

RELIGIJAS

Īstenā vēsture

TAS, KĀ RELIĢIJA IZNĪCINA CILVĒCI,

UN

TAS, KO PATIESIE APGAISMOTIE (REAL ILLUMINATI™)
IR CENTUŠIES DARĪT CAUR RELIĢIJU,

LAI

IZGLĀBTU CILVĒCI

THE REAL ILLUMINATI

Relīģijas īstenā vēsture

*Tas, kā reliģija iznīcina cilvēci,
un
tas, ko Patiesie apgaismotie™
ir centušies darīt caur reliģiju,
lai
izglābtu cilvēci*

Šis ir pirmais no trim sējumiem:

*Reliģijas īstenā vēsture — tas, kā reliģija iznīcina cilvēci, un tas,
ko Patiesie apgaismotie™ ir centušies darīt caur reliģiju, lai
izglābtu cilvēci*

*Jaunie amerikāņu Svētie Raksti — kā un kādēļ Patiesie
apgaismotie™ radīja Mormona Grāmatu*

Viena nācija, viena pasaule, viena valdība

Reliģijas īstenā vēsture

*Tas, kā reliģija iznīcina cilvēci,
un
tas, ko Patiesie apgaismotie™
ir centušies
darīt caur reliģiju,
lai
izglābtu cilvēci*

Patiesie apgaismotie

Worldwide United Publishing Large Print
Melba, Idaho

The True History of Religion—How Religion Destroys the Human Race and What the Real Illuminati™ Has Attempted to do Through Religion to Save the Human Race

Teksta un vāka dizaina autortiesības © 2019 by Worldwide United Publishing

Visas tiesības aizsargātas. Nevienu no šīs grāmatas daļu aizliegts jebkādā veidā izmantot vai reproducēt bez autora vai izdevēja rakstiskas atļaujas, izņemot recenzentu, kurš drīkst citēt nelielus fragmentus.

Lieldrukas pirmais izdevums angļu valodā, 2019

Tulkojums latviešu valodā, 2020

Teksts šajā lieldrukas izdevumā ir nesaīsināts. Citi grāmatas aspekti var atšķirties. Salikums ir 18 lieluma Times New Roman fontā.

LARGE PRINT LATVIAN ISBN 978-1-937390-26-6

Worldwide United Publishing
an imprint of Pearl Publishing, LLC
2587 Southside Blvd., Melba, ID 83641
www.pearlpublishing.net—1.888.499.9666

SATURS

IEVADS i

1. nodaļa	Pasaules gals	1
2. nodaļa	Patiesie apgaismotie	25
3. nodaļa	Reliģijas ļaunums	58
4. nodaļa	Reliģijas vēsture	77
5. nodaļa	Patiesie vēstneši	98
6. nodaļa	Kristietība	122
7. nodaļa	Islāms	147
8. nodaļa	Jaunie amerikāņu Svētie Raksti	178
9. nodaļa	Musulmaņi un mormoņi	210
10. nodaļa	Laicīgā pieredze	234
11. nodaļa	Ietekme uz renesansi	257
12. nodaļa	Apokalipse	284

Ievads

Reliģija ir galvenais iemesls, kādēļ šīs pasaules ļaudis neapvienojas kopā kā cilvēce, lai savstarpēji palīdzētu un atrisinātu cilvēces problēmas. Tikai nedaudzi cilvēki kaut kādā mērā nepiekrīt šim apgalvojumam. Taču miljardiem cilvēku šajā problēmā vaino nevis *savu* konkrēto reliģiju, bet gan kādu citu reliģiju. Daudzi cilvēki vēlas ticēt, ka tieši *viņu* reliģija ir īstais risinājums ikviena cilvēka problēmām — ka tas ir risinājums visām pasaules problēmām.

Daudzi cilvēki tic — ja ikviens cilvēks pasaulē stingri ievērotu to, ko vēsta *viņu* reliģija, ko ir teicis *viņu* dievs, tad pasaule izmainītos uz labo pusi. Pasaulē pastāv simtiem

tūkstošu dažādu uzskatu sistēmu un reliģiju, kas pauž šādu uzskatu. Tas izraisa šķelšanos un daudzas sociālas problēmas. Neviena no uzskatu sistēmām nav ieviesusi tādu reliģisko koncepciju vai ideju, kas piedāvātu pamatotu pierādījumu tam, ka tā var izglābt cilvēci no tās iespējamās bojāejas.

Ja mēs izskaidrotu katru pasaules reliģiju, šī grāmata būtu daudzos sējumos. Tā vietā mēs esam izvēlējušies koncentrēt mūsu pūliņus uz to reliģiju izskaidrošanu, kurām ir vislielākā vara pašreizējā cilvēcē, — jo īpaši uz dažām galvenajām reliģijām, kas nosaka un sekmē ekonomisko sistēmu, kuras varai un līdzekļiem ir pakļauti visi Zemes iedzīvotāji. Neviens nevar dzīvot ārpus šīs sistēmas.

Iespējams, mūsu traktātā būtiskāk būtu aprakstīt ekonomisko sistēmu, kas nes cilvēci uz savas muguras „sēžam uz sarkana zvēra, kas bija pilns zaimu vārdu; tam bija septiņas galvas un desmit ragi” — simbolizējot pasaules septiņus galvenos kontinentus un desmit valstis, kas kontrolē visas ekonomiskās aktivitātes.

Cilvēces problēmas saistītas ar ekonomiskajām atšķirībām un nevienlīdzību. To atrisināšana lielā mērā sekmētu cilvēces izdzīvošanas izredzes. Tādēļ šī grāmata koncentrēsies uz galvenajām reliģijām, kas aizsāka tās ekonomiskās struktūras, kas kontrolē mūsdienu pasauli: jūdaismu, kristietību un islāmu.

Kura no šīm reliģijām būs pirmā, kas panāks uz priekšu un paziņos acīmredzamo —

ikvienam ir taisnība, kas nozīmē, ka nevienam nav taisnība? Iespējams, jūs domājat, ka *jūsu* reliģija ir tā pareizā — vienīgā patiesā reliģija uz Zemes. Visi pārējie ticīgie domā tāpat. Kas būs pirmais, kurš atzīs to, ka *viņu* reliģija patiesībā ir daļa no problēmas?

Vai jūdi būs pirmie, kas atzīs to, ka neviens no notikumiem un tēliem, kas aprakstīti Torā, nav faktiskāks jeb īstenāks par tiem, ko radīja senie grieķi, kas tagad vispārēji tiek pieņemti par mītiem? Vai tie būs kristieši, kuri beidzot panāks uz priekšu? Vai tie būs musulmaņi? Taču vai kristiešiem un musulmaņiem būtu jāpanāk uz priekšu un tas jāatzīst, ja pirmie bija jūdi? Kristietība un islāms nepastāvētu bez jūdaisma.

Mēs varētu pieminēt visas citas galvenās pasaules reliģijas. Taču, godīgi izvērtējot, jūdi, kristieši un musulmaņi ir tie, kas pašlaik izraisa visvairāk problēmu mūsdienu pasaulē.

Kādēļ šo reliģiju vadītāji neatzīst ko tādu, kas iznīcinātu viņu vērtību viņu sekotājiem? Viņi to nedarītu. Ja viņi atzītu to, ka viņu reliģija ir daļa no problēmas, tad viņi zaudētu ziedojumus, slavu un godu, ko viņiem sniedz viņu sekotāji.

Vairums reliģisko vadītāju pasaulē „nezina, ka viņi nezina.” Un daži no godīgākajiem zina, ka viņu reliģija nav īstena. Taču šie daži tiek piespiesti pie iespējamās izsmiekla un noraidījuma sienas, ko ir uzcēluši un atbalsta viņu sekotāji. Viņi saprot, ka viņi zaudētu visu, kas viņus uztur un sniedz viņiem

mērķi un vērtību, ja viņi atzītu to, ka viņu reliģija ir daļa no cilvēces problēmām. Šie daži turpina pildīt savu lomu sevis pašu labad. Viņiem nav svarīgi tas, ko viņu reliģija nodara pasaulei. Viņu reliģiskā vadība kalpo viņu pašu personīgajām vajadzībām. Un viņi tikai var cerēt uz to, ka tā kalpo viņu sekotāju vajadzībām.

Ir kāda sena paruna, ko mēs senatnē izgudrojām un ieviesām dažādos veidos dažādās kultūrās.

Tas, kurš nezina un nezina to, ka viņš nezina, ir *muļķīgais*. Izvairies no viņa. Tas, kurš nezina un zina to, ka viņš nezina, ir *vienkāršais*. Māci viņu. Tas, kurš zina un nezina to, ka viņš zina, ir

aizmigušais. Pamodini viņu. Tas,
kurš zina un zina to, ka viņš zina, ir
gudrais. Seko viņam.

Reliģiskie un laicīgie vadītāji, skolotāji un skolotie (visu „nezinātāji”, kuri domā, ka viņi zina) nezina neko būtiski vērtīgu, lai atrisinātu problēmas, ar kurām saskaras cilvēce. Jo vairāk zināšanu pasaules ļaudis šķietami iegūst no saviem reliģiskajiem un laicīgajiem vadītājiem, skolotājiem un skolotajiem, jo vairāk problēmu cilvēce šķietami pieredz. Ja visas šīs zināšanas patiešām ir tik labas, vai tad tās nepadarītu pasauli labāku, nevis sliktāku Zemes iedzīvotāju vairākumam?

Šī grāmata nav šiem muļķīgajiem. Šī grāmata ir *vienkāršajiem* un tiem, kas ir

aizmiguši. Šī grāmata ir sarakstīta ļoti vienkāršā formātā. Mēs pielikām lielas pūles, lai, daloties savā vēstījumā ar pasauli, mēs izmantotu vienkāršus terminus un vārdus. Reizēm mēs sniedzam kāda vārda vai termina definīciju iekavās (šādi), lai vienkāršais lasītājs spētu saprast. To mēs darām, lai palīdzētu *vienkāršajiem*, kuriem varētu nebūt laika un līdzekļu, lai apgūtu daudzu grūti izprotamu vārdu nozīmi.

Šādi mēs rakstām, lai izrādītu labvēlību nevis tikai pret vienkāršo lasītāju, bet arī pret *mulķīgajiem*, kas domā, ka viņi ir labāki par citiem, tādēļ ka ir apguvuši grūti izprotamus vārdus. Viņi izmanto grūti izprotamus vārdus caur *pedagoģisko žestikulāciju liekajām formām* (veidu, kā „izglītotie” cilvēki raksta, lai

mācītu savu viedokli). Mēs nerespektējam to, kā tiem, „kas nezina un kas nezina to, ka viņi nezina”, patīk lietot grūti izprotamus vārdus, it kā viņu vārdi būtu patiesi fakti, tikai pateicoties tam, kā tie tiek pasniegti citiem cilvēkiem. Tādu ir nedaudz.

Šī grāmata tika sarakstīta cilvēku vairākumam, kas dzīvo uz Zemes, — tādā veidā, lai ikvienam sniegtu vienādu iespēju izprast tās vēstījumu. Naudzie ir sarakstījuši ļoti daudz grāmatu citiem nedaudzajiem. Vienīgi šie nedaudzie var atļauties iegādāties cits cita grāmatas. Viņu grāmatas nav sarakstītas tiem, kas nevar atļauties iegādāties grāmatu; nedz arī viņu grāmatas ir sarakstītas tiem, kas neprot lasīt. Viņu grāmatas nav sarakstītas tiem, kas nesaprot, ko nozīmē viņu *pedagoģisko žestikulāciju liekās*

formas. Tie, kurus šie nedaudzie uzskata par neizglītotiem un sliktiem lasītājiem, nepērk viņu grāmatas, jo tie ir „neizglītoti un nabadzīgi”. Tas ir labvēlīgi attiecībā pret to, „kurš zina un nezina to, ka viņš zina” (tiem, kas ir aizmiguši un kurus vajag pamodināt).

Kad vienkāršais cilvēks kaut ko lasa un tas saskan ar viņa *veselo (kopīgo) saprātu*, tas izlasītais tiek apstiprināts un pieņemts, jo tas šķiet jēgpilns. Ja viņi nespēj saprast vārdus, tad viņi nespēj piešķirt jēgu tam, ko vārdi cenšas paust. Šo *saprātu*, kuram vajadzētu būt *kopīgam* mūsu starpā (no šejienes termins — „veselais (kopīgais) saprāts”, bieži vien ietekmē tas, ko ikviens cilvēks ir mācījies kopš savas bērnības.

Ja šīs pasaules pieaugušie atgrieztos pie *kopīgās sajūtas*, kas viņiem bija tad, kad viņi

bija mazi bērni, kāda sajūta par lietām viņiem būtu? Vai mēs varam atcerēties, kā tas bija — būt mazam bērnam? Vai mēs varam atcerēties, ko mēs tolaik zinājām vai nezinājām? Neviens no mums, kad bija mazs bērns, neko nezināja par reliģiju.

Nedaudzie, iespējams, izsmies šajā grāmatā sniegto informāciju, ko mēs sniedzam pārējai cilvēcei. Tas ir tādēļ, ka tā iznīcina viņu iedomāto vērtību pasaulē, esot „izglītoti”, par kādiem viņi sevi uzskata. Iespējams, viņi izsmies šo grāmatu, jo to var bez maksas lejupielādēt un lasīt tiešsaistē, jo *viņi* raksta grāmatas, lai iegūtu naudu vai slavu. Iespējams, viņi izsmies šo grāmatu, jo neviens tās autors nepiedēvē sev nopelnus par informāciju vai par grāmatas panākumiem, ja tādi būtu.

Nav lielu šaubu, ka šie nedaudzie mulķi izsmies mūs, Patiesos apgaismotosTM), par mūsu apgalvojumiem, ka mēs esam tie, kas zina un zina to, ka mēs zinām, un tādēļ esam gudrie. Sekojiet mums.

Ja *vienkāršie* un *aizmigušie* atvēlēs laiku, lai izlasītu šo grāmatu, viņi zinās, kuri ir *mulķīgie*, un to, kuri ir *gudrie*. Apdomājot šajā grāmatā sniegto informāciju, nedaudzo *mulķu*, kuri ir pārliecinājuši citus, ka „viņi zina”, gudrība un izpratne sāks iznīkt (izzust). Ja mūsu gudrība un sapratne būs jēdzīgāka par to, ko māca *mulķīgie*, tad šo *mulķīgo* vērtība mazināsies — jo īpaši vienkāršo izpratnē. Nedaudzie nepieļaus, ka viņu pašvērtība un vērtība izgaist bez cīņas.

Nedaudzie aizbildinās, ka dalās *savās* zināšanās apdomīgi (uzmanīgi un gudri). Tomēr, sastopoties ar Īsteno patiesību, kas vienkāršam cilvēkam šķiet jēdzīgāka, šie nedaudzie vēlēsies apslēpt *savas* mācības un *savu* izpratni par lietām, lai nevarētu veikt godīgu salīdzināšanu. Reizēm tiek sniegta informācija, kas ir jēdzīgāka par jebko, ko *vienkāršajiem* un *aizmigušajiem* tika mācīts ticēt. Ja *vienkāršie* un *aizmigušie* konfrontē to cilvēku, kurš tiem ir mācījis ko tādu, kas ir *mazāk jēdzīgs* par jauno informāciju, šie nedaudzie *muļķi* vēlēsies noslēpties vai izvairīties no konfrontācijas. Viņi nevēlēsies saskarties ar to, ko viņi nevar racionāli apstrīdēt (ko viņi nevar loģiski argumentēt).

Mēs izsmejam pašu nolūku, kādēļ vairums cilvēku raksta grāmatas. Ja grāmata netiek pasniegta kā izdomāts stāsts, tad tā tiek sarakstīta, lai paustu autora viedokli kā „faktu”. Tās ir faktoloģiskās grāmatas. Tajās ir ietvertas detaļas, ko vairākumam nav pacietības vai laika izlasīt. Vairākums ir tik ļoti noguris un emocionāli iztukšots ikdienas vienmuļajā darbā, kas tiek prasīts no tiem, ka tie nevēlas domāt par jēlkādu grūti apgūstamu informāciju. Tie vēlas kādu stāstu.

Ja grāmata tiek pasniegta kā stāsts, tā parasti ir izdomājums. Pat tie stāsti, kas „tiek balstīti uz patiesiem faktiem”, bieži vien vairāk ir izdomājums, nevis fakts, jo tie tiek pasniegti tādā veidā, kas vilina cilvēku lasīt kādu stāstu un būt ieinteresētam.

Vissekmīgākās grāmatas vēsturē vienmēr ir bijuši izdomāti stāsti, kas saista lasītāja interesi un neliek cilvēkam daudz domāt. Šīs grāmatas ir sekmīgas, jo tās ir sarakstītas kā stāsti, kuru āķīgās un sarežģītās detaļas aizpilda lasītāja iztēle. Jo vairāk detaļu tiek pasniegts stāstījumā, jo mazāk lasītājam ir jādomā un jo mazāk enerģijas cilvēkam ir jātērē, lai aizpildītu iztrūkstošās vietas. Tās ir vissekmīgākās grāmatas. Tās nereti kādu izdomājumu pārvērš par „faktu”.

Izpētiet pašu sekmīgāko grāmatu sarakstu vēsturē. Tās visas ir fantāzijas izdomājumi. Vairākums no cilvēkiem paņem kādu grāmatu, lai to lasītu izklaides nolūkā. Nedaudzie paņem kādu grāmatu, lai iemācītos kaut ko, kas tiem liktu *domāt*, ka viņi ir gudrāki nekā tie, kas tikai

izklaidējas. Tās ir mācību grāmatas, zinātniskās publikācijas un citi raksti, kas tiek pasniegti kā faktu apraksti.

Padomājiet par vissekmīgāko grāmatu pasaulē. Vai tā ir izdomājums vai faktu apraksts? Mēs pierādīsim pasaulei — nedaudzajiem un vairākumam —, ka visu laiku vissekmīgākā grāmata tāpat kā visas pārējās sekmīgās grāmatas būtībā ir izdomājums (fantāzija). Taču, kad mēs pieminēsim šīs grāmatas nosaukumu, lasītājs, kurš tic, ka šī grāmata nav izdomājums, varētu mūs nosodīt un tālāk nelasīt. Kālab tā?

Ja grāmata ir faktu izklāsts, tad *nekas*, kas jebkad ticis uzrakstīts vai pateikts par to, nevarētu pierādīt, ka tā ir izdomājums. Vai veselais saprāts negūtu virsroku izlemšanā?

Kādēļ gan kādam būtu jābaidās lasīt jebkādu jaunu informāciju par kaut ko, ko cilvēks pieņem kā faktu?

Bailes rodas no tā, ka cilvēks nevēlas maldīties. Mēs vērtējam sevi pēc tā, ko mēs uzskatām par patiesību, jo īpaši pēc tām patiesībām, kas nosaka to, kas mēs esam — kas kontrolē mūsu dzīvi un piešķir mums personīgo vērtību. Tikai daži pieņems iespēju pierādīt, ka tie maldās.

Jau nu vissekmīgākā grāmata vēsturē ir visu cilvēces problēmu cēlonis? Nu, ne jau tieši pati grāmata, bet drīzāk vairākuma izpratne (viedoklis), ka tā *nav* izdomājums. Ja nu vairākums mainītu savus uzskatus un vairs nepieņemtu šo grāmatu kā faktu izklāstu, bet drīzāk kā tikpat fantastisku izdomājumu kā tās

grāmatas, kas tos izklaidē? Vai šādas izpratnes izmaiņa palīdzētu novērst šīs grāmatas izraisītās problēmas?

Ja nu nedaudzie ir radījuši kādu grāmatu, lai kontrolētu vairākumu? Vai tā nav taisnība, ka fantāzijas un stāsti var kontrolēt cilvēkus? Kāda ietekme uz bērna prātu ir idejai par Ziemassvētku vecīti, kurš veido labo un slikto bērnu sarakstu? Ziemassvētku vecītim ir milzīgi panākumi ne tikai bērnu uzvedības kontrolēšanā, bet arī mārketingā un naudas pelnīšanā — tiem, kas sekmē šo ideju.

Vissekmīgākā grāmata pasaulē ir Bībele. To ir radījuši nedaudzie, lai kontrolētu visus pārējos. Tā ir izdomājums, ko nedaudzie ir pasnieguši kā „faktu”, lai izprovocētu noteikta veida uzvedību cilvēku vairākumam. Būtībā

tajā ir detalizēts saraksts, ko Dievs rūpīgi pārbauda, lai noteiktu, kurš cilvēks ir labs un kurš slikts. Ja Dievs pārbauda savu sarakstu un nosaka, ka jūs esat labs, tad jūs tiksit izglābti un dosities uz debesīm. Ja jūs esat slikts, tad jūs dosities uz elli (vismaz tā tas ir saskaņā ar Bībeles stāstiem).

Padomājiet par visām grāmatām, kas jebkad tikušas sarakstītas. Padomājiet par visām zināšanām, kas ir izpaustas (atklātas) visās grāmatās, kas jebkad tikušas sarakstītas. Milzum daudz zināšanu! Taču kādu labumu šīs zināšanas ir devušas vairākumam? Pavisam noteikti tās *ir* devušas labumu nedomājiem, jo tie ir vienīgie, kas lasa vairumu no tām un vērtē sevi pēc tā, ko tie ir izlasījuši un iegaumējuši. Vai par to netiek iegūti vairums augstskolu

grādu: par zināšanu lasīšanu un iegaumēšanu, ko students gūst no grāmatas (vai no profesora, kurš tās ir ieguvis no grāmatas)?

Cilvēces vairākumam dzīve kļūst sliktāka. Taču tā šķiet samērā laba nedaudzajiem — vismaz pašlaik.

Piešķirsim šiem nedaudzajiem faktisku skaitu. Nosauksim viņus par vienu procentu (1%). Pasaulē ir aptuveni 8 miljardi cilvēku. Viens procents (1%) no 8 miljardiem ir 80 miljoni cilvēku. Patiesībā, iespējams, uz Zemes nav 80 miljonu cilvēku, kas nebūtu kāda cita vergi jeb drīzāk — kas nebūtu atkarīgi no kāda cita attiecībā uz savas personīgās dzīves pamatvajadzībām. Cik daudz cilvēku ir miljoniāri — finansiāli neatkarīgi? Aptuveni 47 miljoni. Cik daudz cilvēku ir miljardieri?

Aptuveni 2600. Noapaļosim finansiāli neatkarīgos uz 50 miljoniem cilvēku. Tas ir nedaudz vairāk par pusprocentu ($\frac{1}{2}$ no 1%) no pasaules iedzīvotāju skaita (0,625%)!

Mēs kritizējam šos nedaudzos. Taču vairākumam to nevajadzētu darīt. Kā gan vairākums var kritizēt nedaudzos, ja vairākums vēlas kļūt *par* šiem nedaudzajiem? Mēs kritizējam nedaudzos, jo tie ir radījuši tādu sabiedrību, kas spiež vairākumu vienpusējā kopatkarībā, kas nozīmē, ka vairākums tiek pakļauts pārmērīgi lielā emocionālā un fizioloģiskā atkarībā (attiecībā uz dzīves pamatvajadzībām) nedaudzo varā. Nedaudzie kontrolē naudu un nodrošina darbus. Vairākums nespētu dzīvot, esot bez ienākumiem.

Ja nebūtu šo nedaudzo, būtu grūti iztēloties citu pasauli nekā to, kādā mēs pašlaik dzīvojam. Sniedzot pienācīgu atzinību, nedaudzie ir panākuši neticamu progresu tehnoloģijās un inovācijā. Tomēr neaizmirsīsim, ka šie panākumi daudz lielāku labumu sniedz nedaudzajiem, nevis vairākumam. Nedaudzie nebūtu tik ļoti motivēti, ja tie paši sev negūtu labumu. Tomēr kā gan vairākums var tos kritizēt, ja vairākums vēlas *būt* tādi kā tie? Mēs, Patiesie apgaismotie™, kritizējam tos. Mēs tos vienmēr esam kritizējuši un esam darījuši visu, kas ir mūsu spēkos, lai izlīdzinātu progresu un sociālās izaugsmes ieguvumus visā cilvēcē.

Zemes lielākās civilizācijas pēdējo 10 000 tūkstošu gadu laikā ir „nedaudzo”, nevis vairākuma pūliņu rezultāts. Vienīgais

izņēmums ir paveiktais darbs, ko ir nodrošinājis vairākums, darot to, ko „nedaudzie” vēlējās, lai tie darītu, piemēram, būvētu lielas piramīdas un milzīgus debesskrāpjus.

Civilizācija ir attīstījusies un progresējusi uz Zemes pagātnē. Laika gaitā ļaudis veica maksimāli iespējamās inovācijas (vislabākos uzlabojumus) politikā, biznesā, sociālajā labklājībā un nacionālajā karamākslā (viņuprāt). Tā bija zināma kā Romas impērija.

Līdz tam laikam vēstures laikam pasaulē vēl nebija tādas vienotas ļaužu grupas kā šī „varenā” impērija. Tās dekadence (pārmērīga nodošanās baudām un greznībai), izklaides un pasaules kundzība caurstrāvoja ikkatru dzīves aspektu. Tās karavīri nonāvēja ikvienu cilvēku un nāciju, kas nostājās tai pretī. Tās sporta

pasākumi ietvēra barbariskas sacensības un nežēlīgus cilvēku upurus. Romieši nodeva nāvei tūkstošiem cilvēku — zemes zvēru ilkņos un nagos. Tā burtiskā nozīmē radīja vairākumam cilvēku elli uz Zemes, lai izklaidētu vien nedaudzus.

Romas impērijas politiskās nostādnes radīja ļoti turīgu bagātnieku šķiru — samērā nelielu cilvēku skaitu ar milzīgu varu. Tā rezultātā radās ļaužu vidusšķira, kas vēlējās kļūt par „nedaudzajiem”. Šī vidusšķira „amortizēja” (mazināja) milzīgās labklājības un varas ietekmi uz ļaužu vairākumu. Vairākums sevī ietvēra nabadzīgo strādnieku šķiru, kas vienmēr cieta no nabadzības.

Visos laikmetos, kad situācija bija nobriedusi reformācijai, nabadzīgo vairākums ir

spējis sacelties uz gāzt dažus pie varas esošos. Taču, kad ekonomijā pastāvēja vidusšķira, revolūciju iespējamība mazinājās, jo vairākuma sūdzības tika apklusinātas:

Svārstoties uz labklājības sliekšņa un ticot, ka viņi varētu kļūt tādi paši kā bagātie, vidusšķira pastāvēja starp bagātajiem un nabadzīgajiem: apskauzdami [bagātos un] baidīdamies atgriezties pie [nabadzības — tādējādi] akceptējot [atbalstot] bagāto rīcību un vienlaikus nomierinot nabadzīgo izmisuma saucienus.

Šāda veida civilizācijas (piemēram, Romas impērijas) militārais spēks uzveic vājākas nācijas un daudzus noved postā. Tā izraisa tūkstošiem nāvju dēļ kara, bada, slimībām un nabadzības, kas rodas militārās pakļaušanas un okupāciju rezultātā. Šāda veida civilizācijā nav neviena spēka, kas sekmētu vienlīdzību ļaužu starpā, jo to neparedzēja un neizveidoja vairākums un tā nepastāv vairākuma dēļ. Tā pastāv vienīgi nedaudzo labumam un to dēļ.

Amerikas Savienotās Valstis galu galā ir kā Romas impērijas aizstājējs mūsdienās. To ir izveidojuši un nodibinājuši nedaudzie. Gudrā nolūkā šie nedaudzie radīja Konstitūciju, kas vienmēr sniegtu labumu vairākumam... tā vairākums tika maldināts ticēt. Nedaudzie

pārliecināja vairākumu nostāties viņu pusē un cīnīties karā viņu labā.

Amerikas Savienoto Valstu sākotnējā Konstitūcija nodibināja pārstāvju Kongresu, ko ievēlēja vairākums, lai pārstāvētu ļaužu gribu. Tā ir *Republikas* tīrā forma. Laikā, kad ļaužu pārstāvji sagatavoja ASV Konstitūciju, Kongresa sastāvā *nebija* iekļauts ASV Senāts. Šāda sistēma labi darbojās vairākuma labā, taču ne tik labi — vareno nedaudzo labā. Kad tā tika pieņemta kā valsts likums, daži autori baidījās, ka tautas Kongress sāks veidot likumus, kas dos labumu vairākumam (kā īstā demokrātijā), bet nepatiks mazākumam. Likumi, kas tiktu izveidoti ar demokrātisku kongresu (pēc vairākuma noteikumiem), dotu labumu vairākumam cilvēku.

Nedaudzajiem bija kaut kas jādara, lai aizsargātu mazākuma tiesības un vajadzības. Nedaudzie varēja saskatīt draudus, ko īsta demokrātija varētu radīt pati sev. Viens „dibinātājtēvs” cīnījās, lai „aizsargātu turīgo [bagāto] mazākumu pret vairākumu”!

Kā kompromisu Konstitūcijas autori izveidoja ASV Senātu, lai aizsargātu nedaudzo tiesības. No tā laika uz priekšu Pārstāvju palāta nevienu likumu nevarēja pieņemt bez Senāta izdota apstiprinājuma.

Sākumā visus ASV senatorus iecēla bagātie nedaudzie. Pagāja vairāk nekā 100 gadu, līdz vairākums atklāja šo lielo maldināšanu. 1913. gadā amerikāņu tauta galu galā varēja balsot par saviem senatoriem. Nedaudzie sāka zaudēt savu varu pār

vairākumu. Taču šie nedaudzie joprojām saglabāja lielu varu un ietekmi uz vairākuma dzīvi, jo lielākā daļa joprojām bija atkarīga tikai no nedaudzajiem, kas izmaksāja algu.

Virkne notikumu noveda pie Lielās depresijas un lielākajiem sociālajiem nemieriem, ko Amerikas Savienotās Valstis jebkad bija piedzīvojušas. ASV valdība saprata, ka tai ir kaut kas jādara, lai saglabātu savu varu un kontroli pār ļaudīm, pirms viņi sāktu otru revolūciju, lai gāztu savu pašreizējo valdību.

Lai izvairītos no nozīmīgiem sociāliem satricinājumiem un pieaugošajiem sociālajiem nemieriem, ASV valdība sāka sniegt cilvēkiem bezmaksas pārtiku, bezmaksas mājokli un bezmaksas veselības aprūpi. Taču amerikāņu vairākums bija lepns vairākums, jo īpaši

vidusšķiras cilvēki (lai arī viņi joprojām bija daļa no „nabadzīgā vairākuma”, salīdzinot ar „nedaudzajiem”). Viņi negribēja bezmaksas palīdzību — viņi gribēja darbu.

ASV vidusšķira atkal kalpoja tam pašam nolūkam, ko vidusšķira bija izvirzījusi Lielajā Romas impērijā:

Svārstoties uz labklājības sliekšņa un
ticot, ka viņi varētu kļūt tādi paši kā
bagātie, vidusšķira pastāvēja starp
bagātajiem un nabadzīgajiem:
apskauzdami [bagātos un]
baidīdamies atgriezties pie
[nabadzības — tādējādi] akceptējot
[atbalstot] bagāto rīcību un

vienlaikus nomierinot nabadzīgo
izmisuma saucienus.

Nedaudzie, kam bija kontrole, skaidri zināja, ko dara. Viņi zināja, kā „nomierināt nabago saucienus”. Taču tagad viņiem bija vajadzīga vidusšķiras palīdzība un atbalsts — cilvēki, kas vēlējās būt tādi paši kā viņi. Viņiem vajadzēja, lai vidusšķira balsotu par saviem ieceltajiem senatoriem.

Lai gan viņu lepnība neļauj amerikāņu tautai to atzīt, viņus viegli maldina viņus kontrolējošās varas. Amerikāņiem ir vajadzīga viņu valdība. Viņiem ir vajadzīga nedaudzo palīdzība, jo viņi grib *būt* daļa no nedaudzajiem.

ASV neguva nevienu vērtīgu mācību no savas priekšgājējas, Lielās Romas impērijas,

krišanas. Romieši pastāvēja apmēram 1000 gadus, pirms lietas sāka kļūt nekontrolējamās. Šobrīd ASV ir pastāvējušas tikai mazāk nekā 1/3 no tā laika. Šķelšanās amerikāņu sabiedrībā, ko radījuši divpartiju politiķi, ir tieši tāda pati kā tā šķelšanās, ko romieši piedzīvoja pirms savas lielās civilizācijas krišanas.

Bija viena grāmata, kas izglāba Romas impēriju no pilnīgas postīšanas: Bībele.

Bībele faktiski nevienu neizglāba. Romiešu valdība to izmantoja, lai kontrolētu cilvēkus, kas grasījās sacelties revolūcijā, lai to iznīcinātu. Izmantojot Bībeli kā savu autoritāti, daļa no Lielās Romas impērijas spēja pārveidoties par diženajām viduslaiku Eiropas

tautām. Šīs Eiropas nācijas arī ieguva varu, izmantojot to pašu Bībeli kā *savu* autoritāti.

Bībele arī iedvesmoja amerikāņu politiku un rīcību vairāk nekā jebkura cita grāmata, vairāk nekā jebkura cita cilvēku filozofija, kas sajaukta ar Svētajiem Rakstiem. Bībele iedvesmoja kristīgas valsts (kristīgas valdības) izveidi pat tolaik, kad to darīt nebija konstitucionāli. (Par taisnīgas konstitūcijas pamatu tika uzskatīta baznīcas un valsts pilnīga nodalīšana/nošķirtība.)

Kāds valdības atzars ASV nosaka to, vai kaut kas ir nekonstitucionāls vai nav? Savienoto Valstu Augstākā tiesa. Deviņi indivīdi kontrolē pārējo amerikāņu iedzīvotāju dzīves, jo ar savu varu prot interpretēt un pieņemt vai noraidīt tautas pārstāvju izdotos likumus.

Apdomājiet īsteno patiesību par to, kā šie deviņi cilvēki pilda savus ikdienas uzdevumus kā visvarenākā cilvēku grupa uz Zemes:

Augstākā tiesa sākas oktobra pirmajā pirmdienā un turpinās līdz jūnija beigām vai jūlija sākumam. Tiesneši saņem algas, kā arī trīs mēnešus ilgas brīvdienas (apmaksātu atvaļinājumu). Tie pieļauj tikai mutisku argumentāciju, kamēr Tiesa ir sesijā no plkst. 10:00 līdz plkst. 12:00 — tikai divas stundas! Kamēr Tiesas sēdes nav, tiesnešiem ir paredzēts pārskatīt lietas, ko izskata Tiesa, un sagatavot savus lēmumus. Katram tiesnesim ir atļauts nolīgt ne vairāk kā četrus ierēdņus, kuri ir tie, kas faktiski paveic visu darbu.

Lielākā daļa tiesnešu sāk savu dienu ar personisku lūgšanu palātās savam īpašajam,

personiskajam Dievam. Pašlaik ietekmīgākajā tiesā uz Zemes sēž trīs ebreju un seši kristiešu tiesneši. Viņu attiecīgās reliģijas uzsver to, cik svarīgi ir katru dienu lūgt *savu* Dievu (Bībeles Dievu), meklējot tiešu iedvesmu un vadību, lai palīdzētu viņiem izdarīt pareizo izvēli ... saskaņā ar viņu interpretāciju, ko bieži ietekmē viņu attiecības ar *savu* Dievu.

Tiesas sēdes laikā maršals paziņo par tiesnešu ienākšanu tiesas zālē plkst. 10:00 no rīta. Klātesošie, āmuriņam skanot, pieceļas kājās un paliek stāvam, līdz mantijās ietērptie tiesneši apsēžas pēc tradicionālā skandināvuma:

Godājamais, galvenais Tiesnesis un
Amerikas Savienoto Valstu
Augstākās tiesas asociētie tiesneši.

Klausieties! Klausieties! Klausieties!

Visas personas, kurām ir darīšana ar
Godājamo, Amerikas Savienoto
Valstu Augstākās tiesu, tiek lūgtas
tuvoties un pievērst savu uzmanību,
jo tagad notiek tiesas sēde. Lai Dievs
glābj Savienotās Valstis un šo
godājamo tiesu!

Skandinājums lūdz Bībeles Dievu glābt
Savienotās Valstis un šo godājamo tiesu. Kur
tad ir nošķirtība starp baznīcu un valsti?

Tā ir šī godājamā tiesa, kas sagatavo
sarakstu, kuru Dievs pārbauda divreiz. Cilvēks
ir labs, ja viņš ievēro tos likumus, kurus Tiesa
atbalsta. Cilvēks ir slikts, ka viņš tos neievēro.

Šie deviņi cilvēki interpretē, kuri likumi ir konstitucionāli un kuri tādi nav. Šie deviņi cilvēki ir tālu no reliģijas nošķirtības. Kā atklāj skandinājums, kas iepazīstina un atzīst viņu autoritāti, šie varenie cilvēki ir reliģijas iemiesojums (tipisks piemērs) — nedaudzie ievieš likumus, lai kontrolētu vairākumu.

Taču cik daudz cilvēku patiešām saprot varas, kas kontrolē viņu dzīvi? Cik daudzi saprot, kā tiek veidoti likumi? Viņi zina to, kā šie likumi tiek uzspiesti viņiem. Cilvēki vai nu pakļaujas likumiem, vai arī tiek ieslodzīti vai nogalināti nepaklausības dēļ. Amerikāņus viegli ietekmē varas un likumi, kas viņus kontrolē. Viņiem vajag savus likumus tieši tikpat daudz, cik viņiem vajag savas reliģijas.

Mēs šajā grāmatā atklāsim, kā mēs radījām jaunu „Dieva gribas” (Svēto Rakstu) avotu amerikāņu tautai deviņpadsmitā gadsimta sākumā (1800. gadu sākumā). Mēs to radījām, lai ieviestu jaunas koncepcijas, kas varētu atvērt cilvēku prātus un izmainīt viņu uzskatus par kristietību. Zinot to, cik spēcīga ir kļuvusi Bībele, cik atkarīga no tās ir kļuvusi lielākā daļa cilvēku, un zinot, ka Bībele ir fantāzija, mēs radījām izdomātu stāstu mūsu „Dieva vārdā” — jaunus amerikāņu Svētos Rakstus.

Mēs cerējām, ka amerikāņu kristieši atsauksies uz šo stāstu un uzskatīs to par viņu pašreizējo stāvokļa aprakstu. Savā stāstā mēs centāmies iedvesmot lasītāju „pielīdzināt to attiecībā uz [sevi], lai tas būtu [viņu] labumam un mācībai.”

Savos jaunajos Svētajos Rakstos mēs ļoti skaidri pateicām par to, kas notiek mūsdienu Amerikas tiesu sistēmā:

Un tad lūk, es saku jums, ka pamatu likšana šīs tautas iznīcināšanai ir sākta ar jūsu likumu zinātāju un jūsu soģu netaisnību.

Lai izvairītos no tās pašas iznīcības, ko piedzīvoja senie romieši, ļaudīm ir jāpieprasa pārmaiņas no varas, kas viņus kontrolē, sākot ar „likumu zinātājiem un soģiem.” Lai mainītu jebkuru valdības institūciju, cilvēkiem vispirms ir jāizprot tā; un vēl svarīgāk ir saprast, kas motivē un iedvesmo tos, kas tajā ieņem varu.

Mēs iedvesmojām vēl kādu senu citātu: „Ja tu pazīsti ienaidnieku un pazīsti sevi, tad nebaidies no simts kauju rezultāta. Ja tu pazīsti sevi, bet ne ienaidnieku, tad katrā gūtajā uzvarā tu cietīsi arī sakāvi.” Ar šīs grāmatas palīdzību mūsu nolūks ir palīdzēt vairākumam, pirmkārt, labāk iepazīt sevi un, otrkārt, iepazīt tos nedaudzos, kuri ir jāsakauj pēdējā kaujā, lai izglābtu cilvēci.

Vardarbība nekad nav devusi rezultātus. Revolūcija nekad nav radījusi ilgstošas pārmaiņas, kas sniegtu labumu visiem. Lai cik spēcīgas būtu revolūcijas, lai cik masveidīgi būtu protesti, vairākumam nevienu reizi nav izdevies padarīt šo pasauli par labāku taisnīguma un vienlīdzības vietu visiem pasaules cilvēkiem.

Vairākumam nav fiziskā spēka, lai gāztu politisko, filozofisko (relīģijas un zinātnes) un biznesa slepeno spēku savienību, kas tos kontrolē. Ja vairākums var kaut ko iemācīties no vēstures, tad tas ir tas, ka neviena revolūcija — jebkāda veida, jebkāda spēka — nespēs veiksmīgi gāzt nedaudzos. Tas ir tāpēc, ka tad, kad vairākums ir gāzis nedaudzos, viņi (vairākums) atkārtoti ieceļ citus „nedaudzos”, lai sāktu to pašu slepeno savienību ciklu atkal un atkal. Paliekošas pārmaiņas nekad nenotiks ar fiziskā spēka zobenu. Tomēr paliekošas pārmaiņas ir iespējamās.

Bībelē ietvertā Atklāsmes grāmata ir tā atklājums, kas, pēc mūsu zināšanām, izglābs cilvēci. Kā izskaidrots šajā grāmatā (*Relīģijas īstenā vēsture*), pasaule atklās, ka mēs, Patiesie

apgaismotieTM, bijām tie, kas ir atbildīgi par Atklāsmes grāmatu. Mēs sniegsim pierādījumus par to visā šajā grāmatā.

Mēs prezentējam Atklāsmes grāmatu reliģiskā simbolismā, analogisku (līdzīgu) kristietībai, lai sasniegtu kristīgo pasauli. Tas ir tāpēc, ka šīs reliģijas locekļi kontrolē lielāko daļu ietekmīgo nāciju uz Zemes. Kad Atklāsmes grāmatas simbolisms būs atklāts, tiks pareizi izprasta viena no norādēm, ko mēs esam devuši:

Kam ir ausis, tas lai dzird! Kas ņem gūstā, aizies pats gūstā; kas nokauj ar zobenu, to nokaus pašu ar zobenu. Šeit parādās svēto izturība un ticība.

Romiešu un amerikāņu valdības nebija un nav sekmīgas, kontrolējot savus ļaudis ar militāru spēku. Tā vietā viņi spēja un spēj kontrolēt savus ļaudis ar citu varu, kas ir spēcīgāka par jebkuru fizisko varu šīs Zemes virsū: TICĪBU.

Mums ir kaut kas sakāms, kas ir ļoti labvēlīgi attiecībā uz vairākumu. Nedaudzie zina daudz vairāk nekā vairākums. Viņi par vairākumu zina daudz vairāk, nekā vairākums zina par sevi. Nedaudzie izmanto šīs zināšanas, lai kontrolētu vairākumu sevis labad (nedaudzo labad), uzskatot, ka tas ir arī visas cilvēces labad. Vienīgais veids, kā vairākums spēs cīnīties pret nedaudzajiem un panākt pārmaiņas, kas visiem dotu vienlīdzīgu labumu, ir tāds, ka

vairākums uzzina vairāk par īsteno patiesību nekā nedaudzie.

Nedaudzajiem nav risinājuma cilvēces problēmām. Lai gan nedaudzie *apgalvo*, ka tiem ir daudz zināšanu (viss, kas ir uzkrāts pēdējo 10 000 gadu laikā cilvēces vēsturē), neviens no tiem nav darījis cilvēcei neko labu — neviens no tiem.

Pasaules zināšanas tomēr kalpo nedaudzu cilvēku vajadzībām uz vairākuma rēķina. Vienīgais veids, kā apgriezt šo tendenci un glābt cilvēci, ir sniegt vairākumam piekļuvi zināšanām, ko nedaudzajiem varētu būt grūti pieņemt. Nedaudzajiem varētu būt grūti pieņemt šīs jaunās zināšanas, jo tās samazina viņu vērtību un vērtību pār cilvēku vairākumu.

Taču zināšanas ir tikai zināšanas, un pasaulē to ir ļoti daudz. Inteliģence ir spēja pareizi izmantot zināšanas.

Mēs esam uzrakstījuši šo grāmatu, lai dotu šo inteliģenci cilvēku vairākumam.

1. nodaļa

Pasaules gals

Pasaule beidzās 2019. gada 13. oktobrī. Šajā dienā planēta Fortnite kopā ar visiem tās iedzīvotājiem tika iznīcināta.

Miljoniem cilvēku, kas savstarpēji mijiedarbojās un piedalījās dzīvē uz planētas Fortnite, — katrs darot to, kas katram patīk savā veidā, — redzēja neticamu sprādzienu. Tad viss (tostarp viņu avatāri) tika iesūkts lielā melnā caurumā. Tur bija zemes, ūdens, augu un dzīvnieku vide, kur šie cilvēki ikdienā savstarpēji mijiedarbojās. Pēc sprādziena virtuālajā Visumā palika vienīgi melnais caurums, ko izprata pavisam nedaudzi no cilvēku spēlētājiem.

Cilvēki tika emocionāli „uzspridzināti”, iedomājoties, ka pasaule, kurā viņi bija pavadījuši daudzas stundas, spēlējot savas dzīves laikā, vairs nepastāv. Kā šos cilvēkus varētu emocionāli ietekmēt šīs pasaules iznīcināšana, ja vien viņi vēl būtu dzīvi un apzinātos to, ka viņu planēta Fortnite ir iznīcināta ar melnā cauruma radīšanu?

Acīmredzot šie cilvēki patiesībā nedzīvoja uz planētas Fortnite. Katrs bija izvēlējis personīgu avatāru, lai dzīvotu uz planētas un piedalītos ar citiem Fortnite avatāriem. Viņu īstā Patība patiesībā eksistēja ārpus Fortnite virtuālā Visuma — citā paralēlā Visumā.

Lai gan cilvēkiem bija pieredzes uz planētas Fortnite (redzot un dzirdot) caur viņu izvēlētajiem avatāriem, viņu faktiskais,

fiziskais ķermenis atradās citā pasaulē — viņu reālajā Zemes pasaulē. Bet, kamēr viņu prāti (vismaz viņu acis un ausis) piedzīvoja dzīvi uz planētas Fortnite, šķita, ka nevienas citas planētas nav. Viņu acis un ausis bija tik ļoti koncentrējušās uz to, ko viņu avatāri piedzīvo (redz un dzird), ka viņi kļuva nevērīgi pret to, kas notiek apkārt viņu reālajā pasaulē.

Pēkšņi, tikai saņēmuši brīdinājumu par gaidāmo „notikumu”, ļaudis ieraudzīja un izdzirdēja sprādzienu, un tad tikai tumsu ap melno caurumu. Viņu Fortnite dzīves pieredze bija beigusies. Visi viņu avatāri bija miruši. Taču viņu īstās Patības joprojām bija dzīvas. Miljoniem cilvēku, gluži tāpat kā paši, pieredzēja sava avatāra nāvi. Tagad neviens

vairs nespēja pieslēgties planētai Fortnite un dzīvot tur ilgāk.

Cilvēki bija vīlušies, vismaz tie, kuriem bija laba dzīve un kas uzvarēja Fortnite pieredzē. Pārējie, kas nebija uzvarētāji, — tie, kas vienmēr tika nogalināti uz planētas Fortnite, — pārāk neraizējās par to, ka spēle pēkšņi bija beigusies.

Bija miljoniem citu cilvēku, kas vēlējās spēlēt uz Fortnite. Daudzi no viņiem vēroja notiekošo. Šie novērotāji saprata, ka tad, ja viņi patiešām pievienosies, viņus drīz vien nogalinās tie, kas zina, kā spēlēt spēli labāk nekā viņi. Šiem miljoniem novērotāju un miljoniem citu, kurus ātri un viegli pārspēja un nogalināja vairāk pieredzējušie, spēle nebija godīga. Nebija vērts spēlēt.

Fortnite ir tikai spēle. Iepriekš aprakstītais ir tieši tas, kas notika 2019. gada 13. oktobrī. Tikai pēc divām dienām spēles radītāji izlaida „2. nodaļu” un dzīve uz planētas Fortnite sākās no jauna. Tomēr šoreiz spēles apstākļi bija nedaudz vienlīdzīgāki un taisnīgāki. Šoreiz — tā cerēja radītāji — vairāk cilvēku piebiedrosies un spēlēs spēli. Radītāji izplatīja paziņojumu par jaunajiem uzlabojumiem, ko viņi bija veikuši: „Lielāka jautrība, mazāka vienmuļība.”

Padomājiet par datorspēlēm, kas tiks spēlētas nākotnē. Šobrīd tehnoloģijas attīstās ātrāk nekā jebkurā citā cilvēces vēstures posmā. Spēļu inženieri ātri un veiksmīgi strādā pie tā, lai atrastu veidu, kā izveidot ceļu starp spēles spēlētāja smadzenēm un datora programmatūru. Tā vietā, lai tikai redzētu un dzirdētu, kas notiek

kādā spēlē, spēlētāji drīz varēs izmantot savas pārējās maņas, lai saostu, izgaršotu un sajustu spēles vidē atrastās lietas.

Zinātne pēta cilvēka smadzenes un sāk saprast, kā smadzenes var radīt ļoti reālu sapņu pieredzi. Šī izpratne beigu beigās novedīs pie tādu saskarsmju izgudrošanas starp datorprogrammatūru un cilvēka smadzenēm, kas var radīt mākslīgu sapni cilvēka prāta iekšienē, *virtuālo* realitāti, kas ir tikpat reāla kā viņu pašu sapņi. Ar šo progresīvo tehnoloģiju, iespējams, katra spēle varētu nākt klajā ar šāda veida brīdinājumu:

BRĪDINĀJUMS: Reālā sensorā pieredze ir daļa no šīs spēles interaktīvās platformas. Jūs redzēsiet,

dzirdēsiet, saodīsiet, izgaršosiet un sajūtīsiet lietas spēles vidē, kas šķiet īstas. Neviena šīs spēles daļa neizraisīs nekādus reālus fiziskus bojājumus jūsu ķermenim un neizbeigs jūsu dzīvi. Taču visas mijiedarbības būs jūtamas caur jūsu jušanas receptoriem tā, it kā tās būtu īstas. Piemēram, ja jums iešaus ar šauteni, tad jūs sajūtīsiet lodi. Ja jums iecirtīs ar zobenu, tad jūs sajūtīsiet īstu griezumumu.

Progresīvās tehnoloģijas ļaus mainīt cilvēka „reālo” realitāti uz laiku, kamēr cilvēks spēlē spēli. Tā kā spēlētāju smadzenes mijiedarbojas spēles ietvaros, pieredze liksies

tikpat reāla kā viņu dzīves pieredze, kad viņi *nespēlē* spēli; vai vienkārši tikpat reāla, kā šķiet viņu sapņi, kad tie tiek piedzīvoti zemapziņā. Balstoties uz realitāti par to, kas notiek ar spēļu attīstību, padomāji, kādas datorspēles varētu būt simtiem tūkstošiem gadu tālā nākotnē.

Dažiem jaunajiem Fortnite spēlētājiem tika jautāts, kā viņi jutās pēc tam, kad spēle beidzās sprādzienā un tie tika atstāti bez iespējas spēlēt spēli pāris dienas. Viņu vispārējā atbilde atspoguļoja iemeslu, kāpēc viņi sākotnēji uzsāka spēlēt spēli, — proti, viņiem bija garlaicīgi.

Ja cilvēki uz planētas Zeme iemācīsies sadzīvot mierā un harmonijā, kur nav nepiepildāmu vēlmju un vajadzību, tad cilvēce varētu turpināties nākotnē — bezgalīgi. Šajā

ideālajā cilvēciskajā pasaulē katrs cilvēks varētu piedzīvot dzīvi atbilstoši savām individuālajām laimes vēlmēm, balstoties uz beznosacījumu brīvas gribas principiem. Tomēr, kādu laiku dzīvojot ideālā pasaulē, cilvēkam var kļūt garlaicīgi. Mēs gribētu spēlēt spēles, lai izklaidētos un gūtu jaunas pieredzes, ko citādi mēs nespētu savā nemainīgajā un neizaicinošajā ideālajā pasaulē.

Fortnite pasaulē garlaicības nav. Spēlētāji cenšas palikt dzīvi, kamēr visi pārējie šajā pasaulē visādi cenšas tos iznīcināt. Spēle, kas sākas ar 100 spēlētājiem, beigsies ar tikai vienu. Spēlētāji meklē ieročus un resursus, lai sasniegtu karalisko uzvaru „Victory Royale” (citiem vārdiem sakot, lai katrā spēlē būtu pēdējais spēlētājs).

Spēlētāji var piedalīties 10–30 vai vairāk spēlēs dienā, katru reizi ar savu izvēlēto avatāru. V-baki (virtuālā nauda V-bucks) tiek izmantoti, lai iegādātos priekšmetus, kas rada vērtību un individualitāti, kas ir svarīgs spēles aspekts. Jo vairāk V-baku ir spēlētājam, jo ir interesantāk, tāpēc ka spēles laikā ir vairāk radošuma iespēju.

Fortnite radītāji ievēroja spēlētāju prasmju līmeņu nevienlīdzību. Viņi gribēja padarīt spēli godīgāku („Lielāka jautrība. Mazāk vienmuļības”), lai piesaistītu citus spēlētājus, it īpaši tos miljonus, kuri tikai vēroja. Lai mainītu spēli, tie paši cilvēki, kas radīja pasauli, to iznīcināja un izveidoja jaunu.

Fortnite radītāji patiesībā ir Fortnite dievi. Viņi radīja virtuālo pieredzi konkrētam mērķim. Viņi to izbeidza konkrētam mērķim. Mēs

gribētu domāt, ka viņi beiguši savu Fortnite pasauli ar labu nolūku visiem spēlētājiem — lai panāktu lielāku vienlīdzību, taisnīgumu un jautrību. Taču izredzes ir augstas, ka viņi izbeidza vienu virtuālo pasauli, no kuras viņi pelnīja daudz naudas, lai radītu vēl vienu, no kuras viņi pelnītu vēl vairāk.

Jaunie spēlētāji, kas spēlē spēli, ļoti maz zina par to, kā tika radīta pasaule vai kā pareizi spēlēt spēli pietiekami ilgi, lai netiktu pārāk ātri nogalināti. Kad kāds jauns spēlētājs sāk spēlēt, viņa pieredzes trūkums padara viņu neaizsargātu pret pieredzējušākiem spēlētājiem, kuriem ir visvairāk ieroču un resursu un tāpēc arī visvairāk spēka.

Iztēlosimies, ka Fortnite ir vienīgā spēle, ka tā ir vislabākā spēle, lai spēlētu kopā ar

lielāko daļu cilvēku un gūtu vislabāko spēļu pieredzi. Pieņemsim, ka nav pieejama neviena cita spēļu platforma (neviena cita virtuālā pasaule), kur cilvēks varētu pievienoties citiem un kopā pavadīt laiku, lai mazinātu garlaicību.

Pieņemsim, ka ir 15 miljardi cilvēku, kas vēlas spēlēt spēli. Lielākā daļa no viņiem ir tikai novērotāji. Tie paliek tikai „novērotāji”, jo saprot, ka viņi nekad nevarēs uzvarēt. Tad kāpēc sākt spēlēt? Viņi saprot, ka viņiem netiks dota godīga iespēja dzīvot ilgāk par dažām minūtēm pirms to nogalināšanas. Tas ir izskaidrojams ar to neredzamo cilvēku spēku un pieredzi, kuri to kontrolē.

Tie, kas izveidoja spēli, ir daudz spēcīgāki nekā tie, kas kontrolē spēli no iekšpuses. Tomēr neviena no radītājiem (ārpas spēles) spēles laikā

neko daudz nevar izdarīt, ja viņi pievienotos un sāktu spēlēt. Tāpat kā spēlētājiem, arī radītājiem šajā spēlē nebūs vairāk priekšrocību kā citiem spēlētājiem. Taču ārpus spēles, būdami spēles radītāji, viņi var iznīcināt pasauli un radīt jaunu, kas piesaistītu vairāk spēlētāju.

Radītāji zina, ka miljoniem cilvēku sēž malā un tikai vēro. Tie, kas tikai vēro, ir potenciālie klienti. Ja viņi izvēlētos spēlēt, šie cilvēki vēl vairāk piepildītu mērķi, kādēļ pasaule radīta Fortnite radītājiem, — lai nopelnītu naudu.

Bet kā būtu, ja spēli patiesībā radītu tie 15 miljardi cilvēku kā vietu, kur viņi varētu savstarpēji mijiedarboties, lai viņiem nebūtu garlaicīgi savā parastajā dzīvē? Ja nu šī spēle būtu vienīgā spēle, vienīgais veids, kā

15 miljardi cilvēku varētu izklaidēties savā starpā virtuālā pasaulē (pretstatā tam, lai tie justos garlaikoti)?

Ja spēles mērķis bija iesaistīt tik daudz cilvēku, cik vien iespējams, tad būtu svarīgi atrast arī veidu, kā to izbaudīt tiem, kas tikai skatās. Bet ja nu tikai daži spēlētāji to sabojātu pārējiem? Kāpēc gan 15 miljardi cilvēku negribētu iznīcināt to, ko viņi radīja, un sākt visu no jauna?

Īstenā patiesība ir ... mirstīgā dzīve uz planētas Zeme nav nekas vairāk vai mazāk kā ļoti izsmalcināta un augsti attīstīta cilvēku interaktīvā pasaule. Šo pasauli piedzīvo katra mirstīgā cilvēka augstākā, augsti attīstītā *īstenā Patība*. Mēs patiesībā esam augsti attīstīta cilvēku rase, kas dzīvo citā, paralēlā Visumā.

Apmēram 15 miljardi no mums dzīvo uz dažādām planētām savstarpēji dalītā Saules sistēmā. Mēs dzīvojam perfektā pasaulē mums, ko mēs radījām sev atbilstoši mūsu katra individuālajām laimes vēlmēm. Mirstīgā pieredze uz planētas Zeme ir vienīgais veids, kā mēs visi varam savstarpēji mijiedarboties, dzīvojot uz šīm atšķirīgajām un augsti attīstītajām planētām.

Padomājiet par to šādi:

Pieņemsim, ka visas deviņas mūsu pašreizējās Saules sistēmas planētas apdzīvoja cilvēki. Planētas tika radītas, lai būtu jaunas mājas tiem cilvēkiem, kuri reiz dzīvoja kopā uz vienas planētas, ko sauca par Zemi. Progresīvā

zinātne ļāva mums radīt šīs jaunās planētas, lai mēs varētu izplatīt savus iedzīvotājus visā Saules sistēmā. Pieņemsim, ka šīs jaunās planētas bija augsti attīstītas un nodrošināja ideālu dzīvi katram iedzīvotājam.

Dzīvojot šajās ideālajās pasaulēs, mums kļuva garlaicīgi. Mēs būtu pārvarējuši nāvi un slimības. Mēs neļautu tādiem augiem un dzīvniekiem (kā arī baktērijām un vīrusiem), kas varētu apdraudēt cilvēka dzīvību, pastāvēt uz mūsu jaunajām planētām. Ilgu laiku dzīvojot starp tiem pašiem cilvēkiem, mēs iemācāmies visu, ko vien var uzzināt par cilvēkiem, kas dalās mūsu planētā. Bet mēs neko daudz nezinām par tiem cilvēkiem, kas dzīvo uz pārējām planētām.

Lai mums neapniktu vieni un tie paši cilvēki uz mūsu ideālās planētas, mēs vēlamies iesaistīties ar cilvēkiem, kas dzīvo uz citām mūsu Saules sistēmas planētām. Lai iesaistītos ar šiem citiem un nebūtu jāceļo uz viņu planētu (kas ir viņu mājas, nevis mūsējā), mēs savienojamies caur intergalaktisku interneta platformu. (Ja mēs apmeklētu viņu mājas planētu, tas var izjaukt viņu sabiedrības līdzsvaru, tāpat kā viņu viesošanās *mūsu* planētā var izjaukt mūsu ideālās sabiedrības līdzsvaru.)

Šo plašo interneta platformu darbinātu mūsu Saules sistēmas Saule. Mums visiem būtu savstarpēja piekļuve šai virtuālajai pasaulei, kurai mēs varētu vienlīdzīgi pieslēgties gaismas ātrumā. Zeme būtu mūsu Fortnite. Platforma, kurā pastāv Zeme, būtu Visums, ko mēs pašlaik

novērojam no Zemes. (Tomēr mūsu *īstenajai Patībai* mūsu *patiesais* Visums nav Zemes Visums. Mums kā augsti attīstītiem cilvēkiem Zeme pastāv virtuālā jeb paralēlā Visumā.)

Mēs sākam savstarpēji mijiedarboties, spēlējot mirstīgās dzīves spēli uz Zemes. Sākumā viss notiek diezgan labi. Tā sākas vienlīdzīgi visiem, un tajā ir daudz vietas un resursu ikvienam. Tā kā spēles platforma pieļauj brīvo gribu, spēlētāji var radīt jebkādu sev vēlamo pasauli, kamēr vien viņi spēj pārliecināt pārējos spēlētājus (vai piespiest viņus) to pieņemt. Daži no pārējiem spēlētājiem iemācās, kā kontrolēt spēli un pārņemt to. Drīz vien pasauli sabojā šie nedaudzie, kas galu galā pārņem pasauli.

Tagad Zemes pieredze, kas sākumā bija vienlīdzīga visiem, kļūst par tādu, kurā cilvēki ir atkarīgi no citiem par savu izdzīvošanu. Neviens augsti attīstītais cilvēks vairs nevar izveidot savienojumu ar bojāto spēli un palikt dzīvs bez kāda cita, pieredzējuša spēlētāja, kas tam palīdz iemācīties spēlēt. Spēlētājs nevar vienkārši pieslēgties Zemes pieredzei, izmantojot spēļu avatāru, kas ir paša radīts, — kāds tas izskatās kā augsti attīstītais pieaugušais. Spēle ir krasi mainījusies no tā, kāda tā bija sākumā.

Tagad, lai savienotos ar spēli, augsti attīstītajam cilvēkam ir jāgaida, kamēr kāda cita spēlētāja dzemdē ir attīstījies mirstīgais ķermenis. Viņiem ir „jāpiedzimst” pasaulē, pirms viņi var sākt spēlēt. Kad jaunais ķermenis

ir pilnībā izveidots un funkcionāls, zīdaiņa pirmais elpas vilciens kļūst par mirstīgās pieredzes uz Zemes saistošo protokolu (veidu, kā piedalīties). (Daži to sauc par dzīvības elpu.)

Šī mirstīgā pieredze nav nekas tāds, kā tas bija domāts — kā Zemes radītāji to bija paredzējuši iesākumā. Zemes radītāji nevēlas, lai tā beigtos. Taču, ja spēlētāji spēles ietvaros nedarīs kaut ko, lai uzlabotu spēles laukumu un atgrieztu to pie tā, kā tas bija sākumā, pasaule neīstenos savas radīšanas mērķi. Ja Zeme nesniegs to pieredzi, ko bija paredzēts sniegt tiem, kas vēlas spēlēt spēli, tad to iznīcinās „dievi” (augsti attīstītie cilvēki), kas to radīja.

MĒS (katrs un ikviens no mums — TEVI ieskaitot) radījām Zemi. MĒS esam šie dievi.

Zemi iznīcināsim MĒS — augsti attīstītie cilvēki, kas vēlas spēlēt mirstīgās dzīves spēli.

Dzīve uz Zemes ir noritējusi jau miljardiem gadu. Šo gadu laikā mūsu *patiesās Patības* (tie, kas mēs patiešām esam) ir izmēģinājušas visu, ko var izdarīt, lai pārliecinātu mūsu mirstīgos avatārus sākt spēlēt spēli tā, kā to bija paredzēts spēlēt. Tas viss tika darīts atbilstoši dabas likumiem (spēles noteikumiem). Mēs esam cietuši neveiksmi.

Tagad noteikumi ir nedaudz jāizmaina — tas pēdējais līdzeklis.

Mūsu mirstīgajiem avatāriem nebija paredzēts zināt un saprast, ka viņi nav īstie cilvēki savā esamībā. Jo, ja mirstīgie to *zinātu*, tad jebkurā brīdī, kad viņi piedzīvotu

nepatīkamu situāciju, kas padarītu viņus nelaimīgus, viņi izbeigtu savu eksistenci.

Jūs *zināsi*et šo īsteno patiesību, kad nomirsiet. Kad jūsu mirstīgā dzīve beigsies, neatkarīgi no tā, kā tā beigsies, jūs uzreiz sapratīsiet, ka jūs turpināt pastāvēt. Jūs sapratīsiet, ka jūsu *patiesā Patība* ir augsti attīstīts cilvēks ar neticami augstu intelektu un individuālo varu (brīvo gribu). Tad jūs zināsi^{et}, ka JŪS esat vienīgais dievs, kas jebkad ir pastāvējis jūsu pieredzē.

Jūs sapratīsiet, ka visās reizēs, kad uz Zemes jutāt „Dieva” vai „sirdsapziņas” klātbūtni, jūs patiesībā jutāt saikni, kāda jūsu mirstīgajam avatāram bija ar jūsu *patieso Patību*. Jūs zināsi^{et} šīs īstenās patiesības ne tikai par savu Patību, bet arī par katru cilvēku,

ar kuru jūs dalījāties savā zemes pieredzē. Jūs zināsiet, ka ikkatrs cilvēks, kas dzīvo uz Zemes, patiesībā ir saistīts ar *savu patieso Patību*. Jūs zināsiet, ka ārpus TEVIS nav neviena cita Dieva — ārpus KATRA no MUMS.

Tad jūs atpazīsiet tieši to, kas ir sabojājis mirstīgo pieredzi un iznīcinājis cilvēci. Jūs sapratīsiet, ka šis vaininieks (problēmas CĒLONIS), ja vien tas netiks konfrontēts un novērsts, iznīcinās mūsu Fortnite — iznīcinās mūsu dzīvības uz Zemes.

Šis vaininieks ir reliģija. Reliģija mums melo un saka, ka mēs neesam mūsu pašu dievs, bet esam pakļauti (vai paverdzināti) dievam, ko reliģija ir izgudrojusi, lai kontrolētu mūsu rīcību. Reliģija māca, lai mēs nepaļautos paši uz sevi par savu pestīšanu. Reliģija mums māca, ka

mums ir jābūt atkarīgiem no „Dieva”, pat ja šis dievs mums ļauj piedzīvot tik nožēlojamu mirstīgo dzīvi.

Par šo Dievu mums māca reliģiskie līderi, kuri personīgi gūst labumu no meliem. Ja mēs būtu pārliecināti, ka nav cita dieva kā MĒS, ārpus „dieva iekšienē”, tad mēs varētu apvienoties un darīt to, kas jādara, lai izglābtu Zemi un visu cilvēci. Tādējādi būdami pārliecināti, reliģija vairs neeksistētu, un tie, kas popularizēja reliģiju peļņas gūšanai, varētu raudāt: „Ak, kalni un klintis, krītiņi uz mums un noslēpiet mūs no šīs īstenās patiesības!”

2. nodaļa

Patiesie apgaismotie

Mūsu *patiesās Patības* nevēlas, lai šī spēle beigtos. Tiek darīts viss, ko šobrīd var darīt, lai to glābtu. Viens no spēles noteikumiem ir brīvās gribas atbalsts un aizsardzība. Nevienam ārpus spēles nav tiesību iekļūt spēlē citādi kā jebkuram citam spēlētājam. Ja to atļautu, spēle nebūtu godīga pret pārējiem spēlētājiem.

Lai mainītu spēli no iekšpuses, spēles ietvaros ir jābūt spēlētājiem, kas saprot, kas tā tāda ir — kas saprot īsteno patiesību par cilvēka esamību. Lai ļautu dažiem spēlētājiem izprast to, kas ir pret noteikumiem visiem citiem, lai saprastu, noteikumi bija nedaudz jāizmaina, bet ne jāatceļ.

Tā kā cilvēks veido saikni ar mirstīgo pieredzi caur zīdaini, neviena cilvēka smadzenes nespēj atcerēties neko pirms tā, kad viņi sāka pieredzi pēc savas pirmās dzīvības elpas. Visu savu mūžu viņi nevar atcerēties nevienu citu dzīves pieredzi kā vien to, ko viņi dzīvo. Līdz ar to cilvēka zināšanas spēles laikā ir ierobežotas tikai ar savu mirstīgo pieredzi. Tieši tā bija paredzēts funkcionēt cilvēku mirstīgajām smadzenēm.

Ja cilvēks, kas ir dzimis šajā pasaulē, varētu atcerēties, kas viņš ir patiesībā, — augsti attīstīts cilvēks, kas *spēlē mirstīgo dzīvi*, tad pašnāvība būtu risinājums, lai izbeigtu jebkādas īslaicīgas ciešanas. Nedaudziem būtu ilgs mūžs mirstīgajā pieredzē, un mērķis dzīvei uz Zemes zaudētu savu nozīmi.

Mirstīgajām smadzenēm nav iespējams apiet cilvēka *patiesās Patības* saistošo spēku. Tas ir tāpēc, ka jūsu augsti attīstīto smadzeņu enerģijas līmenis (jauda) atvaira jūsu mirstīgo smadzeņu pazemināto enerģijas līmeni un nelaiž sev klāt. Vienīgais izņēmums tam ir, ja augsti attīstītās smadzenes ir fiziski izmainītas, lai atļautu šāda veida savienojumu. Padomājiet par to šādi:

Padomājiet par enerģiju, ko rada smadzenes, it kā jūs domātu par gaisa spiedienu. Augsti attīstītajām smadzenēm ir augstāks spiediena līmenis (enerģija). Mirstīgajām smadzenēm ir zemāks spiediena (enerģijas) līmenis. Ja jūsu augsti attīstītās smadzenes savienojas ar jūsu mirstīgajām smadzenēm, gaiss (vai enerģija) no zemāka spiediena

kameras (mirstīgajām smadzenēm) nevar iekļūt tur, kur pastāv augstāks spiediens (jūsu augsti attīstītajās smadzenēs).

Lai zemākais gaisa spiediens iekļūtu kamerā, kurā ir augstāks gaisa spiediens, gaisa spiediens augstākā kamerā (augsti attīstītajās smadzenēs) ir jāsamazina vai gaisa spiediens apakšējā kamerā ir jāpalielina, pārsniedzot augstākā spiediena robežas. (Mirstīgās smadzenes nefunkcionē ar tādām pašām spējām kā augsti attīstītā cilvēka smadzenes. Tāpēc mirstīgajām smadzenēm hipotētiski nav iespējams palielināt savu spiedienu, lai sajustu savu augsti attīstīto smadzeņu enerģiju jeb, citiem vārdiem sakot, lai tās zinātu to, ko zina cilvēka patiesā Patība.) Tas var notikt tikai tad,

kad noteikumi ir nedaudz izmainīti dažiem, bet ne parastajam mirstīgajam cilvēkam.

Mirstīgās smadzenes (kamera) ir spējīgas tikai uz noteiktu enerģijas līmeni (līdzīgi gaisa spiedienam). Augsti attīstītajās smadzenēs (kamerā), kas ir savienotas ar mirstīgo kameru, ir jānolaiž spiediens, lai gaiss pārietu kamerā ar augstāku spiedienu. Tas attiecas tikai uz tiem mūsu spēles dalībniekiem, kuri izprot īsteno patiesību par cilvēka esamību. Pašlaik uz Zemes ir pavisam maz mirstīgo ar šo kognitīvo cerebrālo spēju.

Mirstīgās cilvēka dabas likumi uz Zemes neļauj izveidot mirstīgo smadzeņu kameru, kas var izturēt augstāku spiedienu. Zemes dzīve tika izveidota tā, lai augstāks spiediens no augsti attīstītajām smadzenēm varētu ekstrahēties

(ieplūst) zemāka spiediena mirstīgajās smadzenēs, bet ne otrādi. Piemēram, gaisa spiediens piepūstā balonā parasti izplūst no balona *laukā* apkārtējā vidē, bet ne otrādi.

Lai mirstīgas smadzenes zinātu un saprastu to, ko zina augsti attīstītās smadzenes, cilvēka *augsti attīstītās* smadzenes ir fiziski jāizmaina, jo saskaņā ar dabas likumiem mirstīgās smadzenes vienmēr ir vienādas. Augsti attīstīto smadzeņu augstākais spiediens ir jāpazemina, lai ļautu gaisa spiedienam (vai enerģijai) abās kamerās līdzsvaroties. Pēc izlīdzināšanas mirstīgajām smadzenēm ir pilnīga piekļuve tam, ko zina augsti attīstītās smadzenes. Tā ir realitāte mums, Patiesajiem apgaismotajiem™.

Zināšanas nav nekas cits kā enerģija, kas gūta no dzīves pieredzes, kad mēs darbojamies

vidē un saņemam enerģiju no šīs vides, ko pēc tam saglabājam savās smadzenēs kā atmiņas, kā pieredzi. Mēs redzam, dzirdam, smaržojam, garšojam un pieskaramies lietām vidē, kurā mēs dzīvojam. To darot, mēs pārnesam enerģiju savās smadzenēs.

Kad mēs kaut ko redzam, mūsu acīs ienāk faktiska enerģija no Saules gaismas. Enerģija no Saules rada tēlu mūsu smadzenēs. Citiem vārdiem sakot, Saule pārnes mūsu smadzenēs daļu savas enerģijas, lai radītu enerģiju, kas liek mūsu smadzenēm „redzēt”. Mēs pēc tam glabājam šo enerģiju savās smadzenēs kā atmiņas. Tādējādi visas zināšanas un pieredzes ir enerģija.

Mums — tiem, kas tagad jums tiek atklāti kā Patiesie apgaismotie, — ir normālas

mirstīgās smadzenes. Ir izmainītas mūsu augsti attīstītās Patības smadzenes. Mums ir piekļuve zināšanām, kuras ir mūsu katra *patiesajai Patībai*, taču kuras parastajam mirstīgajam nav.

Mēs uzsākām spēli tieši tāpat kā jebkurš cits mirstīgais (vismaz lielākā daļa no mums tā izdarīja). Tomēr, tā kā mūsu mirstīgajiem avatāriem nav izdevies novērst problēmas uz Zemes, saskaņā ar uzstādītajiem noteikumiem kaut kas bija jādara. Bija nedaudz jāizmaina likums, lai ļautu dažiem zināt īsteno patiesību par visu. Tas ir tāpēc, lai mēs varētu mācīt īstenot patiesību un to, kas būtu jādara tiem, kam šī informācija *nav* pieejama.

Spēles noteikumi (hipotētiski) pieprasa brīvās gribas atbalstu un aizsardzību. Tāpēc mēs nevaram kavēt vai pārkāpt citu cilvēku brīvo

gribu. Mēs varam tikai darīt to, ko citi mirstīgie mums ļauj darīt. Pat tad, ja mēs mēģināsim citiem mirstīgajiem izstāstīt to, ko mēs zinām, ja tas, ko mēs viņiem stāstīsim, viņiem šķitīs kā viņu brīvās gribas pārkāpšana, un, kad tas, kam viņi ir izvēlējušies ticēt, tiek apdraudēts, viņi noraidīs to, ko mēs viņiem stāstām. Tā tas ir bijis visā Zemes vēsturē.

Mēs esam ezoteriska indivīdu grupa (ko zina vai saprot ļoti maz cilvēku). Mēs privāti strādājam aiz sabiedrības aizkulisēm. Mēs pretojamies māņticībai (neracionālai pārliecībai par tādām lietām kā maģija vai veiksmē, kas rodas no nezināšanas vai bailēm). Mēs enerģiski izaicinām reliģisko ietekmi sabiedriskajā dzīvē. Mēs stingri iebilstam pret valdības varas ļaunprātīgu izmantošanu. Mēs nepiekrītam

obskurantismam (praksei apzināti padarīt lietas mulsinošākas vai sarežģītākas, lai cilvēki neatklātu patiesību).

Mēs pastāvam ar nodomu ietekmēt kritisko domāšanu un brīvo domu enerģiskajos centienos pret korupciju, kad kādas autoritātes (valdības, reliģijas, tradīcijas vai kultūras) darbības nomāc individuālo brīvo gribu.

Mēs neesam pazīstami vai būtu paredzēts, ka mūs pazītu plašāka sabiedrība. Tas ir, lai aizsargātu mūsu esamību no sabiedriskajām vai kultūras autoritātēm, kas kontrolē cilvēku dzīvi uz Zemes — kas kontrolē jūs.

Ja mēs būtu publiski zināmi, tad katrs no mums vai kāds no mums tiktu propagandistiski marķēts kā sabiedrības drauds. Tas nozīmē, ka par mums tiktu izplatītas visādas nepatiesas

ziņas plašsaziņas līdzekļos, no jūsu līderiem — tiem, no kuriem jūs meklējat savu izpratni un „faktus”. To darot, mūs aizvāktu vai nu ar ieslodzījumu, vai ar slepkavību (ieslodzījumu vai nāvi), bet vismaz ar atsvešināšanu.

Mēs esam stādījušies priekšā kā Patiesie apgaismotieTM. Mūsu apzīmējums ir ticis uztverts kā simbols slepenai cilvēku sabiedrībai, kas strādā aizkulisēs, lai paveiktu kaut ko negodīgu (ļaunu), kaut ko amorālu, kas *nesniedz* cilvēcei labumu. Tomēr īstenā patiesība par mums ir tieši pretējais.

Mēs cenšamies palīdzēt cilvēkiem dzīvot kopā uz Zemes visideālākajā kooperatīvajā sabiedrībā. Cilvēku kooperatīvi (sabiedrības) veidojas, kad indivīdi tiem pievienojas vai arī ir spiesti tiem pievienoties, dažkārt tāpēc, ka nav

citu iespēju. Cilvēki meklē tādu grupu, kas vislabāk kalpo viņu individuālajām vajadzībām, lai kādas tās būtu.

Cilvēki ir sociālas būtnes. Cilvēki tiecas pēc laimes. Mēs tiecamies pēc laimes, ko sniedz mūsu attiecības ar citiem, izvēloties, kāda sabiedrība būtu atbilstošākā mūsu katra individuālajām vajadzībām.

Visā pasaules vēsturē mēs esam darījuši visu, kas ir mūsu spēkos, lai veicinātu pienācīgu esamību visiem cilvēkiem. Ideāla katra cilvēka eksistence (dzīve uz Zemes) ir tad, kad cilvēks var īstenot beznosacījumu brīvo gribu, kas kalpo šīs personas fiziskajām un emocionālajām vajadzībām, netraucējot un neietekmējot kāda cita cilvēka brīvo gribu.

Nekas no tā, ko mēs, Patiesi apgaismotieTM, esam darījuši, dara vai darīs, nekavē kāda cita cilvēka brīvo gribu. Mēs neuzspiežam, mēs netraucējam, un mēs nedarām neko, kas pārkāptu jebkuras personas brīvo gribu. Ja mēs to darītu, mēs rīkotos tiešā pretrunā tam, *kāpēc* mēs darām to, ko darām, — kas aizsargā un atbalsta brīvo gribu.

Ja bagātie ir pie varas, tad mēs darām visu, ko varam, lai tiektos uz ideālāku dzīvi, neapdraudot viņu bagātības vai varu. Ja nabadzīgie ceļas un draud apvienoties un atņemt varu bagātajiem, mēs darām visu iespējamo, lai palīdzētu nabadzīgajiem izgudrot citu veidu, kas neietekmētu bagāto brīvo gribu.

Ar mūsu palīdzību mēs esam spējuši palīdzēt Zemes iedzīvotājiem radīt sabiedrības

un kultūras pagātnē, kas ir pakāpeniski virzījušās uz priekšu, lai kalpotu un aizsargātu indivīdu brīvo gribu. To mēs esam darījuši, sniedzot zināšanas un izpratni, kas nepieciešama, lai pareizi ietekmētu valdības un ideoloģijas. Mūsu centieni nekad nav iesakņojušies uz ilgu laiku, un galu galā mēs esam izstumti un noraidīti. Mēs esam bijuši liecinieki daudzām kultūrām, civilizācijām un sabiedrībām uz Zemes, kas beidzās katastrofā, parasti pilnīgā iznīcināšanā, izņemot dažas nošķirtas cilvēku grupas, kas izdzīvoja.

Mūsu lielākie ienaidnieki vienmēr ir bijuši un joprojām ir: reliģija, patriotisms, nacionālisms, cilvēku lepnība un egoisms.

Mūsu grupas vispārējais mērķis ir individuālās brīvās gribas aizsardzība un

atbalsts. Cilvēka esamībā nekas nav svarīgāks par individuālo brīvo gribu. Kad kāda indivīda vai grupas darbības kādas sabiedrības vai kultūras ietvaros sāk apdraudēt cilvēku dzīvību un/vai individuālo brīvo gribu, mēs darām visu, kas ir mūsu spēkos, lai novērstu šādus draudus.

Mēs neesam maģiski. Mēs neesam pārcilvēki. Mūsu ieroči ir zināšanas par to, kā patiesībā ir un kā ir bijis pagātnē, un inteliģence, lai zinātu, kā pareizi izmantot šīs zināšanas, lai kalpotu cilvēcei. Šīs zināšanas sniedz mums skaidrāku priekšstatu par to, kā viss patiešām notiks nākotnē. Mēs saucam šīs zināšanas — īstenā patiesība. Mēs dalāmies savā inteliģencē cerībā panākt, lai cilvēce būtu uz pareizā ceļa, kas garantēs tās izdzīvošanu.

Pastāv liela atšķirība starp zināšanām un inteliģenci. Jūs varat zināt daudz ko, bet īsti nesaprast, kā pareizi izmantot šīs zināšanas. Mūsu motivācija, mērķis un spēks izriet no mūsu izpratnes par to, kā izmantot to, ko mēs zinām. Viss, ko mēs zinām, balstās uz individuālu cilvēka eksistenci un katra cilvēka spēju realizēt brīvu gribu, tiecoties pēc laimes.

Vēstures gaitā slepenā politisko, filozofisko un biznesa varu savienība ir ievērojami mazinājusī cilvēka spēju tiekties pēc laimes atbilstoši šī cilvēka paša vēlmēm. Lai kur un kad šī slepenā savienība būtu pastāvējusi, arī mēs esam pastāvējuši tādā vai citādā veidā, taču mēs esam spiesti turēt savas identitātes noslēpumā.

Atšķirībā no šīm slepenajām savienībām, mēs dedzīgi izplatām īsteno patiesību par brīvu, un neviens mūsu *reālās* grupas pārstāvis nesaņem personisku atzinību par neticamajām patiesībām, ko mēs atklājam.

Īstenā patiesība var sagraut varu, ko šīs slepenās savienības (šie „netaisnības radītāji”) īsteno pār plašu sabiedrību — īsteno pār JUMS! Šīs slepenās savienības attur īsteno patiesību un tīši (apzināti) neļauj uzzināt faktus vai visu informāciju par to, ko viņi dara aizkulisēs. (Tas ir obskurantisms.)

Ļaužu masām ir jāzina un jāsaprot tas, kā šīs slepenās savienības iegūst un īsteno savu varu un kontroli pār vairākumu. Viņiem jāzina, kas notiek aizkulisēs. Ja viņi iegūs šīs zināšanas, viņi varēs atgūt savu brīvību un brīvo gribu. Tas

ļaus ļaužu masām būt pie varas un kontroles —
tautas varas un kontroles, tautai un tautas labad.

Tā kā šīs filozofiskās, reliģiskās un
ekonomiskās varas savienības notiek tumsā,
mēs cīnāmies par to, lai viņu slepenās rīcības
nāktu gaismā. Šobrīd šie netaisnības radītāji
saglabā varu pār ļaužu masu prātiem un sirdīm.
Viņi izmanto šo prāta kontroli, lai piespiestu
cilvēkus būt viņu rīcībā (sekot viņu rīkojumiem
vai turēt viņu „baušļus”).

Jūs varētu domāt, ka neviens nekontrolē
jūsu prātu. Tā varētu būt individuāla lepnības un
pašvērtības izjūta, ka neviens nekontrolē to, ko
jūs domājat. Taču tā ir maldināšana. Tā ir tik
spēcīga maldināšana, ka jūs nekad neuzzināsiet
īsteno patiesību, kamēr nespēsiet tikt tam pāri.
Ja jūs esat godīgi pret sevi, padomājiet par to,

kam jūs ticat. Padomājiet par to, ko jūs „zināt”. Jūsu prātu kontrolē tie, kas ieliek informāciju (zināšanas) jūsu galvā.

Ja vien tas, ko jūs domājat un kam jūs ticat, nav pilnīgi oriģināls, — ja vien par to nekad iepriekš nav padomāts, — kāds jūsu pagātnē ir izmantojis kontroli pār jūsu prātu, lai iepazīstinātu jūs ar šīm lietām. Nemaldiniet sevi, domājot, ka neviens nekontrolē jūsu prātu. Padomājiet uzmanīgi par to.

Tā kā mūsu darbs ir atklāt daudzas lietas, kas tiek darītas slepeni, tie, kas rīkojas slepeni, izmanto savu varu pār jūsu prātu un sirdi, lai liktu jums baidīties no mūsu vārda. Mēs esam apskaidrotie, apgaismotie, tomēr Patiesie apgaismotieTM (Real IlluminattiTM).

Mēs esam Patiesie apgaismotie™, jo mēs nemēģinām slēpt īsteno patiesību. Ja tas būtu iespējams, mēs to sludinātu no māju jumtiem!

Citi viltus pretendenti (*viltus* Illuminati) izliekas par apgaismotajiem un augstu vērtē savu slepenību. Tie saindē mūsu vārdu. *Viltus* „Illuminati” ir slepenas biedrības un slepenas iniciācijas, un tie nav labāki par netaisnības radītājiem, kurus mēs cenšamies atklāt.

Patiesībā daudzi no šiem slepenajiem viltus biedriem ir ietekmīgi sabiedrības locekļi — tie ir politiķi, zinātnes un reliģijas filozofiskie vadītāji un uzņēmumu vadītāji. Viņi apgalvo, ka viņu darbs slepenībā satur kopā sabiedrību, ka bez viņiem sabiedrība ciestu neveiksmi. Tomēr sabiedrība ir cietusi neveiksmi un cieš neveiksmi. Šie *viltus*

„*Illuminati*” ir tikpat atbildīgi par šo neveiksmi kā tie, kurus mēs cenšamies atklāt.

Kad mēs atklāti runājam par īsteno patiesību, šie viltnieki sapulcina savus samaitātos karaspēkus. No medijiem, kas viņiem pieder, un no kanceles, kur viņi pasludina savus safabricējumus un kontrolē jūsu prātu, šie viltnieki uzmundrina un uzkurina savus „karaspēkus”, lai cīnītos pret mums.

Mēs, Patiesie apgaismotie™, arī pulcinām paši savus karaspēkus. Taču mūsu ir maz — ļoti maz. Mums ir mantra, kas ir nodota visapkārt daudzos dažādos veidos. Šis sapulcināšanas sauciens iedvesmo mūs pret mūsu ienaidniekiem un izklāsta protokolu, pēc kura darbojas mūsu patiesie vēstneši. Mēs sniedzām

lielu ieguldījumu stāstā, no kura šī mantra ir
ņemta:

Tāpēc nebīstieties no tiem. Jo nekas
nav apslēpts, kas nenāktu gaismā,
nedz slepens, kas netaptu zināms. Ko
es jums saku tumsā, to runāji
gaismā; un, kas jums ausī sacīts, to
sludiniet uz jumtiem.

Ir svarīgi paturēt prātā, ka viss, ko esam
darījuši, viss, ko darām, un viss, ko mēs jebkad
darīsim, sargā indivīda brīvo gribu mierīgā ceļā.
Lai gan daudzi mūsu vēstneši ir nogalināti par
dalīšanos mūsu vēstījumā ar citiem, mēs nekad
neesam izmantojuši vardarbību pret kādu
cilvēku. Mēs nekad neesam atbalstījuši vai

ietekmējuši vardarbības izmantošanu pret nevienu cilvēku.

Tā vietā, lai aizstāvētu sevi, mēs nenovietojam sevi tādās situācijās, kurās tas varētu būt nepieciešams. Mēs asimilējam savu klātbūtni sabiedrībā, kurā darbojamies. Mēs izvēlamies sabiedrību, kas balstīta uz tautas vēlmēm. Mēs meklējam tādu sabiedrību, kur lielākā daļa tās iedzīvotāju tiecas pēc tādiem pašiem mērķiem kā mēs.

Centienos radīt un saglabāt mieru visā vēsturē, mēs esam palīdzējuši noteiktām sabiedrībām aizstāvēties pret agresiju. Tas tika darīts, dodot noteiktiem amatniekiem, zinātniekiem vai pētniekiem idejas, kas aizsāka tehnoloģiskos izgudrojumus. Šie izgudrojumi ir noveduši pie ieročiem, kas agresoram nepieder.

Mūsu nodoms, nodrošinot šāda veida progresīvus ieročus un zināšanas, ir atrunāt agresoru no uzbrukuma turpināšanas kādai citai sabiedrībai. Mēs (Patiesie apgaismotie™) neatbalstām atriebību (atmaksu) vai atriebīgu uzbrukumu (tīši nodarot pāri citiem), neatkarīgi no tā, cik lielu postu un ciešanu kāds agresors būtu nodarījis.

Mēs bijām atbildīgi par zinātnisko zināšanu sniegšanu pareizajiem cilvēkiem, lai kodolenerģētikas (atomenerģijas) kontroli nodotu Amerikas Savienoto Valstu rokās. Tas tika darīts, lai apturētu fašisma (galējas apspiešanas) pieaugumu Eiropā. Kad vācu tauta izcēla balto rasi virs visām pārējām rasēm un sāka sistemātisku masveida slepkavošanu, lai iznīcinātu indivīdus, to vajadzēja apturēt.

Eiropas zinātnieki turēja lielāko daļu no mūsdienu kodoltehnoloģiju atslēgām. Šīs atslēgas bija pieejamas Ass lielvalstīm (nācijām, kas Otrā pasaules kara laikā cīnījās pret sabiedrotajiem spēkiem), bet bija noteikti zinātniskie principi, kuru tiem trūka. Mēs nodrošinājām pārējo nepieciešamo kodolinteliģenci Amerikai un tās sabiedrotajiem. Tas tika darīts, lai apturētu Vāciju un citas ļaunprātīgas (nežēlīgas) Eiropas valstis no iespējamajiem panākumiem.

Mūsu nodoms, daloties šajās zināšanās un inteliģencē ar Amerikas Savienotajām Valstīm, ietvēra cerību, ka Amerikas Savienotās Valstis saglabās šo neticamo, jauno varu, lai aizsargātu un atbalstītu indivīdu cilvēktiesības.

Mūsu mēģinājumi konsultēt un ietekmēt Amerikas Savienoto Valstu valdību, lai aizsargātu indivīdu brīvo gribu, kopumā ir bijuši neveiksmīgi. ASV dalījās ar savu kodoltehnoloģiju informāciju ar citām valstīm, kuras netika nodibinātas uz beznosacījuma brīvības koncepcijas, tiecoties pēc individuālās laimes. Šī ķibeles izraisīja vēl lielāku nestabilitāti visā pasaulē — problēmu, ko mums ir pienākums mēģināt labot.

Mums ir brīdinājums, ko sniegt visiem Zemes iedzīvotājiem:

Jums ir jāapvienojas kā vienai cilvēku rasei un jāsāk izturēties pret katru cilvēku vienlīdzīgi (vienādi) un ar godīgumu

(taisnīgumu). Jums ir jāizbeidz nabadzība visā pasaulē un jānodrošina katram cilvēkam dzīvības pamatvajadzības bez maksas. JA jūs to nedarīsiet, mēs (mūsu *patiesās Patības*) ļausim šo Saules sistēmu iznīcināt.

Šī pasaule vairs nevirzās uz priekšu. Tā pakāpeniski virzās atpakaļ. Mūsu pēdējā un vienīgā cerība ir sniegt Zemes iedzīvotājiem zināšanas un inteliģenci, kas nepieciešama, lai atturētu pasauli no virzīšanās atpakaļ, — lai palīdzētu to virzīt uz priekšu.

Mēs esam iecerējuši dalīties zināšanās, un, vēl svarīgāk, mūsu izpratnē par pagātņi un tagadni, lai varētu glābt nākotni.

Ja pasaule noraidīs šīs zināšanas un turpinās stāvēt uz cilvēku degradācijas, individuālas verdzības (nespējas realizēt brīvo

gribu), etniskās, reliģiskās un nacionālās šķelšanās slidenā ceļā, mūsu *patiesās Patības* ļaus šo Saules sistēmu iznīcināt.

Dažos pagrabos visā šajā pasaulē ļoti jauni, atjautīgi, tomēr nepieredzējuši zinātnieki eksperimentē ar kodolsintēzi — varu, kas radīja mūsu Sauli. Ja mūsu *patiesās Patības* — uz ko mirstīgām apskaidrotajām smadzenēm var būt pilnīga piekļuve, — nesaskatīs vairs nekādu labumu dzīvei uz Zemes, tad kādas no šo jauno zinātnieku *patiesās Patības* smadzenēm tiks apskaidrotas tikai pietiekami daudz, lai kādam zēnam sniegtu piekļuvi trūkstošajām atslēgām, kas nepieciešamas, lai atkārtotu Saules radīšanu. Viņam eksperimentējot, tiks radīta jauna Saule, kas iznīcinās šo Saules sistēmu.

Loģisks jautājums varētu būt par to, kāpēc mēs apgalvojam, ka mums ir autoritāte un vara, lai izbeigtu cilvēka dzīvi šajā Visuma daļā. Mums nevajag apgalvot, ka mums ir vara radīt jaunu Sauli, jo tas nav nekāds apgalvojums. Mūsu *patiesajām Patībām* jau ir šīs zināšanas, un tās izmantos tikai līdzīgi un tiem mērķiem, kuriem mēs izmantojām tās pašas zināšanas, lai palīdzētu sabiedrotajiem uzvarēt pēdējā pasaules karā.

Tas pats avots (mūsu *patiesās Patības*), kas nodrošināja mums zināšanas un autoritāti, lai dalītos kodoltehnoloģijā ar amerikāņiem, sniegs jaunajam zinātniekam nepieciešamo izpratni par kodolsintēzi, kas nepieciešama jaunas Saules radīšanai.

Mēs esam pateicīgi par šo zināšanu avotu (pienākums un saistība ar to). Tas nav pārdabisks, maģisks vai dievišķs avots. Tas ir cilvēcisks avots. Mēs šīs zināšanas glabājam uzmanīgi un atbildīgi. Mūsu *patiesās Patības* tās izmantos tikai, lai izbeigtu šo Saules sistēmu tā paša iemesla dēļ, kādēļ tā sākotnēji tika radīta: lai kalpotu to indivīdu vajadzībām, kuri šeit dzīvo, kuri ir tie, kas to arī radīja.

Viena no mirstīgo cilvēku vajadzībām šīs pieredzes laikā ir saprast to, kas viņi ir un kādēļ viņi pastāv. Reliģijas veidojas, kad cilvēki mēģina atbildēt uz šiem jautājumiem. Mēs esam mēģinājuši ietekmēt sabiedrības, nodrošinot patiesos vēstnešus, kas spēj sniegt pienācīgu reliģiju — tādu, kas atbalsta brīvo gribu.

Taču mēs no bēdīgas pieredzes esam mācījušies, cik viegli mūsu labos nodomus ir samaitājuši un ignorējuši tie cilvēki, kas saņem mūsu vēstījumu. Sākotnējais vēstījums, ko cilvēkiem sniedza mūsu patiesais vēstnesis, ja cilvēki to nebūtu izmainījuši, piepildītu mērķi, kura dēļ mēs tajā dalījāmies: sniegt cilvēcei mieru, labklājību un laimi.

Reliģija ir radījusi lielāko, ja ne visu, nevienlīdzību un postu uz Zemes. Reliģija ir sabojājusi zemes pieredzi un izmainījusi to no tā, kādai tai vajadzētu būt. Reliģijai ir visspēcīgākā ietekme uz cilvēka prātu, kas noved pie tā, kā cilvēki rīkojas. Tāpēc mums bija jāizmanto reliģija pret reliģiju.

Viss, ko mēs esam darījuši caur reliģiju, tika darīts ar cerību, ka mēs varētu palīdzēt

mirstīgajiem izmainīt spēles laukumu un padarīt dzīvi uz Zemes taisnīgu un vienlīdzīgu visiem cilvēkiem. Jo, kā jau esam izskaidrojuši, ja mēs paši to nedarīsim, ja mūsu mirstīgie avatāri to nespēs paveikt, tie, kas radīja Zemi, to iznīcinās un sāks no jauna.

Mums ir šīs zināšanas, lai palīdzētu cilvēcei. Mēs pateiksim ne tikai to, kas ir jādara, bet kā to var izdarīt. Mēs dosim cilvēkiem, kas pašlaik dzīvo uz Zemes, visu nepieciešamo informāciju, lai uzlabotu dzīvi uz šīs planētas, kā to bija paredzējuši *Mirstīgās dzīves spēles* radītāji/autori.

Kamēr mūsu *patiesās Patības* nebūs atmetušas cerību uz saviem mirstīgajiem avatāriem, mēs turpināsim darīt visu, ko varam,

lai palīdzētu glābt cilvēci. Lai to izdarītu, mums
ir jākonfrontē reliģija.

3. nodaļa

Reliģijas ļaunums

Nekas nav ietekmējis cilvēku spēju dzīvot kopā uz Zemes mierā un saskaņā vairāk nekā reliģija. Vairāk cilvēku ir nogalināti, sakropļoti un vajāti reliģijas dēļ, nevis kāda cita iemesla dēļ. Lai gan politiskie un ekonomiskie faktori ir palielinājuši cilvēku ciešanas, reliģija ir nodarījusi vislielāko kaitējumu.

Daudzas reliģijas apgalvo, ka *tās* ir vislabākās, ka *tās* ir īstās, un, ja visi pasaules iedzīvotāji ievēros un sekos *tām*, tad uz Zemes varētu izveidot debesis.

Reliģiozi cilvēki ir sarakstījuši un publicējuši neskaitāmas grāmatas un pētījumus par reliģiju un tās ietekmi uz cilvēku sabiedrību

visā Zemes vēstures gaitā. Tomēr šīs publikācijas nepiemin daudzas no reliģijas negatīvajām sekām.

Nekas nav ietekmējis cilvēku domāšanu un rīcību vairāk nekā reliģija. Nekas nav nodarījis vairāk bēdu un sāpju nekā reliģija. Reliģija ir izraisījusi neskaitāmus un neizprotamus karus, kuru rezultātā ir zaudēts neizmērojams skaits cilvēku dzīvību. Reliģija izraisa dziļu personisko depresiju, kas rada emocionālas vainas, ciešanu un nedrošības sajūtas par cilvēka pašvērtību un vērtību.

Neskatoties uz visiem empīriskajiem un skaidrajiem pierādījumiem par reliģijas negatīvo ietekmi uz cilvēci, nekas nav spēcīgāks un nekas netiek plašāk izmantots laimes meklējumos nekā reliģija. Cilvēku

laimes un vērtības meklējumi ir galvenā „degviela”, kas veicina cilvēces notikumu gaitu uz šīs Zemes. Un šajos laimes un vērtības meklējumos reliģija pilda savu lielāko lomu. Reliģija ir centralizējusi sevi cilvēka prāta enerģijā. Tā ir kļuvusi par visefektīvāko un spēcīgāko šīs kognitīvās (domāšanas) enerģijas izmantošanu mūsdienās.

Reliģija nav tikai definēta un ierobežota ar organizētām uzskatu sistēmām, kas parasti tiek klasificētas kā pasaules galvenās reliģijas. Papildus kristietībai, islāmam, hinduismam, budismam un citu ievērojamu „ismu” reliģijām un to atzariem mums ir jāiekļauj garīguma jaunais laikmets, mediji, ekstrasensi, astrologi un citi, kas ir iesaistīti tādās darbībās, kas vērstas uz laimes un pašvērtības meklējumiem.

Lai arī šīs populārās un plaši izplatītās tradicionālās kustības ir grūti pārspējamās, zinātne arī ir reliģija. Mirstīgie bieži izmanto arī zinātni tāpat kā reliģiju savas laimes un vērtības meklējumos. Zinātne pievēršas uztveres izpratnei pretstatā negatīvajam skatījumam uz to, ka ir nezinoša, par kādiem zinātnieki bieži uzskata cilvēkus ar reliģisko pārliecību.

Zinātnieki un pētnieki paši sev kļūst par „pašpasludinātajiem” guru. Slaveni zinātnieki visā vēsturē ir kļuvuši par zinātnes praviešiem, tās atklājējiem, tās pareģiem un mācītājiem. Zinātne citē pati sevi un pieņem pati savas teorijas un postulātus (pieņēmumus). Zinātne to dara ar tādu pašu pieķeršanos un godu, ar kādu citas reliģijas pieņem savus praviešus un skolotājus un citē no saviem Svētajiem

Rakstiem. Zinātniskas publikācijas ir tās Svētie Raksti. Zinātniskā teorija un reliģiskā pārliecība ir semantiski savstarpēji saistītas (abu pamatjēga ir saaušta kopā kā viena). Neviena no tām nespēj atbildēt uz cilvēka jautājumiem ar absolūtu noteiktību. Neviena no tām nevar noliegt to, ka tām nav izdevies sniegt īstenas patiesības un veselā saprāta risinājumus.

Gan zinātne, gan reliģija nodrošina savus sekotājus ar noteiktām emocionālām vērtībām saistībā ar laimes un pašvērtības ilūziju. Piemēram, neatkarīgi no tā, vai tiek iegūts koledžas grāds vai kristību sertifikāts (tādējādi cilvēks tiek „izglābts”), abas sniedz emocionāli uzlādētu sajūtu par izcilu sasniegumu. Patiesībā šie „apbalvojumi” ir vērtīgi tikai pašvērtībai un laimei. Taču īstenā patiesībā neviena no tām nav

vērtīgāka par papīru, uz kura ir apliecināts grāds vai kristības.

Gan reliģiju, gan zinātnei var pienācīgi definēt vispārējā filozofijas termina ietvaros. „Filozofija” vislabāk tiek definēta kā zināšanu, realitātes un eksistences fundamentālās (pamata) būtības izpēte. Mēs varam atsaukties gan uz reliģiju, gan uz zinātnei, gan uz visu veidu filozofijām kā uz „cilvēku (galvenokārt, vīriešu) filozofijām”.

Vīriešu dzimums galvenokārt ir atbildīgs par cilvēka dabas izpēti, un vīrieši ir gan reliģijas, gan zinātnes galvenie iniciatori. Sievietēm nevajadzētu apvainoties par šo paziņojumu, jo *nekas* no vīriešu radītajām filozofijām uz Zemes nav novedis pie ilgstošas laimes un individuālas pašvērtības. Gluži

pretēji — kad tiek atklāta īstenā patiesība par to, kā aizsākās vīriešu filozofijas un kāpēc tās atbalstīja un uzturēja vīrieši, tad sievietes ar prieku atsacīsies no savas nozīmes reliģijas, zinātnes un filozofijas vēsturiskajā attīstībā.

Vīriešu filozofijas, kas sajauktas ar „saviem Svētajiem Rakstiem”, ir atbildīgas par postošo cilvēku ciešanu un traģēdiju daudzumu, kam cilvēce ir bijusi pakļauta visā šīs zemes vēsturē. Kurš gan var pateikt, kas ir nodarījis lielāku postu, tiecoties pēc laimes un pašvērtības: Ticība greizsirdīgam un atriebīgam Dievam, kas izglābj tikai Savu paša tautu un iznīcina visus pārējos, kas nepieņem Viņu vai netic Viņam? Vai atomlaikmets ar savu iznīcību, bailēm un paranoju?

No salīdzinoši maz pazīstamiem zinātniskajiem „Rakstiem”, ko sarakstījuši Roberts Huks un Makss Planks, līdz pat Einšteina un Openheimera populārākiem „pareģojumiem”, tika radīta pirmā atombumba. Tā ir iznīcinājusi daudzas dzīvības un apdraudējusi lielāko daļu cilvēku rases.

Papildus kodoldraudiem lielu kaitējumu ir nodarījusi reliģija, ko radījuši raksti un darbības, kas *piedēvētas* islāma ticības pravietim Muhamedam un kristietības pāvestam Urbānam II. Musulmaņu iekarotāji un kristiešu krustakari ir aizsākuši „svētos karus” (džihādus), kas radījuši gan iekšējo, gan ārējo naidu starp cilvēkiem, kas pasaulē saglabāties līdz pat mūsdienām.

Cilvēka daba ir atbildīga par šīm filozofijām un to radītajām traģēdijām. Jau no pirmās reizes, kad mirstīgie sāka prātot par savu esamību un piesaukt ārēju, neredzamu, nezināmu spēku, lai atbildētu uz jautājumiem par viņu realitāti, viņu iedzimtā cilvēciskā daba ir viņus maldinājusi un krāpusi. Paliekošie jautājumi par to, kas mēs esam, kāpēc mēs pastāvam, no kurienes nākam un kurp ejam, kad nomirstam, pārspēj visas pārējās cilvēka prāta emocionālās aktivitātes.

Cilvēki vienmēr ir cīnījušies par dzīves vajadzībām, savstarpēji konkurējot par zemes ierobežotajiem resursiem. Taču to nevar salīdzināt ar neapmierinātību, ko viņi izjūt savā prātā, meklējot atbildes. *Iekšējā* cīņa mūsu emocionālo laimi ietekmē visvairāk. Ja cilvēks

nezina atbildes un nespēj tās iekšēji atrast, tas liek domāt, ka cilvēks ir intelektuāli nepilnīgs vai netieši norāda, ka viņš ir kādā ziņā neizglītots vai nezinošs.

Tomēr jautājumi joprojām paliek un prāts ir aizvien nodarbināts ar atbilžu meklējumiem. Vai ir vēl kāds, kas varētu zināt atbildes? Vai pastāv kāds vēstnesis, kas nosūtīts no visu zināšanu avota, lai sniegtu atbildes? „Ja es nezinu, tad kas tad zina?”

Cilvēki cīnās ar domu, ka tie varētu būt stulbi. Viņi kļūst nelaimīgi, kad paši nevar atrast atbildes. Prātā sāk notikt cīņa. Šī naidība, šis naidīgums notiek tāpēc, ka ikkatrs indivīds ir saistīts ar savu patieso Patību. Starp apzināto prātu (mirstīgo Patību) un zemapziņas prātu (*patieso Patību*) notiek nemitīga cīņa. Katrs

cilvēks *jūt*, ka viņš ir tikpat labs kā visi citi. Ja viņi *jūt*, ka nesaprot kaut ko, ko kāds cits cilvēks apgalvo, ka saprot, tad vienlīdzības cilvēciskā daba spiež viņus meklēt labāku zināšanu un sapratnes avotu, vai arī liek viņiem pieņemt kāda cita cilvēka apgalvojumus. Tā veidojas pasaules reliģijas.

Cilvēki zina, ka tie ir atšķirīgi no jebkura dzīvnieka Zemes virsū. Neapzināti viņi atzīst šo atšķirību, bet nesaprot, *kāpēc* un *kā* viņi kļūva tik atšķirīgi. Šī iekšējā cīņa, šī opozīcija cilvēka prātā („kognitīvā disonance”) spiež viņus domāt par to.

Meklējot atbildes, patiesi un godīgi cilvēki (tie, kas atzīst savu zināšanu trūkumu) kļūst uzņēmīgi pret cilvēku filozofijām, kas sajauktas ar Svētajiem Rakstiem. (Tas nozīmē, ka viņi

klūst neaizsargāti vai atvērti citu cilvēku uzskatiem un idejām, kā tiek mācīts reliģijā, zinātnē un filozofijā.) Tas ir tāpēc, ka cilvēki piešķir svarīgu vērtību tam, lai zinātu un gūtu atbildes uz dabiskajiem jautājumiem par savu esamību. Tāpēc, kad cilvēks pats nespēj izdomāt atbildes, tad negodīgi cilvēki (pārsvarā vīrieši, dažas sievietes) apgalvo, ka tiem ir atbildes, pēc kurām šis cilvēks tiecas.

Zinot par cilvēku iekšējo vērtību un nemitīgajām ilgām pēc atbildēm, šie viltus ziņneši nosaka cenu informācijai, kura, kā viņi izliekas, viņiem esot. Tam, kurš sniedz atbildi, tiek ļauts tirgoties ar zināšanu vērtību. Un tāpat kā visā pārējā pasaulē, kur „jebko var nopirkt par naudu”, meklētājs par atbildēm maksās

gandrīz jebkuru cenu. Viņiem tikai ir jātiek pārliecinātiem, ka atbildes ir vērtīgas.

Atbildes uz dzīves jautājumiem ir kļuvušas par preci, ko var iegādāties, pārdot, tirgot un laist apgrozībā citiem mērķiem. Nekrietnie (tie, kas ir negodīgi un korumpēti) ir kļuvuši par zināšanu tirgotājiem (pārdevējiem). Dabiskā ienaida (cīņas par pašvērtību) dēļ, kas noris cilvēka prātā, šie tirgoņi dara visu, ko vien spēj, lai aizsargātu savu zināšanu esamības aizbildinājumu (viltojumu). Viens no veidiem, kā viņi aizsargā sevi un grupu, ko viņi ir maldinājuši, pieņemot viņu tiesības uz zināšanām, — grupu, kas viņiem piešķir lielu vērtību, — ir ņemt zemes dārgumus (naudu), ko viņi saņem no maldinātās grupas, un finansēt armijas, lai valdītu ar asinīm un šausmām; tas ir

vēl viens veids, kā izskaidrot to, kā cilvēki aizsargā savu ģimeni, kopienu un tautu.

Neviens no viņu filozofiju radītājiem dieviem, kas sajaukti ar Svētajiem Rakstiem, nav īsts. Bet viņu vara pār cilvēka prātu noteikti tāda ir! No tā brīža, kad sirsnīgais patiesības noskaidrotājs padevībā nometas ceļos un lūdz padomu: „Ak, Dievs, uzklausi vārdus no manas mutes! Ak, Dievs, uzklausi vārdus no manas mutes! Ak, Dievs, uzklausi vārdus no manas mutes!” tas kļūst neaizsargāts, lai viņam atbildi sniegtu vienīgais „šīs pasaules Dievs” — paša cilvēka prāts.

Taču, kad atbildes nenāk no sevis, sirsnīgais meklētājs raugās citur. Lai cik sirsnīgs un pazemīgs cilvēks būtu (apzinoties savu nespēju atrast atbildes), viņš ir spiests

meklēt kādu cilvēku ārpus savas apziņas, lai sniegtu viņam atbildes. Viņš saka: „Es raugos pēc vēstnešiem.”

Kļūstot atvērts iespējai, ka citam cilvēkam vienkārši varētu būt atbildes, patiesības meklētājs tiek iepazīstināts ar dažādiem informācijas mācītājiem, kuri sniedz atbildes, kas sastāv no „cilvēku filozofijām, kas sajauktas ar Svētajiem Rakstiem”.

Diemžēl lielākā daļa cilvēku pakļaujas šo viltus ziņnešu burvībai, kuriem nav labākas izpratnes par īsteno patiesību nekā meklētājam, kurš viņiem maksā par šo sapratni. Viltus ziņnešu atalgojums tiek saņemts visdažādākajās formās. Lielākā daļa saņem faktisku naudu vai citas atbilstošas materiālās preces par saviem pakalpojumiem. Taču VISI saņem tādu

maksājumu, kas ir vairāk vilinoša nekā visa nauda pasaulē: vara pār citu cilvēku, cieņa un stāvoklis, un ar uzslavām saistīta vērtība no saviem sekotājiem.

Neviena reliģija nekad nav spējusi nodibināt mieru un saskaņu Zemes virsū. Reliģijai ir attaisnojums tam, kāpēc tā to nekad nav paveikusi. Katra uzliek vainu tiem, kas *ir ārpus tās konkrētās* reliģijas: pagāniem, neticīgajiem, grēciniekiem un tiem, kurus viņi uzskata par pazudušiem vai kuri atsakās viņiem pievienoties. Viņu attaisnojums ir tāds, ka, ja visi tikai pievienotos viņu reliģijai, tad pasaule tiktu izglābta.

Trīs no pasaules galvenajām reliģijām — jūdaisms, kristietība un islāms apgalvo, ka, lai cik smagi katra no tām censtos, nevienai nekad

nebūs izdevies radīt mieru un harmoniju uz Zemes, līdz *viņu* konkrētais Mesija nonāks uz Zemes (vai atgriezīsies uz Zemes) ar varu un autoritāti radīt *debesis* visā pasaulē.

Neviena no šīm reliģijām neuzskata, ka mirstīgie to var izdarīt paši. Ironiski, ka šīs trīs reliģijas, vairāk nekā jebkura no pārējām, ir bijušas galvenais cēlonis lielākajai daļai masu slepkavību un nāvju visā mūsdienu vēsturē.

Uz brīdi apdomājiet, kas notiktu ar šīm trim reliģijām, ja cilvēce patiešām atrisinātu visas savas problēmas bez Mesijas palīdzības. Vai varbūt, ja šīs trīs reliģijas neeksistētu, nebūtu nekādu problēmu. Ja mēs atrisinātu paši savas problēmas, ne tikai šīs trīs reliģijas nebūtu vajadzīgas, bet arī *viņu* identitāte un vērtība ievērojami samazinātos, kā arī samazinātos

pašapziņa un pašvērtība, ko to locekļi iegūst no piederības tām.

Atgriežoties pie zinātnes, vai tā nav radījusi arī savu varu, savu dievu? „Kā ir ar mašīnām, datoriem, mobilajiem telefoniem, moderno medicīnu un internetu?” Pēc visa, ko zinātne ir paveikusi, pēc visiem sasniegumiem tehnoloģiju un inovāciju jomā, vai pasaule ir kļuvusi par labāku vietu, kur dzīvot? Varbūt tikai dažiem. Varbūt tiem zināšanu mācītājiem, kuri ir apkrāpuši pārējo pasauli. Bet ne jau cilvēces vairākumam.

Tātad mums jāuzdod sev ļoti svarīgs jautājums: ja reliģija un zinātne nav risinājums, vai varētu būt tā, ka šīs „CILVĒKU FILOZOFIJAS, KAS SAJAUKTAS AR *VĪNU*

SVĒTAJIEM RAKSTIEM” patiesībā ir visu
cilvēces ciešanu CĒLONIS? Atbilde ir — JĀ!

4. nodaļa

Reliģijas vēsture

Kad pirmo reizi *sākās* reliģija, kā tā sākās, un kāpēc tā sākās?

Cenšoties mainīt pasauli, mēs, Patiesie apgaismotie™, esam ietekmējuši daudzus cilvēkus visā vēsturē domāt plašāk par pasaulīgo zināšanu robežām, kas viņiem tika padarītas pieejamas pēc viņu piedzimšanas uz planētas Zeme.

Cilvēki piedzimst *bez* pasaulīgām zināšanām. Jūsu zināšanas nav jūsu pašu radītas. Jūs iegūstat savas zināšanas no saviem vecākiem vai no tiem, no kā vecāki ļauj jums (kā mazam bērnam) apgūt zināšanas (piemēram, no skolotājiem un baznīcas

vadītājiem). Jūs iegūstat savas zināšanas no tiem skolotājiem, pie kuriem jūsu vecāki jūs sūta mācīties.

Jūsu personiskās zināšanas ierobežo un aprobežo tas gods un cieņa, ko jūs dodat saviem vecākiem. Jums kā mazam bērnam tiek piedāvātas balvas un draudēts ar sodiem atkarībā no cieņas, ko jūs izrādāt pret savu vecāku „baušļiem.” Ja jūs apgūstat savu vecāku zināšanas un tās neapšaubāt, jūs tiekat atalgoti ar viņu mīlestību un uzslavām. Ja jūs apšaubāt savus vecākus, tad jūs tiekat sodīti ar viņu pārmetumiem, vilšanos un reizēm arī dusmām.

Jūs tiekat sodīti nevis par to, ka vēlaties uzzināt ko vairāk, vai par to, ka mācāties ko citu, nevis to, ko zina jūsu vecāki, bet par to, ka jūsu vecāki jūtas mazvērtīgāki un nerespektēti.

Gandrīz visos gadījumos vecāki radīja jūs *paši* sev, nevis jums. Viņiem ir savs iemesls, kāpēc viņi vispār radīja bērnu. Vecāku gaidām par savu bērnu nav nekāda sakara ar to, ko *bērns* sagaida no dzīves. Bērni tiek radīti lielākoties ar gaidām, ko vecāki saņems *no* saviem bērniem.

Vecāki jums iemāca visu, ko viņi zina. Bet, ja jūsu vecāku zināšanas jums nav pietiekamas un jūs tiecaties pēc lielākām vai atšķirīgām zināšanām nekā tās, ko viņi jums ir devuši, jūsu vecāku vērtība viņu skatījumā ir apdraudēta. Neviens no vecākiem nevēlas, lai bērns uzskata viņus par dumjiem vai mazāk informētiem nekā viņu bērni.

Pirms bija grāmatas un skolas, pirms vēl bija rakstīšana un aritmētika, pilnīgs bērna mācīšanās avots bija viss, ko zināja vecāki. Kā

gan ģimenes vai kopienas locekļi varēja kaut ko iemācīties, ja neviens cits to nezināja? Cik daudz mūsu senie senči patiesībā zināja?

Senatnē, kad bērns piedzima ģimenē, bērns bija vērtīgs kopienas īpašums. Kā jau paskaidrots, senatnē bērni kalpoja arī vecāku vajadzībām. Jauni bērni bija nepieciešami, lai palīdzētu barot, atbalstīt un pasargāt vecākos—balstītu ģimenes vienību. Sieviete iekāroja tādu vīrieti, kurš, pēc viņas domām, visvairāk spēja nodrošināt ēdienu, atbalstu un aizsardzību viņai un viņas bērniem.

Kad ar cilvēku ģimenēm saskārās citas ģimenes, viņi saprata, ka savstarpēja sadarbība noved pie vairāk pārtikas, lielāka atbalsta un lielākas aizsardzības, nekā to varēja iegūt vienas ģimenes vienība. Daudz vieglāk bija aizsargāt

cilvēka dzīvību no lauvām, piemēram, ja bija 20 vīri ar šķēpiem, nevis tikai viens. Cilvēki iemācījās, ka savstarpēja sadarbība sniedz viņiem priekšrocības.

Cilvēks izveidoja šīs kopienas, balstoties uz savām fiziskajām līdzībām. Baltādainie cilvēki atpazīna fizisko līdzību ar citiem baltādainiem cilvēkiem. Tas ļāva viņiem justies ērtāk un vienotākiem. Baltādainiem cilvēkiem tumšādaini cilvēki nešķita īsti pareizi. Drīz vien baltādaino rases apvienojās, lai aizsargātos pret tumšākām rasēm, un otrādi.

Tā kā šīs etniski balstītās kopienas veidojās visā pasaulē, vienotas *cilvēciskās rases* nepastāvēja, un tā arī nešķita iespējama. Tolaik vienīgās zināšanas, kas bērnam bija pieejamas, — saņemtas no ģimenes un

kopienas —, bija tādas, ka cilvēka ādas krāsa bija svarīga sevis saglabāšanai. Daudzi šīs etniskās sašķeltības gadi radīja maldīgu pārliecību, ka viena ādas krāsa ir labāka par kādu citu.

Baltais vīriešu kārtas pārstāvis, kas dzīvoja ziemeļos, daudzus mēnešus nespēja paveikt daudz fiziskā darba aukstā laika dēļ. Viņš neattīstījās tik fiziski spēcīgs, kā to darīja tumšāks līdzinieks dienvidos. Tumšākas ādas krāsas vīrieši strādāja visu gadu un attīstīja dažas fiziskās iezīmes no fiziskā darba (medībām, vākšanas, sargāšanas), ko baltās ādas krāsas ziemeļu vīrieši neattīstīja aukstākos ziemas mēnešos.

Lai novērstu šo fizisko nevienlīdzību, ziemeļu baltās ādas krāsas ģimenes apvienojās lielākā skaitā nekā tumšākās dienvidu ģimenes.

Baltādainās kultūras attīstījās straujāk un kļuva savstarpēji vairāk vērstas uz sadarbību nekā tumšākas ādas krāsas rases.

Būdami nošķirti baltādainās kopienās, joprojām bija vīrieši, kuri fiziski bija mazāk pievilcīgi sievietēm un parasti mazāk nozīmīgi sabiedrībai. Šie fiziski vājākie vīrieši nespēja medīt un aizsargāt sabiedrību, kā to spēja stiprākie vīrieši. Kamēr spēcīgākie vīrieši medīja un aizsargāja kopienu, vājākie vīrieši tika atstāti, lai darītu visu, ko vien varēja, kaut arī ar mazāk svarīgu atbalstošo lomu. Viņi vēlējās pierādīt savu nozīmību kopienai un kopienas sievietēm.

Tāpēc vājākie vīrieši iemācījās organizēt krājumus citiem vīriešiem, kas dotos medībās vai cīnīsies ar citām ciltīm (kopienām). Kad

mednieki atgriezās ar pārtiku, vājākie vīrieši uzskaitīja pārtiku un gādāja, lai tā tiktu vienādi sadalīta pārējai kopienai. Kad stiprākie vīri devās cīņā, vājākie vīri pārliccinājās, lai viņu ieroči būtu pieejami un gatavi.

Šī pārtikas, darbarīku, ieroču un citu lietu uzskaitē, ko izmantoja kopiena, noveda pie agrīnās numerācijas sistēmu izveides. Šīs numerācijas sistēmas galu galā noveda pie kultūrās balstītām (kopienās balstītām) rakstītām valodām. Vājākiem vīriem bija daudz vairāk laika nekā tiem vīriem, kuri medīja un aizsargāja kopienas. Būdami ar šo laiku pārpilnību, šie vīri pilnveidoja un attīstīja savas prasmes. Drīz vien viņi iemācījās izmantot šīs prasmes savā labā.

Šie vīri iemācījās izklaidēt kopienas bērnus, kamēr viņu mātes gādāja par tām kopienas vajadzībām, par kurām negādāja stiprākie vīri. Fiziski vājākie vīri izgudroja spēles, lai bērni varētu spēlēties, un tad vēroja, kā bērni spēlē. Viņi apzinājās iztēles pārpilnību, ko bērni izmanto spēlējoties. To redzot, šie senie vīriešu kārtas bērnu pieskatītāji (auklītes) sāka izgudrot stāstus, kas aizrāva un izklaidēja bērnus. Viņu bērnu pieskatīšanas metodes kļuva ļoti vērtīgas kopienas mātēm un tēviem, kuriem bija jāstrādā visu dienu.

Kad stāsti, ko stāstīja vīriešu kārtas bērnu pieskatītāji, kļuva sarežģītāki, valoda attīstījās ātrāk. Citiem vārdiem sakot, jo labāki kļuva viņu stāsti un jo vairāk viņi izmantoja iztēli, jo

vairāk vārdu viņiem bija jāizgudro. Stāsti kļuva detalizētāki, kad bērni uzdeva vairāk jautājumu.

Bērni ir zinātkāri un uzdod *daudz* jautājumu. Uz daudziem nevainīgiem jautājumiem nevar atbildēt ar viņu vecāku ierobežotajām zināšanām. Tad, ja šie vīriešu kārtas bērnu pieskatītāji nezināja, kā atbildēt uz bērna jautājumu, viņi vienkārši kaut ko izdomāja. Bērni tic visam, ko pieaugušie viņiem stāsta, īpaši tiem pieaugušajiem, kuru aprūpē un aizbildnībā viņu vecāki ir viņus novietojusi.

Sākumā stāsti, ko stāstīja bērnu pieskatītāji, bija ļoti vienkārši un balstījās uz cilvēku ierobežotajām zināšanām. Šie senie cilvēki neko daudz nezināja par pasauli, kurā viņi dzīvoja. Viņi bija pārāk aizņemti, cenšoties izdzīvot un pasargāt sevi no savvaļas

dzīvniekiem un citām ciltīm savā ierobežotajā
esamības sfērā.

Ja bērns uzdeva jautājumu, piemēram, par
Sauli, tad tika izgudrots stāsts, lai to izskaidrotu.
Esot sajūsmināts un pilnībā bijībā, un pievērsis
uzmanību izskaidrojumam, bērns savā prātā
sāka apgūt to, kas nebija īsts, ko mācīja
izdomātie stāsti.

Kad vecāki pārradās mājās no darba un
redzēja, ka viņu bērni ir labi aprūpēti un laimīgi,
viņi brīnījās par stāstiem, kas radīja šādu
sajūsma un izklaidi viņu bērniem. Sākumā
vecāki saprata, ka stāsti nav īsti, bet tika vienīgi
izmantoti, lai izklaidētu viņu bērnus. Gadu gaitā
bērni atkal un atkal dzirdēja stāstus. Vēlāk, kad
bērni uzauga un paši kļuva par vecākiem, stāsti,

kas viņiem tika stāstīti kā bērniem, kļuva īstāki un sāka ietekmēt viņu realitāti.

Veci kļuvušie bērni (tagad jau pieaugušie), kas bija dzirdējuši no savām auklītēm fantāziju stāstus, sāka vēlēties *vairāk* stāstu. Jo vairāk pieaugušo vēlējās stāstus, jo sarežģītāki un „pieaugušāki” kļuva stāsti. Pēc ilgas dienas darbiem nekas vairāk nebija relaksējošāk, kā sēdēt ap ugunskuru, klausoties labu stāstu.

Stāstnieki sāka saprast, cik svarīgi kopienai ir šie stāsti. Šie stāsti kļuva par senās pasaules mutvārdu vēsturi. Galu galā stāstnieki izstrādāja rakstniecības sistēmu, kas palīdzēja atkal un atkal stāstīt to pašu stāstu.

Visvairāk tika izmantoti tie stāsti, kas sniedza labumu nepievilcīgajiem vīriešiem. Drīz vien stāstnieki kopienai bija tikpat svarīgi

kā mednieki un aizsargi. Daudzos gadījumos pat daudz svarīgāki.

Bērni uzdod tādus jautājumus, uz kuriem pieaugušie bieži vien nevar atbildēt. Vecāki bērni (citiem vārdiem sakot, pieaugušie) uzdod tādus jautājumus, uz kuriem nevar atbildēt citi pieaugušie. Šī iemesla dēļ daži cilvēki izgudro atbildes uz pieaugušo jautājumiem un tad pārlicina citus, ka viņu atbilde ir tā pareizā. Kad tas notiek, citi pieaugušie rod mierinājumu, ticot, ka vismaz kāds (šķietami) zina atbildes.

Viszinoša Dieva jēdziena izgudrojums sniedz mierinājumu cilvēkiem, kuri nezina atbildes. Kad atbilde uz jautājumu ir: „Nu, Dievam ir visas atbildes,” tad priekšroku gūst tas cilvēks, kurš var atbildēt uz šo jautājumu: „Kas ir Dievs?”

Priekšstats par „Dievu” mainās atbilstoši cilvēku zināšanām. Ja cilvēki zina atbildes uz saviem jautājumiem, tad viņiem nav vajadzīgs ne Dievs, ne arī kāds cilvēks, kas viņus mācītu par Dievu.

Svarīgākā stāstu daļa, kas tiek stāstīta cilvēkiem, ir jēdziens, ka ir Dievs, kurš zina visu. Lai saglabātu savas priekšrocības pār ļaužu masām, stāstniekiem bija jāpārlicina ļaudis par Dieva esamību, kas runāja tikai ar viņiem. Tas bija tāpēc, ka tas palielināja viņu vērtību kopienā.

Lai gūtu priekšrocību pār saviem fiziski pievilcīgākajiem brāļiem, šie grāmatveži, šie stāstnieki sāka izmantot arī savu varu un uzticības pozīciju, lai iegūtu seksu no sievietēm. Viņi turēja atslēgas kopienas noliktavā. Viņi

uzskaitīja to, kas atradās tajā noliktavā. Un, ja sievietei kaut kas bija vajadzīgs no glabātavas, kamēr viņas vīrs bija prom medībās vai sardzē, tad mazāk pievilcīgais vīrietis to varēja sniegt — ar nosacījumu. Šie agrīnie grāmatveži sāka saprast, cik liela ir viņu vara pār sievietēm.

Tāču nepagāja ilgs laiks, lai stiprākie vīri, kas nespēja lasīt, rakstīt vai stāstīt stāstus, saprastu, ko dara viņu vājākie līdzinieki. Stiprākajiem vīriem salīdzinoši bezdarbīgo grāmatvežu, stāstnieku un ganu (kas visu dienu sēdēja, pieskatīdami ganāmpulkus) vara un nozīme šķita netaisnīga. Savā greizsirdībā vai niknumā, ko izraisīja atklājums, ka kopienas grāmatvedim bijis sekss ar viņu sievieti, stiprākie vīrieši sāka nogalināt vājākos vīriešus.

Vājākiem vīriem vajadzēja kaut ko darīt šo fizisko trūkumu dēļ. Tolaik viņiem nebija šaujamieroču, kas būtu devuši viņiem priekšrocības pār stiprāku vīrieti. Taču viņiem bija savi stāsti.

Lūk, piemērs vienam no stāstiem, kas tika izgudrots, lai iegrozotu stiprākos vīriešus. Mēs to izstāstīsim tā, kā to stāsta mūsdienās:

Un Ādams atzina Ievu, savu sievu; un viņa kļuva grūta un dzemdēja Kainu, un sacīja, Es esmu dabūjusi cilvēku no Tā Kunga. Un vēl viņa dzemdēja tā brāli Ābelu. Un Ābels kļuva avjū gans, bet Kains kļuva zemes kopējs. Pēc kāda laika Kains nesa no zemes augļiem upuri Tam Kungam, un arī

Ābels nesa upuri no avju
pirmdzimušiem un no viņu taukiem.
Un Tas Kungs uzlūkoja Ābelu un
viņa upuri. Bet Kainu un viņa upuri
Dievs neuzlūkoja. Un Kains bija ļoti
nikns, un viņa vaigs izmainījās. Un
Tas Kungs sacīja uz Kainu: Kāpēc tu
esi apskaities? [Kāpēc tu esi
dusmīgs]? Kāpēc tavš vaigs raugās
nikni? Vai nav tā: ja tu esi labs, tu
savu galvu vari pacelt, bet, ja tu dari
ļaunu, tad grēks ir tavu durvju
priekšā. **Un, lai kas notiktu ar tevi,
tā būs tava brāļa vēlme, un viņš
valdīs pār tevi.** [*Pievērsiet uzmanību
nelielām izmaiņām šajā pēdējā daļā.
Šī daļa tika pareizi pārtulkota angļu*

valodā no grieķu valodas oriģinālteksta.] Un notika, kad viņi abi bija tīrumā, Kains cēlās pret savu brāli Ābelu un viņu nokāva. Un Dievs sacīja uz Kainu: „Kur ir Ābels, tavs brālis?” Tas atbildēja: „Es nezinu; Vai es esmu sava brāļa sargs? Bet Viņš teica: „Ko tu esi darījis? Tava brāļa asinis brēc uz Mani no zemes. Tādēļ tu būsi nolādēts zemes virsū, kurai bija jāatver sava mute, lai no tavām rokām saņemtu tava brāļa asinis. Kad tu zemi apstrādāsi, tā tev vairs nedos savu spēku; tekulis un bēgulis tu būsi virs zemes!”

Šajā stāstā Kains bija fiziski stiprāks par Ābelu, jo viņš pastāvīgi strādāja laukos, kamēr Ābels visu dienu sēdēja, pieskatīdams aitas. Šis stāsts izskaidroja, kas notiks ar stiprāku vīrieti, ja viņš nogalinās kādu citu vājāku vīrieti. Senie stāstnieki/grāmatveži, kas izgudroja šo stāstu, arī turpmāk izgudroja daudzus citus stāstus, kas atbalstīja viņu lomu kopienā.

Cits piemērs ir stāsts, kas tika stāstīts par cilvēku vārdā Īzāks. Viņu apmānīja viņa sieva un viņa vājākais dēls Jēkabs (kura vārds vēlāk tika izmainīts uz Israēls). Viņi apmānīja viņu, lai viņš dotu savu svētību un pirmdzimtības tiesības vājākajam dēlam, nevis fiziski stiprākajam dēlam Ēsavam, kuram tās pamatoti pienācās. „Dievs” atļāva šo krāpniecību, atbalstot vājāko, taču gudrāko vīru.

Šie vājākie vīri drīz vien kļuva par tautas autoritāti. Viņu stāsti pārlicināja cilvēkus dot viņiem savu „darbu pirmos augļus”, labāko kopienas produkcijas daļu un labākās ļaužu ganāmpulku daļas. Citiem vārdiem sakot, tie kļuva par reliģiskajiem priesteriem.

Neviens neapšaubīja viņu autoritāti, jo neviens neapšaubīja viņu stāstus. No tā laika, kad viņi bija mazi bērni, tauta bija iemācījusies visu, ko viņi zināja, — ārpus ikdienas pamatuzdevumiem, kas viņiem nodrošināja viņu pamatvajadzības, — no stāstu stāstīšanas. Bērni no vecākiem iemācījās „art zemi”, taču no stāstiem, ko bija dzirdējuši no saviem skolotājiem, viņi iemācījās, kā izpatikt iedomātam dievam. Tie bija skolotāji, par

kuriem viņu vecāki bija pārliecināti, ka viņi zina daudz vairāk nekā viņi.

Atcerieties — bērni zina tikai to, ko viņiem māca vecāki. Vecāki zina tikai to, ko viņiem iemācīja viņu vecāki. Un ārpus ikdienas darba, kas atbalsta un aizsargā kopienu, vienīgās citas zināšanas, kas bija pieejamas senajām tautām, nāca no stāstiem, ko viņi dzirdēja bērnībā.

Daudzus, daudzus cilvēkus vēl šodien turpina ietekmēt šie paši stāsti. To ietekme uz mirstīgo pieredzi ir postoša. Senie filozofi (kuriem bija vairāk laika, lai sēdētu un domātu) radīja šīs filozofijas un reliģijas, lai attaisnotu savu esamību un radītu vērtību sev. Kā iepriekš tika teikts, par šīm filozofijām un to radītajām traģēdijām atbildīga ir cilvēciskā daba.

5. nodaļa

Patiesie vēstneši

Ja pastāvētu tāda reliģija, kas dotu labumu cilvēcei un radītu mierīgāku, vienlīdzīgāku un gādīgāku pasauli, tad mēs to atbalstītu. Bet tādas nav.

Mēs (patiesie apgaismotie) saprotam, cik svarīgi ir garīgie uzskati cilvēkiem, ka dzīvo uz Zemes. Cilvēki izjūt vēlmi saprast, *kāpēc* viņi dzīvo uz Zemes. Vēl svarīgāk katram no mums — *katrs* vēlas zināt: „Kāds ir manas dzīves nolūks?”

No savas pieredzes mēs zinām, ka cilvēkiem reliģija ir vajadzīga tikpat, cik viņiem ir vajadzīgs gaiss, lai elpotu, un ēdiens, ko ēst. Reliģija nodrošina cilvēku ar pārtiku dvēselei,

jo tā apmierina cilvēka ilgas izprast savas dzīves mērķi. Mirstīgie nezina, ka ikviens no mums ir neatkarīga, augsti attīstīta cilvēciska būtne, kas savienota ar Zemes pieredzi kā veids, lai uzlabotu mūsu citādi ideālo mūžīgo esamību. Tas ir Dieva klātbūtnes cēlonis — sajūta, ka mēs neesam vieni un ka par mums zina kāds, kas ir varenāks par mūsu mirstīgo Patību. Tā ir šī faktiska enerģija, šis fiziskais savienojums, ko nevar noliegt un kas liek mirstīgajiem meklēt, lai saprastu, kas tas ir. Kad viņi paši nevar atrast atbildes, tad viņi meklē kādu, kas var tās viņiem sniegt.

Ja šīs zināšanas būtu iespējamās parastam cilvēkam, tad visā vēsturē — ar visu domāšanu un mācīšanos — kaut kā, kaut kur, kāds būtu nācis klajā ar pareizajām atbildēm. Taču

neviens to nekad nav izdarījis, vismaz ne ar visām zināšanām, ko jebkad apguvušas normāli funkcionējošas mirstīgās smadzenes.

Katra reliģija mēģina atbildēt uz šiem svarīgajiem jautājumiem. Diemžēl viltus ziņneši mēģina, bet nespēj. Kā jau iepriekš mēs to paskaidrojām:

Kad atbildes nenāk no sevis, sirsnīgais meklētājs raugās citur. Lai cik sirsnīgs un pazemīgs cilvēks būtu (apzinoties savu nespēju atrast atbildes), viņš ir spiests meklēt kādu cilvēku ārpus savas apziņas, lai sniegtu viņam atbildes: „Es raugos pēc vēstnešiem.”

Kļūstot atvērts iespējai, ka citam cilvēkam vienkārši varētu būt atbildes, patiesības meklētājs tiek iepazīstināts ar dažādiem informācijas mācītājiem, kuri sniedz atbildes, kas sastāv no „cilvēku filozofijām, kas sajauktas ar Svētajiem Rakstiem”.

Diemžēl lielākā daļa cilvēku pakļaujas šo viltus ziņnešu burvībai, kuriem nav labākas izpratnes par īsteno patiesību nekā lūdzējs, kurš viņiem maksā par šo sapratni. Viltus ziņnešu atalgojums tiek saņemts visdažādākajās formās. Lielākā daļa saņem faktisku naudu vai citas

atbilstošas materiālās preces par saviem pakalpojumiem. Taču VISI saņem tādu maksājumu, kas ir vairāk vilinoša nekā visa nauda pasaulē: vara pār citu cilvēku, cieņa un stāvoklis, un ar uzslavām saistīta vērtība no saviem sekotājiem.

Mūsu mērķis vienmēr ir bijis cīnīties pret šiem netaisnības radītājiem (tiem cilvēkiem, kuri veicina nevienlīdzību un netaisnību). Mēs pār viņiem nedominējam, bet izmantojam paši savam mērķim. Kad mēs nevarējām atrast nevienu no šiem zināšanu tirgoņiem (pie kuriem cilvēki meklēja atbildes), kas bija mūsu mērķa cienīgi, mēs sagatavojām paši savu vēstnesi.

Vēstures gaitā mēs esam izvēlējušies dažus, kas mūs pārstāvētu. Mēs šo pārstāvi saucam par „patieso vēstnesi”. Kad vien mēs saskatījām vajadzību, mēs lūdzām patieso vēstnesi iepazīstināt cilvēkus, starp kuriem dzīvoja šis vēstnesis, ar jauniem ticības jēdzieniem. Mēs cerējām, ka, to darot, cilvēki sāktu atbalstīt tādu reliģisku kustību, kas būtu noderīga cilvēcei.

Šeit ir svarīgi saprast, ka mēs nevaram mēģināt izveidot pareizo reliģijas formu, ja vien mums nav cilvēka, kurš ne tikai vēlas mums palīdzēt, bet arī upurēs normālu dzīvi šajā procesā. Kā mēs paskaidrojām iepriekšējā nodaļā, ja vien cilvēks nav piedzīvojis smadzeņu *apskaidrošanu* tāpat kā visi pārējie Real Illuminati™ dalībnieki, mēs neatklāsim

sevi ne viņam, ne viņai. Tiklīdz pastāv pareizie apstākļi, kur ir iespējams jauns reliģiskās domas veids, mums ir nepieciešams patiesais vēstnesis, lai palīdzētu mums darīt visu iespējamo, lai ietekmētu šo pareizo veidu.

Brīva griba ir vissvarīgākā cilvēka dzīvības un dzīves uz Zemes sastāvdaļa. Nevienu nevar piespiest domāt kaut kādā zināmā veidā. Cilvēkam pēc savas brīvas gribas ir jāizvēlas domāt par to, ko cilvēks vēlas.

Noteikti notikumi notiek visā pasaulē dažādās kultūrās un kopienās. Kad mēs atrodam kultūru, kurā cilvēki ir pietiekami atvēruši savus prātus, parasti pateicoties sabiedrības apstākļiem un tā laika un vietas notikumiem, mēs piedalāmies aizkulisēs. Mēs ceļojam pa visu pasauli, meklējot tādus apstākļus un vietas.

Bet, pat ja mēs (Patiesie apgaismotie™) atrodam pareizo situāciju, tad bez cilvēka, kurš ir gatavs kļūt par mūsu patieso vēstnesi, mēs nevaram turpināt savus mēģinājumus.

Dažkārt cilvēki sāka domāt ārpus saviem ierobežotajiem, ierastajiem, tradicionālajiem aizspriedumiem, ko viņi bija pieņēmuši jau daudzus gadus. Kad grieķu civilizācija bija pietiekami attīstījusies, mēs nolēmām doties uz to pasaules rajonu, lai redzētu, ko mēs varētu darīt lietas labad.

Netālu no Atēnām, Grieķijā, mēs atradām cilvēku, kuru pasaule iepazīna kā seno filozofu Sokrātu. Sokrāts bija pirmais, kas mācīja saviem studentiem, ka tie, kas stāsta stāstus, valda arī pār pasauli. Mēs viņu pieņemām

darbā, lai viņš kļūtu par vienu no mūsu patiesajiem vēstnešiem.

Tajā laikā mūsu mērķis nebija izveidot jebkāda veida reliģiju. Sokrāta laikā mēs cerējām, ka spēsīm ietekmēt cilvēkus, lai domātu ārpus tiem stāstiem un tradīcijām, kas „nedaudzajiem” deva varu pār „daudzajiem”. Tas, ko mēs lūdzām Sokrātam darīt, bija ārpus reliģiskās ticības.

Mūsu nolūks vienmēr ir bijis panākt, lai cilvēki izmantotu savas smadzenes, savu intuīciju saskaņā ar savu brīvo gribu, lai saprastu visu, ko viņu *patiesā Patība* vēlas, lai viņi zinātu.

Paturiet prātā, ka ikkatrs mirstīgais ir savas *patiesās Patības sapņveida* atspulgs. Ja jūsu *patiesās Patības* interesēs nav zināt noteiktas

lietas, kamēr dzīvojat mirstīgajā esamībā uz Zemes, tad nevienam nav tiesību piespiest jūs zināt kaut ko tādu, ko jums nevajadzētu. Kāpēc? Jo, ja atklāsiet kaut ko tādu, ko jūsu *patiesā Patība* negribēja atklāt, tad šis atklājums var izjaukt to, kā jūsu *patiesā Patība* vēlējas, lai jūsu mirstīgā dzīve noritētu uz Zemes.

Problēma ar reliģiju vienmēr ir bijusi tāda, ka citi cilvēki jums saka, kas jums būtu jādara, kā jums tas jādara, par ko jums vajadzētu domāt un kādus secinājumus jums vajadzētu izdarīt no savas dzīves pieredzes.

Izmantojot Sokrātu, mēs varējām ieviest veidu, kā mēs cerējām panākt, lai cilvēki atklātu par sevi to, kas nāktu par labu viņu personīgajām vēlmēm. Sokrāts nevienam neteica, ko viņiem vajadzētu darīt, kā viņiem to

vajadzētu darīt, ko viņiem vajadzētu domāt un kādus secinājumus viņiem vajadzētu izdarīt par savu personisko dzīvi.

Katrs cilvēks ir atšķirīgs. Katram indivīdam ir atšķirīgas vajadzības. Uzdodot katram cilvēkam *personiskus* jautājumus un sniedzot atbilstošas atbildes uz viņu personiskajiem jautājumiem, mēs vēlējamies stimulēt cilvēka smadzenes atbildēt uz saviem jautājumiem. Šī pedagoģija, šī mācīšanas metode, kļūtu pazīstama kā *Sokrātiskā metode*. Ja šī metode būtu bijusi veiksmīga, tad mums nebūtu vajadzības censties panākt, lai cilvēki domātu paši, izmantojot reliģiju.

Tolaik mums bija maz panākumu grieķu sabiedrībā. Viltus ziņnešu vara, kuri apgalvoja, ka viņiem ir atbildes, kas der visiem (tas ir, viņu

religiskajiem līderiem), bija pārāk nomācoša vidusmēra cilvēkam. Mūsu centieni caur Sokrātu cieta neveiksmi.

Mēs bijām brīdinājuši Sokrātu par jebkādu mācību atstāšanu rakstiskā formā, zinot, ka, ja kaut kas ir uzrakstīts, tad to var pārrakstīt. Pēc mūsu padoma Sokrāts nav atstājis nevienu uzrakstītu rakstu.

Diemžēl daži Sokrāta audzēkņi nepareizi interpretēja viņa mācības, iepazīstinot ar viņu. Viņa nedaudzie audzēkņi atklāja, ka, iepazīstinot ar informāciju, kas ir politiski un sociāli pareiza, viņi kopienā saņem vērtību, prestižu un naudu. Tāpēc viņi vienkārši paņēma daļu no Sokrāta informācijas, kas nebija politiski un sociāli pareiza, un padarīja to par tādu. Lai ko viņi mācījās no mūsu patiesā

vēstneša, viņi to izmainīja, lai tas atbilstu tam, ko viņu kopiena gribēja dzirdēt, par ko viņiem tika izmaksāta liela kompensācija (tika saņemts ļoti labs maksājums).

Dažus simtus gadu pēc tam, kad dzīvoja Sokrāts, mums atkal bija iespēja ieviest jaunu domāšanas veidu. Šis „jaunais veids” bija pretrunā tām tradīcijām un stāstiem, kurus nedaudzie izmantoja, lai kontrolētu daudzus.

Kādreiz romieši bija asimilējuši grieķus savā kopienā (vispirms republikā, tad impērijā), domu brīvība starp ļaužu masām pieauga.

Senie stāsti bija pārvērtušies par visādām reliģijām. Grieķu stāsti bija romiešu stāstu pamatā. Grieķi attīstīja savas reliģijas, un romieši attīstīja savas. Šīs reliģijas attīstījās starp ekonomikas sašķeltības augšējām šķirām.

Grieķu un romiešu dievi bija labvēlīgi pret pasaulīgi veiksmīgajiem. Tas notika, pārļiecinot zemākās šķiras, ka pasaulīgie veiksmes līdzekļi netika *nopelnīti* caur smagu darbu, bet gan *doti* kā „svētība” no dieviem. Tas bija ļoti izdevīgi nedaudzajiem augšējā šķirā. Daži stāsti tika stāstīti par dieviem, kas izvēlas noteiktus indivīdus kā savus mirstīgos pārstāvjus. Tas palīdzēja nedaudzajiem (īpaši fiziski vājākiem vīriešiem) kontrolēt zemāko šķiru ļaužu masas.

Dažus grieķu stāstus stāstīja vājākie vīrieši. Šie stāsti vienmēr ietvēra domu, ka dievi izvēlēsies kādu cilvēku un padarīs viņu fiziski stiprāku par jebkuru citu cilvēku. Ļaudis bija pārļiecināti, ka, ja cilvēks (vīrietis vai sieviete) ir dieva izraudzīts, tad viņam tiks dota pārdabiska vara, pat ja tas būs maza auguma.

Šī koncepcija — par dievu, kas izvēlas kādu vāju mirstīgo un dod viņam vai viņai pārdabiskas spējas, — bija labi darbojies seno ēģiptiešu un šumeru valdītāju labā. Romieši mācījās no šiem pagātnes panākumiem. Reliģiskie līderi varētu iecelt *bērnu* par dievu izvēli, un tauta to pieņemt. Bērnu bija daudz vieglāk kontrolēt ar varām aizkulisēs. Tas, ko ļaudīm neizdevās saskatīt, bija tas, kā bērnu izmantoja reālās varas (vājākie vīri), kas gribēja ļaužu atbalstu un aizsardzību.

Zinot to, cik svarīga reliģija ir cilvēkam, kas meklē dzīves jēgu, un zinot to, kā oportūnistiski cilvēki to izmanto, mēs darījām visu iespējamo, lai uz šīs Zemes izveidotu ideālu reliģiju.

Ap 600. gadu p.m.ē. mēs uzrakstījām reliģijā balstītu disertāciju (Svētos Rakstus), lai konfrontētu to, ko senā ebreju kultūra bija rādījusi savai tautai par savas kultūras vēsturi. Mēs lūdzām mūsu patieso vēstnesi ar to iepazīstināt. Mūsdienu reliģiskie dokumenti viņu dēvē par „Jesaju”. Tomēr mūsdienu zinātniekiem ir daudz jautājumu par Jesajas patieso esamību. No kurienes Jesaja patiesībā nāca? Kas bija viņa tēvs Amocs? Un kāpēc Jesajas vārds nebija saistīts ar „priesteriem”, tāpat kā tas bija ar citiem lielajiem praviešiem? (Skat. Jeremijas 1:1 un Ecēhiēla 1:3.)

Ebreju vēsturē ir daudz vairāk informācijas par citu praviešu mijiedarbību ar tautu, nekā ir par Jesaju. Ebreju vēsturnieki nevēlējās iekļaut pārāk daudz informācijas par Jesaju. Un, tiklīdz

par viņu būs zināma īstenā patiesība, iemesls, kāpēc ebreji nevēlējās sniegt vairāk informācijas, kļūs loģisks.

Mūsu vēstneša īstais vārds nebija Jesaja. Tas bija Belzarahs. Viņa tēva dzimšanas vārds nebija Amocs. Lai viņa pareģojumu tekstu padarītu saderīgāku un atbalstošāku ebreju ticībai, redaktori mainīja Belzaraha vārdu uz „Jesaja”, kas tulkojumā nozīmē „Dieva pestīšana”. Viņa tēvam viņi piešķīra vārdu „Amocs” (jeb Amoss), kas tulkojumā nozīmē „apgrūtināts” vai „traucēts”.

Kad mēs atklāsim patiesos faktus par Jesaju, jūs atklāsiet īsteno patiesību un beidzot sapratīsiet, kāpēc tika brīvi izmantotas literārās pilnvaras, lai veiktu šīs izmaiņas un prezentētu tās kā faktisku vēstures pierakstu. Vienkārši

sakot, ebreju vēsturnieki ne visai lepojās ar Belzaraha tēvu un kaunējās par to, kā pret „Jesaju” izturējās Jūdās valstības vadītāji un šīs valstības iedzīvotāji.

Svētajos Rakstos, kur mēs rakstījām par Belzarahu, mēs izaicinājām šo politisko, filozofisko un biznesa līderu slepeno savienību, kas domāja, ka viņus neviens neredz („viņu darbi bija tumsībā”). Mēs nosaucām savu kustību — „brīnumains darbs un brīnums”. Mēs paskaidrojām, ka reliģiskie cilvēki apgalvo, ka ir labi un godājami tādā veidā, kā viņi pielūdz un godā savu dievu, bet patiesībā ir liekuļi veidā, kā viņi rīkojas cits pret citu.

Kā to bieži dara reliģija, cilvēki saka labu „tikai ar savu muti un ar savām lūpām”, bet viņu rīcība nav laba, jo „viņu bijība [Dieva] priekšā

ir tikai ārīgi iemācīta cilvēku ieraža”, un viņi dara to, ko viņu reliģiskie līderi/vadītāji viņiem liek darīt.

Tas, ko mēs rakstījām toreiz, ir tulkots angļu valodā mūsdienās:

Vēl Tas Kungs ir sacījis: „Tādēļ ka šī tauta Man tuvojas tikai ar savu muti un Mani godā tikai ar savām lūpām, bet ar savu sirdi ir tālu nost no Manis, un viņu bijība Manā priekšā ir tikai ārīgi iemācīta cilvēku ieraža, tad Es joprojām apiešos ar šo tautu brīnišķā un neparastā veidā, tā ka viņas gudro gudrība būs apkaunota un prātīgo saprāts būs aptumšots.”

Bēdas tiem, kas savus nodomus apslēpj Tā Kunga priekšā, lai viņu darbi notiek tumsā, un tad saka: „Neviens mūs neredz, neviens to nezina!” Ak tavu neprātību! Vai tad mālu var pielīdzināt podniekam un vai kāds veidojums var sacīt par savu darinātāju: viņš nav mani darinājis? — un kāds darināts tēls savam tēlniekam: viņš nekā neprot?

Mūsu darbs — brīnumains darbs un brīnums (Marvelous Work and a Wonder®) — ir atklāt to, ko politisko, reliģisko un ekonomisko varu savienības dara tumsā. Kad mēs atklāsim, ko viņi ir darījuši vēstures gaitā un ko dara šodien, šie netaisnības radītāji

(slepenās savienības) vairs nevarēs pateikt:
„Tas nebiju es, kas to izdarīja.”

Iespējams, viltus ziņneši varētu teikt, ka viņi nesaprot, ka tas, ko viņi dara, nāk par sliktu cilvēcei: „Vai var kāds darināts tēls sacīt savam tēlniekam: viņš nekā nesaprot?” Mūsu nolūks ir nodrošināt, ka politiķi, reliģiskie līderi un ekonomikas līderi lieliski saprot to, kas viņiem ir „darināts”. Un tas, ko viņi ir darinājuši kā pielūgsmes vietas, kur ļaužu masas dodas dzirdēt Dievu (dzirdēt savu reliģiju), ir viņu vislielākā mahinācija (maldināšana vai shēma).

Mēs uzrakstījām Jesajas grāmatu, lai pretstatītu to, kas rakstīts *Pentateiksā* (pirmajās piecās Mozus grāmatās). (*Piezīme: senie ebreju cilšu vadītāji pavēlēja grieķu rakstniekiem viņu mutvārdu vēsturi pārveidot rakstiskā ierakstā.*

Tā radās Pentateikss un iemesls, kāpēc tas pirmo reizi tika sarakstīts grieķu valodā.)

Ja pareizi un godīgi lasa, Jesajas grāmata sekmē domu, ka visa reliģija ir samaitāta un ka cilvēkam jānoraida citi cilvēki kā sava autoritāte: „Mitējieties paļauties uz cilvēku, kam tikai dvaša nāsīs: jo par ko gan tas turams?”

Jesajas sākotnējā grāmata bija mūsu mēģinājums pārliecināt cilvēkus raudzīties tikai uz Dievu, lai saņemtu vadību. Citiem vārdiem sakot, mēs mēģinājām panākt, lai cilvēki domātu paši. Tolaik cilvēki bija pārliecināti, ka ārpus viņu prāta slēpjas pārdabisks spēks, kas viņus virzītu, ja viņi uz to paļautos. Zinot, ka šis spēks patiesībā ir cilvēka paša prāts, mēs prezentējām domu, ka cilvēkam ir jānoraida

viss, ko viņi paši savā prātā nesaņēmu no Dieva tiešā veidā.

Kamēr mums bija viņu uzmanība, mēs paskaidrojām, cik svarīgi ir rūpēties par trūcīgajiem un nabadzīgajiem, padarot to svarīgāku par jebkuru reliģisko rituālu vai pārliecību. (Apsveriet iespēju izlasīt Jesajas 1. nodaļu)

Diemžēl, kā tas ir, visu, kas ir rakstīts, var pārrakstīt. Vēlāk ebreju rakstveži daudz ko iestarpināja mūsu Jesajas grāmatā, kas „Israēla namu” nostādīja virs visiem citiem „namiem” un padarīja ebrejus par viņu dieva izredzētajiem cilvēkiem. Tā nebija daļa no mūsu sākotnējās Jesajas grāmatas rakstiem, un tas tā nebija paredzēts. Šīs daļas tika pievienotas vēlāk.

Mēs zinājām, cik viegli bija izmainīt rakstīto vārdu, it īpaši senatnē, kad bija maz kopiju un parasti bija tikai viens oriģinālais manuskripts. Taču mūsdienās mūsu rīcībā ir Jesajas grāmatas oriģinālais manuskripts. Mums ir arī kopija, ko izgatavojām no oriģinālā grieķu Pentateiksa. Tieši uz šiem dokumentiem pašlaik mūsu patiesais vēstnesis atsaucas, iepazīstinot ar mūsu vēstījumu mūsdienu pasaules iedzīvotājus.

6. nodaļa

Kristietība

Bagātajiem tika izveidotas daudzas reliģijas. Tomēr sākās kustība starp nabadzīgākajiem cilvēkiem Romas impērijas ārējos reģionos. Šī kustība ļāva mūsu mērķim savervēt vēl vienu patieso vēstnesi. Mēs uzzinājām par kādu brīnumbērnu, kas dzīvo Palestīnas reģionā. Viņa vārds bija Inpendiuss.

No viņa dzimšanas Inpendiusa inteliģence bija līdzvērtīga mūsējai. Viņš saprata to, ko mēs saprotam par cilvēcisko esamību. Inpendiuss arī saprata to, ko mēs nevarējām atklāt sabiedrībai, jo baidījāmies tikt atmaskoti un nogalināti.

Jau no mazotnes Inpendiusa neparastā inteliģence atstāja iespaidu uz daudziem

cilvēkiem. Divpadsmit gadu vecumā Inpendiuss izmantoja mūsdienu CPR (sirds un plaušu darbības atjaunošanas) paņēmienus, lai atdzīvinātu kādu no saviem draugiem. Saskaņā ar mūsdienu zināšanām, tā ir vienkārša procedūra, bet tolaik neviens nekad nebija redzējis nevienu, kas veiktu CPR. Kad viņa draugs tika atdzīvināts, šķietami atgriezts no nāves atpakaļ dzīvē, Inpendiusa popularitāte ļaužu masu vidū sāka pieaugt.

Viņa popularitāte bija izdevīga mūsu mērķim. Kad bija sasniegts vecums, kad citi cilvēki viņa kultūrā viņu uztvēra nopietni, mēs sākām vervēt Inpendiusu un padarīt viņu par mūsu patieso vēstnesi.

Tāpat kā Sokrātam pirms viņa, mēs ieteicām viņam neatstāt neko no saviem

personiskajiem pierakstiem. Mēs mācījām Inpendiusam, kā ietekmēt citus domāt ārpus tradīciju ietvara, kurā ļaudis bija ieslodzīti. No mūsu pieredzes ar Sokrātu mēs bijām mācījušies, ka ir labāk izmantot (lietot) pieņemtās tradīcijas, lai ietekmētu individuālo brīvo domāšanu. Sokrāts to nedarīja. Viņš savās mācībās neizmantoja reliģiju vai „ticību”.

Inpendiusa laika ļaudis, dzīvojot savā sabiedrībā, bija veiksmīgi organizējuši reliģiju, kas balstījās uz viņu pagātnes mutvārdu vēsturi. Tos grieķu rakstnieki galu galā bija pārvērtuši rakstiskā formā kā *Pentateiksu* (piecas Mozus grāmatas Bībeles Vecajā Derībā).

Pat starp nabadzīgajām ļaužu masām nedaudzajiem bija vara un kontrole pār pārējiem. Saskaņā ar Bībeles stāstiem, ebreju

priesteri guva personīgu labumu no „Mozus likumiem”, kurus Mozum it kā bija piešķīris vienīgais *īstais* dievs.

Atšķirībā no Sokrāta, mēs palīdzējām Inpendiusam izplatīt mūsu vēstījumu, sniedzot viņam mūsu senos Svētos Rakstus — Jesajas grāmatu. Mēs viņam sniedzām arī dažus citus rakstus, kas galu galā tika iekļauti kanonizētajā Vecajā Derībā.

Mēs mudinājām viņu izmantot Sokrātisko metodi, taču uzdot jautājumus un sniegt atbildes tautas reliģiskās pārliecības ietvaros. Uzdodot šos jautājumus, Inpendiuss nokaitināja viltus vēstnešus. Tie apsūdzēja viņu par to, ka viņš ir samaitājis vadlīnijas un norādījumus, ko Dievs bija devis tautai caur viņiem. Neskatoties uz Inpendiusam doto padomu izmantot pastāvošo

tradicionālo reliģiju viņa centienos atvērt cilvēku prātus, viņu nogalināja (tāpat kā Sokrātu pirms viņa) tie, kuru iztiku apdraudēja viņa mācības.

Lai gan Inpendiuss konfrontēja un atspēkoja reliģiju, viņš nevienu neuzsāka. Viņa mācības nepareizi interpretēja un sagrozīja viņa sekotāji. Kad tika uzrakstīti stāsti par Jēzu, šie sagrozījumi aizēnoja dažas Inpendiusa svarīgākās mācības. „Dieva valstība ir iekšienē”, piemēram, to būtu vajadzējis saprast, ka nav neviena dieva, kas būtu ārpus paša cilvēka Patības — dieva valstības, kurā dzīvo katrs cilvēks. Šī izpratne neatbalstīja varu un kontroli, ko reliģiskie līderi/vadītāji noturēja pār saviem sekotājiem.

Pēc viņa nāves Inpendiusa popularitāte nesamazinājās (atšķirībā no tā, kas notiek, kad nomirst vairums citu cilvēku). Stāsti par viņu tika stāstīti trūcīgo vidū. Nabago dievs bija padarījis viņu par vienu no savējiem — par varoni. Dievs piešķīra trūcīgo ļaužu masām vērtību, *neizvēloties* nevienu no Savas gribas paudējiem, kas būtu no elites un kas bija ar augstākām tiesībām.

Šie nepārbaudītie un faktos nepamatotie stāsti par Inpendiusa dzīvi turpinājās simtiem gadu starp Romas impērijas nabadzīgajām kopienām. Ebreju vadītāji, kas bija bagāti un kurus atbalstīja ļaužu masas, iebilda pret domu, ka ikviens, kas atrodas ārpus viņu priesterības izcelsmes, varētu būt Dieva pravietis. Ja Dieva vēstnesis būtu nabadzīgs, tad ebreju vadītājiem

būtu grūti pamatot to, kā viņus atbalsta (attaisno) „Dieva griba”.

Galu galā Lielā Romas impērija tika apdraudēta no iekšienes. Nabadzīgo ļaužu masas sāka vairāk un vairāk dumpoties pret eliti. Saskaroties ar nenovēršamu revolūciju un draudiem tikt gāztiem, Romas varas iestādēm bija kaut kas jādara, lai glābtu sevi un savu varu un kontroli pār tautu.

Valdība slepeni apvienoja savu ietekmi ar reliģisko līderu ietekmi. Šī slepenā savienība noveda pie jaunas reliģijas izveides, kas atbilstu nabadzīgo interesēm un vajadzībām. Mīti par Inpendiusu, senseno varoni, kļuva par avotu, uz kuru paļāvās reliģiskās un valdības varu slepenā savienība. Viņi izmantoja nabagos, kuri bija

pieņēmuši šos stāstus. Tika radīts jauns varonis un reliģija: kristietības Jēzus.

Stāsti par Jēzu tika izgudroti un izmantoti, lai apklusinātu ļaužu masas, vienlaikus joprojām ļaujot valdībai un reliģiskajiem līderiem zelt un izmantot nabagos. Jēzus mācības uzrunāja ticīgā cilvēka sirdi un dvēseli. Tas bija tāpēc, ka tie bija gudri koncentrēti uz viņa mācībām par cilvēcības pamatprincipiem — laipnību, līdzjūtību un — pats svarīgākais — iecietību pret citiem.

Zemākās šķiras ļaužu masas radīja problēmas vareno un elites augšējai šķirai. Ekonomikas augšējās šķiras vajāja nabagus un nelietīgi izmantoja tos biznesā, lai gūtu peļņu. Bagātniekiem vislabāk būtu, ja jaunais Mesija pavēlētu cilvēkiem:

„Mīliet savus ienaidniekus, svētījiet tos, kas jūs nolād, dariet labu tiem, kas jūs ienīst, un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs ļaunprātīgi izmanto un kas jūs vajā.”

Citiem vārdiem sakot, nesacelieties un nedumpojieties pret bagātajiem cilvēkiem. Pakļaujieties viņiem un pakļaujieties tam, kā viņi izturas pret jums.

Šī jaunā reliģija izglāba Romas impēriju no pilnīgas iznīcības un sabrukuma. Kamēr turīgie koncentrējās Romā rietumos, ļaužu masas atbalstīja vietējos līderus, kas deva tiem cerību jaunajā reliģijā, kas veidojās austrumos. Sapratis, kādu iespaidu jaunā reliģija atstāja uz

visu Romas impēriju, imperators Konstantīns pārcēla galvaspilsētu uz austrumiem.

Ļaužu masas, kas dzīvoja citās brūkošās impērijas daļās, sākumā nepievienojās jaunajai reliģijai. Korintas, Galatijas, Efezas, Filipu, Kolosas un Tesalonīkes, kā arī Romas ļaudīm bija grūti pieņemt faktu, ka jaunais dievs neatzīst viņu esamību un kopienas. Lai viņus iesaistītu, slepenā savienība radīja vēl vienu jaunu varoni — apustuli Pāvilu, misionāru, kuru it kā personīgi aicināja Jēzus, lai sniegtu tiem Viņa vēstījumu.

Šodien uz Zemes nav nevienas kristīgās baznīcas, kurai būtu kāds no dokumentu oriģināliem, ko viņi uzskata par „Dieva vārdu”.

Tā saucamās *Pāvila vēstules*, kas tiek atzītas kā vēstules, kuras sarakstījis apustulis

Pāvils, nemaz neeksistē. Tās nekad nav eksistējušas, jo tāds Pāvils nekad nav eksistējis. Pāvils bija nepieciešams izgudrojums, lai nomierinātu pārējos romiešu pilsoņus, kuri jutās pamesti, jo jaunais romiešu reliģiskais varonis Jēzus nebija no viņu konkrētajām kopienām.

Mums neizdevās tas, ko mēs mēģinājām caur Inpendiusu Romas impērijas augšupejas laikā. Mēs izmantojām ebreju ortodoksālos uzskatus, kas visstiprāk bija iesakņojušies starp nabadzīgajiem, kas dzīvoja Palestīnas teritorijā. Tieši tur mēs atradām Inpendiusu, kura mirstīgās smadzenes bija *apskaidrotas* tāpat kā mūsējās (ar faktiskām fiziskajām pārmaiņām, kas notika augsti attīstītās Patības smadzenēs).

Šie centieni bija noveduši pie kristietības veidošanās, kas izplatījās visā, kas bija palicis

pāri no kritušās Romas impērijas. Šī jaunā reliģija ļāva politikas un reliģijas kontrolējošajai savienībai pakļaut ļaužu masu prātus un sirdis. To uzskati sapulcināja cilvēkus, atbalstot baznīcu un valsti, par ko tauta bija pārliecināta, ka tai ir jābūt vienai un tai pašai.

Lai gan kristietība sludināja mieru un vienlīdzību, tā to nepraktizēja. Tā vietā, lai atbalstītu brīvo gribu un individuālo laimi, kristieši saskatīja visus, kas neticēja tāpat kā viņi, kā apdraudējumu. Kristiešu vadoņi (gan valsts, gan baznīcas) pārliecināja tautu, ka kristiešu dievs ir vienīgais dievs, kas ir jāpielūdz un kam ir jāklausa.

Tautai tikai caur saviem kristiešu vadoņiem (gan baznīcas, gan valsts) bija pieeja

kristiešu dievam. Tas bija izdevīgi vadītājiem, jo viņi varēja noteikt, ko kristiešu dievs vēlas, lai ļaudis darītu. Vairs nebija akmenī iecirstas „Dieva gribas”, kā tas burtiski bija caur ebreju varoni Mozu. Laikmetīga (mūsdienu) atklāsme caur dzīvu baznīcu un vadītāju ļāva pilnībā kontrolēt tautu.

Kristietība ir pastāvējusi tik ilgi, jo tās sākotnējie vadītāji aizstāja stingro, nemainīgo Dievu. Viņš kļuva par tādu, kuru mainīja un pielāgoja „Savu gribu” mūžīgi mainīgo un progresējošo kultūru un to tautu vajadzībām. Šīs nemitīgās pārmaiņas ir devušas labumu baznīcu vadītājiem, bet nekad nav bijušas pilnīgi veiksmīgas, lai radītu mieru uz Zemes, nodibinot ideālu sabiedrību. Tas galvenokārt ir

tādēļ, ka vadītāju brīva griba bieži vien ignorē indivīdu brīvo gribu.

Lai Dievs komunicētu tikai caur seno praviešu rakstiem, nebija nepieciešams gūt panākumus. Ar Viņa iecelto laikmetīgo līderu starpniecību Dieva attiecīgās dienas atklāsmes vēstītu tautai, ka nekas nemainīsies vai neklūs labāks viņiem, līdz Viņš (kristiešu dievs) atkal ieradīsies uz Zemes, lai pēdējo reizi izveidotu Savu valstību. Līdz tam laikam ļaudīm būtu savi vadītāji, lai viņus vadītu un virzītu. Protams, šī doktrīna bija ĻOTI izdevīga vadītājiem un varai un kontrolei, ko viņi turēja pār tautu.

Kristietība neizrādījās pareizais reliģijas veids, kas sniegtu mieru un harmoniju (saskaņu) visai cilvēcei.

Mūsu patiesā vēstneša (Inpendiusa) esamība tika „nolaupīta” un sagrozīta, nevis lai nogādātu mūsu vēstījumu pasaulei, bet lai palīdzētu nedaudzajiem turpināt īstenot savu varu un kontroli pār pārējiem.

Tas, ko mēs izmēģinājām caur Inpendiusu (jeb Jēzu), nesanāca. Cilvēkiem vajadzēja kaut ko nozīmīgāku, kas atbilstu viņu reliģiskajai pārlicībai. Viņiem bija vajadzīga tieša komunikācija ar Dievu, kuram viņi ticēja. Viņiem bija vajadzīgs „Dieva vārds”.

Mūsu ēras septītajā gadsimtā nekas, ko mēs mēģinājām darīt romiešu kultūrā, nestrādāja, lai iedvesmotu uz individuālo brīvo gribu un ekonomisko vienlīdzību. Nekas, ko mēs mēģinājām darīt jaunizveidotajā kristīgajā kultūrā, nešķita darbojamies. Mēs pielikām

savu roku, lai patiesībā ietekmētu Jēzus stāstu izveidošanu un izgudrošanu. Mūsu lielākais devums bija Jēzus mācības attiecībā uz to, ko viņš darīs, kad viņš atkal atnāks: „Bet, kad Cilvēka Dēls nāks Savā godībā un visi eņģeļi līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz Sava godības krēsla,” lai tiesātu pasauli. (Skat. Mateja 25. nod.)

Šajā nodaļā „Cilvēka dēls” neizdara nekādu spriedumu par cilvēkiem, kuri, pēc kristiešu domām, pastrādā grēkus, kas viņiem neļauj nokļūt debesīs Vienīgais spriedums, ko veic „Cilvēka Dēls, kad viņš nāks Savā godībā” (saskaņā ar stāstu), ir tas, cik labi cilvēks ir atbalstījis ekonomisko vienlīdzību un taisnīgumu visa mūža garumā.

Lai saskaņotu šo svarīgo mācību (lai tā atbilstu vai labi iederētos), mēs savā *Apokalipsē* (savā *atklāsmē*) izmantojām titulu „Cilvēka dēls”. Šo saikni neviens nekad nav veicis. Tas ir tāpēc, ka reliģiskie līderi zaudētu savu varu un kontroli, ja vienīgais iemesls Dieva baušļiem un attiecīgajiem spriedumiem būtu par to, cik labi cilvēce iedibināja ekonomisko vienlīdzību uz Zemes. Viņiem vajadzēja, lai cilvēki domātu, ka Dievs viņus sodīs par to, ka viņi nedara to, ko teikuši viņu reliģiskie līderi.

Turklāt, tā kā Jēzus mācības bija samaitātu reliģisko līderu kontrolē, „Dievs” deva viņiem atklāsmi un iedvesmu (literāro licenci un pilnvaras), lai mainītu vienalga kādu daļu no Jēzus mācībām, kas būtu viņu priekšrocība vai arī Baznīcas priekšrocība.

Jēzus stāstos, kur Jēzum tika jautāts, kādi bija vislielākie baušļi, autori (ietekmēti no mūsu devuma) sākotnēji lika Jēzum atbildēt:

„Tev būs mīlēt sevi pašu no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis. Un otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.”

Tas Baznīcai radīja kādu problēmu. Mīlot savu Patību, jūs varat radīt baušļus un autoritātes, kas atbalsta jūsu Patību un šo mīlestību pret jūsu Patību. Ja jūs mīlat savu mirstīgo Patību vairāk nekā Baznīcu, jūs ievērosiet paši *savus* noteikumus un norādījumus, nevis darīsiet to,

ko jums liek Baznīca. Tad kāpēc jums būtu vajadzīga baznīca?

Lai kontrolētu cilvēkus, kuri bija pārliecināti, ka viņu reliģiskie līderi runā Dieva vārdā, vienkārša vārdu „sevi pašu” nomaiņa uz „Dievu” — atrisināja šo problēmu. Tas nodrošināja to, ka personīgā brīvā griba un pašmīlestība paliek viltus dieva grožos un valdījumā, kas kontrolē viņu brīvo gribu.

Kā mēs jau minējām, visu, kas ir uzrakstīts, it īpaši senos laikos, var pārrakstīt jebkādā veidā, kā pārrakstītāji vēlētos, lai tas tiktu pārrakstīts. Vienīgais pierādījumu avots būtu oriģinālie dokumenti. Mūsu rīcībā ir ar roku rakstīta Jēzus oriģinālo stāstu un mācību kopija (eksemplārs), kā tie pirmoreiz tika uzrakstīti grieķu valodā.

Kad kristietība bija nodibināta visā Eiropā, mēs izmantojām savu ietekmi un zināšanas, lai izplatītu savu vēstījumu. Mēs zinājām, ka mums kaut kā ir jāpārlicina kristiešu reliģiskās varas, ka mūsu vēstījums atbalsta viņu vēstījumu. Mūsu vēstījums vienmēr ir bijis par cilvēces vienlīdzību. Mēs zinām, ka, lai pastāvētu jebkāda vienlīdzība, vispirms ir jārada ekonomiskā vienlīdzība.

Lai mūsu vēstījumu pasniegtu veidā, kas šķietami atbalstītu jauno kristīgo vēstījumu, mēs uzrakstījām ezoterisko (mistisko) Atklāsmes grāmatu. Mēs uzrakstījām Atklāsmes grāmatu tādā veidā, ka reliģiskie līderi nespēja atšifrēt mūsu vēstījumu kā kaut ko citu — tikai tādu, kas piekrita un atbalstīja viņu vēstījumu. Mums izdevās iekļaut Atklāsmes

grāmatu *katoļu* (proti, „pasaules mēroga” latīņu valodā) Svēto Rakstu kanonā, kas galu galā kļuva par Bībeles Jauno Derību.

Vecajā Derībā atrodamās idejas un jēdzienus mēs izmantojām kā simboliskus apzīmējumus, kas galu galā sniegtu mūsu vēstījumu pasaulei, bet tikai tad, ja to atšifrētu un izskaidrotu kāds no mums pašiem — patiesais vēstnesis.

Grieķu vārds „atklāšanai” ir „*apokalipse*.” Tā mēs sākotnēji nosaucām mūsu grāmatu. Vārds „atklāsme” labi kalpo idejai par atklāšanu. Lasot pareizi un kontekstā, Atklāsmes grāmata nepareģo par pasaules galu. Tā stāsta par Zemes „atjaunošanu”. Grāmatas tekstā nav pieminēta pasaules mēroga *Apokalipse*, ko korumpētie reliģiskie līderi

raksturo kā pasaules galu. Viņi apraksta simbolismu Atklāsmes grāmatā, ko tie nespēj pienācīgi izskaidrot, veidā, kas biedē viņu sekotājus pakļauties „Dieva gribai”.

Atklāšanas vēstījums ir vienkāršs un saprotams. Mēs prezentējam varoni, kas jāņ ar baltu zirgu, no kura mutes nāk ass, abpusēji griezīgs zobens. Mēs šo ilustratīvo varoni izgudrojām, aizgūstot no grieķu mitoloģijas. Persejs bija mirstīgs dievs, kas tika izraudzīts, lai palīdzētu aizsargāt mirstīgos, cīnoties pret ļaunumu. Kad Persejs beidzot sakāva sievieti Medūzu, no Medūzas asinīm izlēca balts, spārnots zirgs. Mūsu tēlainajā izklāstā mēs izmantojām sievietes tēlu, kas līdzīgs Medūzai, lai simbolizētu pasaules ļaunumu:

„Uz viņas [Medūzas] pieres bija rakstīts noslēpumains vārds: LIELĀ BĀBELE, VISAS ZEMES NETIKĻU UN NEGANTĪBU MĀTE.”

Mūsu *atklāšanas* varonis nāks, lai glābtu pasauli, un iznīcinās sievieti ar zobenu, kas iznāca no viņa mutes. Mūsu Medūza bija ekonomiskā nevienlīdzība, ko radīja „ķēniņi” (gan baznīcas, gan valsts vadītāji/līderi) un „pasaules tirgotāji”.

Mūsu *apokalipsē* tikai politiskās, reliģiskās un biznesa varas uz Zemes ietekmē mūsu *Persejam līdzīgais* varonis, kurš jāļū uz balta zirga un nocērt galvu sievietei, uz kuras pieres ir uzrakstīti pasaules *īstie* grēki. Nav pieminēts, ka neticīgie (nekristieši) vai tie, kas

pārkāpj kristiešu autoritāti un baušļus, ka tie kaut kādā ziņā ciestu:

„Raudās un vaimanās par viņu pasaules valdnieki, kas ar viņu dzīvojuši netiklībā un kārumos, kad tie redzēs viņas liesmu dūmus; attālus stāvēdami aiz bailēm no viņas mokām, tie sauks: vai! vai! lielā pilsēta, varenā pilsēta Bābele, vienā stundā sodība ir nākusi pār tevi! Visas zemes tirgoņi raud un sēro par viņu, tāpēc ka neviens vairs nepērk viņu preces.”

Mītiskā grieķu skaistule Medūza „stājas ārļaulības sakaros” ar vīriešiem, kas „ar viņu

dzīvojuši kārumos”, līdz tas, kas patiesībā bija uz viņas galvas, iznākot no pieres, tos iznīcina.

Individuālajai brīvajai gribai nekas nav svarīgāks nekā, pirmkārt, spēja šo gribu realizēt atbilstoši cilvēka laimei, un, otrkārt, ekonomiskā drošība, kas ir nepieciešama, lai to īstenotu. Pirms pirmā var tikt īstenota, otrai ir jātiek nodrošinātai.

Mēs esam sarakstījuši grāmatas, kas tika veiksmīgi ieviestas šīs pasaules reliģiskajās struktūrās. Visās šajās grāmatās tiek runāts par ekonomisko vienlīdzību un taisnīgumu. Par to vēsta Jesajas grāmata, un Atklāsmes grāmata pamatīgi uzsver šo vēstījumu.

7. nodaļa

Islāms

Kristietībai izplatoties, tās „tēvs”, jūdaisms, tik ļoti neizvērtās. Pieaugot kristietībai, jūdaisms sāka zaudēt pievilcību. Savā cīņā par vērtību ebreji apgalvoja, ka kristietība nepastāvētu bez jūdaisma un tās vēstures. Ja nebūtu Vecās Derības, nebūtu Jaunā Derība. Viņiem bija taisnība.

Ebreji sāka norādīt, cik korumpēti kļūst kristieši. Tajā laikā ebreju baznīca sāka gūt zināmus panākumus starp nabadzīgākajām kristiešu kultūrām, kas attīstījās tajā pasaules daļā (Izraēlā).

Neatkarīgi no etniskās izcelsmes vai reliģijas, ģimenes vienība kļuva par pamatu un

svarīgāko institūciju kristīgajā ticībā, kas attīstījās. Ebreji jau bija apliecinājuši, cik svarīga ir ģimene, un viņus atbalstīja Svētie Raksti, kas, pēc abu reliģisko grupu pārliecības, bija „Dieva vārds”. Bībelē īpaši tiek atainota Dieva izraudzītā tauta — no kuras celtos visas cilvēces Mesija — Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba ģimene (Israēla nams). Bībele nekas nav teikts par citām ģimenēm, kas tolaik pastāvēja pasaulē. Ja jūs nebijāt no ebreju izcelsmes, jūs nebijāt daļa no Dieva izraudzītiem cilvēkiem.

Tajā laikā (m.ē. 400. g. līdz m.ē. 600. g.) kristieši bija ekonomiskajā ziņā daudz pārticīgāki par ebrejiem. Tas bija tāpēc, ka viņi piederēja un atbalstīja plaukstošo kristiešu ticības un tirdzniecības sistēmu, kas izplatījās pēc-romiešu pasaulē. Kristieši apgalvoja, ka

viņi saņem vairāk Dieva svētību nekā ebreji. Līdz ar to kā varētu būt iespējams, ka Dievs tos nenovērtē tikpat augstu kā Viņa „izredzēto tautu”? Šie uzskati izraisīja daudz šķelšanos un strīdu starp ļaudīm.

Tieši tad mēs pielikām vēl vienu pūliņus, lai iepazīstinātu cilvēkus ar savu vēstījumu. Mums bija cerība aizsākt domāšanas veida maiņu, lai palīdzētu cilvēkiem strādāt kopā, lai radītu ideālu/perfektu sabiedrību, nevis cīnītos savā starpā.

Teritorijā, kur attīstījās Mekas pilsēta, bija kāda zināma ģimene, kas lepojās ar saviem ekonomiskajiem panākumiem uzņēmējdarbībā un savu politisko popularitāti kopienā. Šī ģimene bija pazīstama kā kuraišu cilts (angliski — Quraysh).

Kāds vīrs, vārdā Hašims ibn Abd-Manafs, bija no kuraišu cilts. (Cilvēkiem nebija uzvārda. Tie tika dēvēti par „dēlu” [ibn]. Hašims bija Abd-Manafa dēls.) Hašims nebija tik veiksmīgs kā citi viņa brāļi un dzīvoja nabadzīgi (salīdzinājumā ar saviem brāļiem). Saskaņā ar kuraišu cilts tradicionālo lepnumu, ja tu biji kuraišs un nabadzīgs, tad tu noteikti biji izdarījis ko sliktu, kas nepatika Dievam.

Hašimam bija dēls vārdā Abds Al-Mutalibs. Tagad jūs varētu brīnīties, kāpēc Abds netika nosaukts par *Abdu ibn Hašimu*, pēc sava tēva, kā toreiz bija paraža. Pirms Abda piedzimšanas viņa tēvu Hašimu noslepkavoja viens no viņa brālēniem par to, ka viņš centās aizstāvēt savu godu ģimenē. Abdu uzaudzināja viņa tēvocis Mutalibs, kurš arī bija nabadzīgs.

Tēvocis pastāstīja Abdam, kas noticis ar viņa tēvu, un tas bija ļoti sāpīgi Abdam, kurš sāka nožēlot savu kuraišu izcelsmi.

Abdam bija dēls Abdulla, kuram viņš nodeva tālāk savu nepatiku pret nevienlīdzību kuraišu ciltī. Abdullam bija dēls, kuru sauca Muhameds. Muhameds bija labs bērns, un viņam bija grūti klausīties, kā notiek ķildas ar viņa ģimenes locekļiem. Tagad tie bija vēl vairāk nošķīrušies ne tikai ekonomiskā stāvokļa, bet arī reliģijas un ideoloģiju dēļ.

Kuraišu cilts locekļiem tolaik bija daudz dažādu uzskatu. Daži bija kristieši, daži bija ebreji, daži bija zoroastrieši, bet pārējie piederēja citām tā laika reliģiskajām sektām. Neatkarīgi no tā, kam ticēja kāds kuraišu cilts

loceklis, ja tu esi nabags, tad tu nevari būt īstajā/patiesajā reliģijā.

Kad Muhameds uzauga, viņš to visu dzirdēja. Muhameda ģimene bija nabadzīga. Muhamedam nebija iespēju iegūt oficiālu izglītību. Sasniedzot 25 gadu vecumu, Muhameds bija pilnīgi apjucis par reliģiju un patiesību. Savā 25. gadā (faktiski m.ē. 600. g.), mēnesī, kas musulmaņu kalendārā zināms kā Ramadāns, vienatnē klīstot pa Mekas nomalēm, kā viņš to bieži darīja, Muhameds piesauca no visa sava spēka Dievu, ko viņš nezināja (nepazina) un nesaprata.

„Vai Tu esi kristietis? Vai Tu esi ebrejs? Kas Tu esi, Dievs?” viņš ciešanās iesaucās. Viņa ķermeni piepildīja pēkšņa enerģijas izjūta.

Kopš tā brīža Muhameds zināja, ka neviena no reliģijām nav pareiza.

Tajā laikā Muhameda fiziskās smadzenes patiesībā bija piedzīvojušas to, ko mēs saucam par *apskaidrošanu*. Viņa smadzenes tika apskaidrotas tādā veidā, ka viņš spēja saprast, kas ir cilvēka esamība, ko spēj tikai daži citi mirstīgie. Šī faktiskā *fiziskā apskaidrošana* bija notikusi līdzīgi kā Sokrātam. Tomēr Inpendiusam tas bija savādāk. Viņš bija *piedzimis ar* zināšanām, un tas tika uzskatīts par anomāliju, savantu jeb brīnumbērnu.

Pēc savas *apskaidrošanas* Muhameds sāka izskaidrot idejas, kuras neviens cits nekad nebija apsvēris. Viņš mēdza teikt to, kas bija daudz saprotamāks, taču tas bija pretrunā

daudzām tradīcijām un uzskatiem, ko viņa ģimene un draugi uzskatīja par vērtību.

Viņš sāka konfrontēt ar daudziem cienījamiem elderiem kuraišu ciltī, tostarp ar tiem, kuri bija kristieši, ebreji, zoroastrieši un citi. Viņa teiktais tos apmulsināja, un to viņi neuztvēra pārāk viegli. Muhameda pieredze pēc tam, kad viņa prāts bija atvērts īstenajai patiesībai un kad viņš sāka stāstīt citiem par to, ko zināja, bija tieši tāda, kādu kāds vēlāks patiesais vēstnesis stāstīs kā savējo:

Tomēr es drīz vien atklāju, ka, stāstīdams par šo notikumu, biju satraucis un radījis pret sevi daudz aizspriedumu starp reliģijas pasniedzējiem, un tas bija par iemeslu

manai vajāšanai, kas aizvien pieauga;
un kaut gan es biju nepazīstams, tikai
četrpadsmit-piecpadsmit gadus vecs
zēns, un mani dzīves apstākļi neļāva
man ne ar ko pasaulē izcelties, tomēr
augstu stāvoši vīri mani pietiekami
ievēroja, lai izsauktu sabiedrības
nosodījumu pret mani, un izraisītu vēl
rūgtākas vajāšanas; un tā bija parasta
lieta starp visām sektām — tās visas
apvienojās, lai vajātu mani.

Tas man deva iemeslu nopietnām
pārdomām toreiz un bieži vien vēlāk,
cik tas dīvaini, ka nepazīstams,
mazliet vairāk nekā četrpadsmit
gadus vecs zēns, kurš bija spiests

ikdienas darbā pelnīt trūcīgu iztiku,
bija uzskatāms par tik ievērojamu, lai
viņam pievērstu uzmanību
vispazīstamākie tā laika sektu vadoņi,
izraisot viņos visrūgtākās vajāšanas
un zākāšanas garu. Bet, dīvaini vai nē,
tā tas bija un bieži kalpoja par iemeslu
manām lielajām bēdām.

Viens no mums (Real Illuminati™)
izdzirdēja par Muhamedu un sāka viņam sekot
un klausīties to, ko viņš atklāti apsprieda. Tas
paziņoja par Muhameda apskaidrību mums
pārējiem. Mēs daudzus gadus vērojām
Muhamedu. Mēs gribējām redzēt, kā viņš
rīkojas ar to, ko tagad zina, — ar to, kas bija
apslēpts kopš pasaules radīšanas, un ar to, ko

saprata tikai daži citi mirstīgie. Pēc desmit gadiem mēs pirmo reizi tuvojāmies Muhamedam un atklājām sevi viņam. Tolaik viņš bija aptuveni 35 gadus vecs.

Visus šos gadus pēc viņa *apskaidrošanas* neviens nesaprata to, ko Muhameds darīja. Viņš iemācījās to neapspriest ar citiem, kas bija novedis pie ļoti vientuļas eksistences. Kā jau bija pieradis, Muhameds daudz laika pavadīja viens pats. Viņš klīda pa valsti Mekas nomalēs, prom no visas pilsētas kņadas, kur viņš dzīvoja.

Mēs sekojām viņam uz viņa mīļākajām vietām, kur mēs beidzot viņam tuvojāmies. Kad mēs atklājām, ka arī mēs esam piedzīvojuši tādu pašu *apskaidrošanu*, ko viņš bija pieredzējis, un zinām to, ko viņš zina, Muhameds bija ļoti

sajūsmināts. Viņš bija atradis citus tādus kā viņš! Mēs kļuvām par viņa draugiem.

Viņam patika būt ar mums un bieži jautāt par mūsu dzīves uzskatiem, ieskaitot reliģiju, politiku un ekonomiku. Jo vairāk mēs dalījāmies ar Muhamedu par to, kas mēs esam un ko mēs zinām, jo priecīgāks viņš kļuva, ka ir pievienojies mūsu mazajai grupīnai. Mēs viņu savervējām par mūsu patieso vēstnesi.

Vairāk nekā jebkurš cits Muhameds tika vajāts un atsvešināts no savas cilts (kuraišiem). Muhameda tiešie ģimenes locekļi bija no pilsētas nabadzīgās daļas. Citi kuraišu cilts locekļi bija no bagātnieku puses. Turīgākie, izglītotākie kuraišu cilts locekļi bija izsmējuši Muhamedu par to, ka viņš visu izdomā, lai viņš

izskatītos izglītotāks un svarīgāks, nekā domāja, ka viņš tāds ir.

Mēs zinājām, ka Muhameds nespēs mums palīdzēt uzlabot cilvēces likteni, stāstot īsteno patiesību par cilvēku esamību. Jo īpaši nebija iespējams, ka cilvēki pieņemtu to, ka ārpus mūsu smadzenēm nav nekāda dieva un ka mēs paši esam atbildīgi par visu, ko darām, — labu vai sliktu — savas dzīves laikā uz Zemes. Mēs vērojām, kā Muhameds mēģina iepazīstināt citus ar dažām īstenās patiesības šķautnēm, lai tikai tiktu atraidīts, atsvešināts un vajāts.

Mūsu nolūks bija izmēģināt kaut ko citu ar Muhamedu. Mēs gribējām, lai viņš uzsāk jaunu reliģisku kustību, kas balstītos uz īsteno patiesību, taču tā tiktu pasniegta veidā, kas atbalstītu viņa laika ortodoksālos reliģiskos

uzskatus. Mēs nevēlējāmies, lai viņš uzraksta kādus Svētos Rakstus, un viņš to nekad nedarīja. Vēlreiz atkārtojot — visu, kas ir uzrakstīts, var pārrakstīt, lai atspoguļotu to, kam lasītājs vēlas ticēt.

Lai iepazīstinātu ar to, ko mēs gribējām, lai cilvēce zinātu par nepieciešamajām pārmaiņām, kas nepieciešamas, lai uz Zemes īstenotu ideālu sabiedrību, mēs zinājām, ka informācijai jānāk no dieva, kuram cilvēki jau ticēja. Cilvēki negribēja *īsteno* patiesību; viņi vēlējās, lai viņiem tiktu sniegta tāda informācija, kas būtu atbilstoša un atbalstītu tās lietas, kas viņiem piešķīra vērtību.

Daudz vēlāk, kad mēs beidzot *uzrakstījām* paši savus Svētos Rakstus deviņpadsmitajā (19.) gadsimtā, mēs to rakstījām šādi:

„Bet lūk, jūdi [šajā gadījumā arābi] bija stūrgalvīga tauta, un viņi nicināja skaidros vārdus [īsteno patiesību] un nokāva [un vajāja] praviešus [patiesos vēstnešus], un meklēja pēc tā, ko viņi nesaprata. Tāpēc viņu akluma dēļ, kas radās no tā, ka viņi centās palūkoties aiz noliktās zīmes [tās skaidrības, ko sniedz īstenā patiesība], viņiem ir jākrīt, jo Dievs ir atņēmis viņiem Savu skaidrību un devis viņiem daudzas lietas, ko viņi nespēj saprast, tāpēc, ka viņi tā vēlējās. Un tāpēc, ka viņi tā vēlējās, Dievs to ir darījis, lai viņi varētu paklupt.”

Muhameds bija pavadījis desmit gadus, cenšoties panākt, lai cilvēki domātu. Viņa pieredze bija pierādījusi, ka nav cita veida, kā panākt, lai cilvēki atvērtu savus prātus kaut kam citam, nevis izmantojot savas *nepareizās* tradīcijas un uzskatus. Viņš saprata, ka viņam ir jāizmanto (jālieto) tie meli, kurus viņi jau pieņēma kā patiesību.

Vecās Derības stāsti par Ādamu kā pirmo cilvēku un ebreju praviešiem un ķēniņiem, kurus izraudzījās ebreju dievs, bija meli. Muhameds bieži apsprieda to ebreju stāstu autentiskumu, kas noveda pie kristietības. Šīs debates tikai izraisīja lielāku vajāšanu.

Viņa pieredzes šīs desmitgades laikā, pirms mēs tuvojamies viņam, deva

Muhamedam visus vajadzīgos pierādījumus. Viņš piekrita palīdzēt mums palīdzēt cilvēcei vienīgajā veidā, kā cilvēki ļautu, — caur pieņemtiem un ticamiem meliem — caur reliģiju. Tāpēc mēs izgudrojām pieņemamus melus, kas palīdzētu cilvēkiem pieņemt Muhameda gudrību, it kā tā nāktu no Dieva. To pašu mēs darījām citiem patiesajiem vēstnešiem, kas bija pēc Muhameda.

Mūsu centieni caur Muhamedu noveda pie islāma veidošanās. Pēc islāma attīstības, no mūsu pārrunām un intervijām ar viņu mēs palīdzējām apkopot īsu Muhameda agrīnās dzīves vēsturi un to, kā viņš kļuva par vienu no nozīmīgākajiem cilvēkiem pasaules vēsturē.

Par Muhamedu mēs uzrakstījām tālāk sniegto. Mēs to uzrakstījām ar nodomu iekļaut

vēlākā musulmaņu vēsturē, ko mums neizdevās izdarīt. Mēs to uzrakstījām paša Muhameda balsī, lai piešķirtu personisku pieskaņu.

(Izraksts no Muhameda agrīnās dzīves vēstures):

Sakarā ar daudzajām baumām, ko izplatījušas ļauni noskaņotas un blēdīgas personas, attiecībā uz islāma ticības rašanos un attīstību, no kurām visas to autori bija iecerējuši, lai apstrīdētu to kā islāma kā reliģijas būtību un tā progresu pasaulē, — es esmu mudināts diktēt šo vēsturi, lai atgrieztu no maldiem publisko domu un sniegtu visiem tiem, kas meklē patiesību, faktus, kā tie ir notikuši,

attiecībā gan uz mani pašu, gan uz islāma reliģiju, tik daudz, cik man šie fakti ir zināmi.

Šajā vēsturē es parādīšu dažādus notikumus attiecībā uz islāma aizsākumiem patiesībā un taisnībā, kā tie ir notikuši, vai kā tie patlaban notiek; tagad ir astoņpadsmitais gads, kopš es pirmoreiz tiku Dieva aicināts.

Es piedzimu [m.ē. 575.] gadā, atzītā maimūna (maymūn) mēneša 2. dienā Mekas pilsētā, kas atrodas uz dienvidrietumiem no Mezopotāmijas. Es piederēju pie kuraišu cilts. Mana tēva vārds bija Abdulla. Tāpat kā

vectēvs pirms viņa, manu tēvu pirms manas dzimšanas noslepkavoja daži viņa brālēni. Baidīdamās par savu dzīvību, mana māte aizbēga no kuraišu cilts [uz peticīgāku daļu] un dzīvoja pie kādas laipnas ģimenes, kas piederēja citai manu senču radniecības līnijai. Drīz pēc tam mana māte nomira, un šī ģimene bija pārāk nabadzīga un nespēja mani aprūpēt, tāpēc viņi atdeva mani atpakaļ tēva ģimenei. Mani audzināja galvenokārt mans tēvocis Abū Talibs.

Visā arābu pasaulē manas jaunības laikā un vēl jo vairāk Mekā valdīja neparasts satraukums saistībā ar

reliģiju. Tas aizsākās ar kristiešiem un jūdiem, bet drīz tas izplatījās starp visām sektām šajā apvidū. Tik tiešām, viss novads likās nemieru pārņemts un milzīgi ļaužu pulki pievienojās dažādām reliģiskām grupām, radot lielus strīdus un šķelšanos cilvēku starpā, dažiem saucot: „Lūk šeit!” un citiem: „Lūk, turp!” Daži atbalstīja kristiešu ticību, daži jūdus un vēl citi zoroastriešus.

Jo, neskatoties uz milzīgo mīlestību, ko izrādīja pievērstie šīm dažādām ticībām savas pievēršanas laikā, un milzīgo centību, ko pauda attiecīgie garīdznieki, kuri aktīvi centās izraisīt

un pastiprināt šo reliģisko jūtu neparasto skatu, lai pievērstu ikvienu, kā viņiem labpatika to nosaukt, lai tie pievienotos tai sektai, kura tiem tīk; tomēr, kad ticībai pievērstie sāka aiziet, daži uz vienu sektu, un daži uz citu, kļuva redzams, ka gan priesteru, gan ticībai pievērsto labās jūtas bija vairāk liekuļotas nekā īstas, jo radās milzīgs apjukums un sekoja sliktās jūtas — priesteris strīdējās ar priesteri un ticībai pievērstais ar ticībai pievērsto, ka visas viņu labās jūtas citam pret citu, ja tādas viņiem vispār bija bijušas, tika pilnīgi pazaudētas strīdos un uzskatu cīņās.

Es šajā laikā biju divdesmit piecus gadus vecs. Dažādās kuraišu ģimenes bija ļoti dalītas par reliģijas tēmu. Gan mans vecvectēvs, gan tēvs tika nogalināti reliģiskos strīdos. Tas lielā mērā ietekmēja manu prātu un izraisīja lielu satraukumu, kad es domāju par reliģijas tēmu.

Šajā lielā satraukuma laikā mans prāts bija aizņemts ar nopietnām pārdomām un lielu nemieru; bet, neskatoties uz to, ka manas sajūtas bija dziļas un bieži mokošas, es tomēr turējos savrup no visām šīm grupām, lai gan es apmeklēju dažādas to sapulces, cik bieži vien apstākļi ļāva.

Laika gaitā mans prāts arvien vairāk pievērsās kristiešu ticībai, un es jutu zināmu vēlēšanos būt kopā ar tiem; bet tik liels bija apjukums un strīdi starp dažādām kristiešu konfesijām, ka bija neiespējami cilvēkam nākt pie kāda noteikta slēdziena, kas ir pareizs un kas nepareizs.

Kņada un nemieri bija tik milzīgi un nemitīgi, ka reizēm mans prāts bija ļoti satraukts. Kristieši bija visvairāk noskaņoti pret jūdiem un izmantoja visus spēkus spriešanā un maldinošos prāta spriedumos, lai pierādītu viņu kļūdas, jeb vismaz liktu ļaudīm domāt, ka tie maldījās.

No otras puses, zoroastrieši, savukārt, bija tikpat dedzīgi, cenšoties pierādīt savas mācības un atspēkot visas pārējās.

Šo vārdu karu un uzskatu sajukuma vidū es bieži sev jautāju: „Kas ir jādara? Kura no visām šīm grupām ir pareiza; jeb varbūt tās visas ir nepareizas? Ja kāda no tām ir pareiza, kura tā ir, un kā es to varētu uzzināt?”

(Izraksta beigas.)

Muhameds nemācēja ne lasīt, ne rakstīt. Viņš nevarēja uzrakstīt pats savu vēsturi. Daudzus gadus pēc tam, kad viņš kļuva par

garīgo līderi (pravieti, kurš, kā ļaudis domā, runā ar Dievu), mēs viņam uzrakstījām šo īso vēsturi.

Mēs pazinām Muhamedu jau ilgi, pirms viņš kļuva par pravieti tautas acīs. Toreiz mēs zinājām par viņa izglītības trūkumu un nespēju lasīt un rakstīt. Mēs cerējām, ka viņš to vēlāk iemācīsies. Ja viņš *būtu* to iemācījies, mēs varētu iepazīstināt ar īso, godīgo vēsturi par viņa agrīnajām dienām (pasniegtas augstāk), kas rakstīta ar viņa paša roku. Taču Muhameds nekad neiemācījās lasīt vai rakstīt.

Pēc simtiem gadu mēs izmantojām to, ko rakstījām Muhamedam, par pamatu tādām pašām īsam stāstījumiem par tā jaunieša agrīno gadu vēsturi, kuru mēs izvēlējamies kā savu patieso vēstnesi Amerikas Savienotajās Valstīs.

Lai gan viņš bija ļoti neizglītots līdzīgi kā Muhameds, šis jauneklis iemācījās būt prasmīgs rakstnieks, bet tikai ne sākumā. Daudzus gadus pēc tam, kad viņa sekotāji organizēja jaunu amerikāņu reliģiju, mēs viņam norādījām uzrakstīt savu īso vēsturi. Mēs likām viņam balstīt savu personīgo vēsturi uz to, ko mēs pirms simtiem gadu bijām rakstījuši par Muhamedu.

Tas, ka Muhameds bija analfabēts, ir pierādījums viņa sekotājiem, ka Korānu visdrīzāk nav sarakstījis Muhameds. Ja Muhameds nebija pietiekami izglītots, lai sarakstītu Korānu, tad kurš to izdarīja? Ir viegli pieņemt, ka grāmatu sarakstījuši vēlāki sekotāji (vēlāki rakstveži), kas pierakstījuši to, ko, pēc viņu domām, esot teicis Muhameds. Taču vēl

svarīgāk islāma ticībai ir: „No kurienes nāca tas, ko teica Muhameds?”

Ortodoksālajā (pieņemtajā) vēsturē daudz kas nav kārtībā ne tikai par Muhameda agrīno dzīvi, bet arī par islāma pirmsākumiem. (Mēs esam iepriekš snieguši precīzu viņa dzimšanas dienu, kas ir datums, ko apstrīd daudzi zinātnieki.) Tas, ko Muhameds patiesībā teica un darīja, un tas, ko citi stāstīja par to, ko viņš teica un darīja, reizēm ir ļoti atšķirīgi. Tolaik nebija ierakstu ierīču; un lielākajā daļā laika, kad runāja Muhameds, nevienam nebija piemērotu rakstīšanas rīku, lai veiktu precīzu pierakstu.

Korāns ir vēlāko rakstu apkopojums, ko sarakstījuši daži no Muhameda tuvākajiem līdzgaitniekiem. Tas bija viņu mēģinājums nodot tālāk to, ko viņi bija dzirdējuši no viņa

mates. Patiesībā gandrīz pēc 100 gadiem, islāma panākumu augstumos, Tuvajos Austrumos (Mezopotāmijā) musulmaņu līderi beidzot bija kanonizējuši to, kas kļuva par Svēto Korānu.

Bagdāde kļuva par islāma galvaspilsētu m.ē. astotajā (8.) gadsimtā. Tā kļuva par lielu mācīšanās un studiju centru. Bagdādē musulmaņu kalifs (galvenais pravietis) organizēja labāko musulmaņu rakstnieku grupu, kurus viņš varēja nolīgt, lai izveidotu Muhameda mācību oficiālu apkopojumu. Pirms tam starp dažādām islāma ciltīm (ģimenēm) bija daudz dažādu rakstu, kurus, kā ziņots, sarakstījuši Muhameda tuvie biedri.

Vēsture atkal bija atkārtojusies. Par Inpendiusa (Jēzus) stāstiem un mācībām tika

stāstīts, ka tos sarakstījuši Jēzus tuvie biedri — personīgie liecinieki. Tieši tas pats bija noticis ar Muhamedu.

Muhameda mācību apkopojums noveda pie ortodoksālā (pieņemtā) un oficiālā krājuma — Svētā Korāna. Viņa mācību oriģinālo apkopojumu it kā bija sarakstījuši mācekļi, kas bija viņu pavadījuši visu mūžu. Tas tika radīts tieši tāpat kā Inpendiusa mācību kanonizācija (pārvēršana par Svētajiem Rakstiem). Šie pieņemtie stāsti un mācības no „taisnības skolotāja”, kas pieminēts mūsdienu Nāves jūras vīstokļos, kļuva par kristiešu Jauno Derību.

Ne Inpendiuss, ne Muhameds neatstāja nekādus personiskus rakstus, tāpat kā mēs bijām ieteikuši Sokrātam neatstāt nevienu rakstu. Tā vietā mūsu patieso vēstnešu mācības vēlāk tika

pārrakstītas un apkopotas, lai tās izmantotu negodīgi un oportunistiski cilvēki, lai iegūtu varu un kontroli pār saviem sekotājiem.

Mums vēl ir jāatklāj precīza informācija par to, kā mēs atradām Sokrātu, Inpendiusu un rekrutējām katru no viņiem, lai kļūtu par mūsu publisko vēstnesi. Mēs esam izvairījušies no šīm detaļām, jo pietrūkst pieņemtās vēsturiskās dokumentācijas, kas pamatotu to, ka kāds no šiem cilvēkiem patiesībā pastāvēja, kā ziņots vispārpieņemtajā vēsturē.

Tomēr mūsu vēlāk izvēlētajiem vēstnešiem, sākot ar Muhamedu, ir pietiekami daudz vēsturisko dokumentu, kas par tiem uzrakstīti, lai godīgs *īstenās* patiesības pētnieks varētu apsvērt, ko mēs šajā grāmatā atklāsim.

8. nodaļa

Jaunie amerikāņu Svētie Raksti

Amerikas Savienotās Valstis tika nodibinātas pēc reliģiskās brīvības principa. ASV konstitūcijā bija paredzēts, ka ikvienam pilsonim ir tiesības un aizsardzība, lai praktizētu jebkuru reliģijas veidu. Tiklīdz ASV bija pilnīgi nodibināta rietumu puslodē, mēs atradām vēl vienu iespēju mēģināt palīdzēt cilvēcei.

Mēs vispirms uzrunājām Tomasu Džefersonu. Tajā laikā mēs nevarējām atrast nevienu citu cilvēku, kurš būtu piedzīvojis tādu smadzeņu *apskaidrošanu*, kāda bija mūsu grupas locekļiem; bet Džefersons šķita, ka ir ar atvērtu prātu un indivīds, kas cīnījās par vienlīdzību un taisnīgumu visiem.

Ap šo laika posmu tika izveidotas slepenas grupas gan Amerikas Savienotajās Valstīs, gan visā Eiropā. Dažas no šīm grupām attīstījās par to, kas ir zināmas kā brīvmūrnieki. Neviens no mūsu Real Illuminati™ dalībniekiem nekādā veidā nebija iesaistīts šo grupu veidošanā. Mēs iesaistījāmies nabadzīgās vairākuma ļaužu masās. Šīs grupas sevi saistīja ar izglītotajiem un bagātajiem.

Mūs vispirms piesaistīja Tomass Džefersons, jo viņš publiski izsmēja šīs slepenās grupas. Mēs stādījāmies priekšā kā bijušie brīvmūrnieku kustības dalībnieki, kuru izcelsme bija Eiropā. Mūsu zināšanas par šīm slepenajām grupām, mūsu zināšanas par reliģiju un mūsu zināšanas par gandrīz visu pārējo atstāja iespaidu uz Džefersonu.

Mēs Džefersonam piedāvājām ideju, kas varētu palīdzēt jaundibinātajām Amerikas Savienotajām Valstīm kļūt par labu nāciju, par taisnīgu nāciju, par labiem ļaudīm. Zinot, ka lielākā daļa amerikāņu ir nelokāmi kristieši, mēs izskaidrojām savu nodomu Džefersonam. Mēs lūdzām viņa palīdzību.

Džefersona smadzenes nebija *apskaidrotas*. Viņš nezināja to, ko mēs zinām. Viņš bija arī ļoti populārs politiķis. Viņš nebija īstais kandidāts, lai kļūtu par patieso vēstnesi.

Mēs paskaidrojām Džefersonam, ka Jēzus pamatmācības, kā tās sniegtas Jaunajā Derībā, ir pamatīgas. Mēs viņam stāstījām, ka tās varētu būt par pamatu pareizai reliģiskai kustībai. Mēs paskaidrojām, ka iedzimtajiem Amerikas iedzīvotājiem ir tikpat daudz tiesību uz dzīvību,

brīvību un tiekšanos pēc laimes kā Eiropas kristiešiem, kuri tagad bija okupējuši viņu senču zemes. Mēs paskaidrojām, kā mēs vēlējāmies iepazīstināt ar iedzimto Amerikas iedzīvotāju reliģisko vēsturi, kas saistītu viņus ar Bībelē aprakstītajiem cilvēkiem — senajiem ebrejiem.

Džefersons piekrita, ka kaut kas ir jādara, lai Amerikas indiāņiem būtu lielāka vienlīdzība un taisnīgums. Viņš bija norūpējies arī par šīs jaunās, augošās un attīstošās nācijas nabadzīgajiem iedzīvotājiem. Taču viņš nepiekrita, ka jaunas reliģiskās kustības veidošana, balstoties uz jauniem, rakstiskiem Svētajiem Rakstiem, būtu pareizais veids, kā to izdarīt.

Džefersons mums nepalīdzētu izveidot jaunu reliģisko kustību. Tā vietā viņš paņēma

mūsu idejas un uzrakstīja savu Svēto Rakstu paveidu. Viņš nosauca savu grāmatu:

„The Philosophy of Jesus of Nazareth, Extracted from the Account of His Life and Doctrines as Given by Matthew, Mark, Luke and John; Being an Abridgement of the New Testament for the Use of the Indians, Unembarrassed with Matters of Fact or Faith beyond the Level of their Comprehensions” (Filozofija par Jēzu no Nacaretas, kas balstīta uz Viņa dzīves un doktrīnu apraksta, kā to devis Matejs, Marks, Lūka un Jānis; Jaunās Derības saīsinājums indiāņiem,

neietver faktus vai ticības jautājumus,
kas pārsniedz viņu saprašanu).

Džefersona Bībelei neizdevās pārliecināt amerikāņu tautu, ka amerikāņu indiāņi ir pelnījuši tādas pašas tiesības, ko amerikāņiem ir piešķīris viņu kristīgais Dievs. Baltādainajiem, Eiropas-Amerikas kristiešiem bija kaut kādā veidā jāattaisno iezemiešu zemju ieņemšana un cilvēku nogalināšana. Attaisnojums: iezemieši nesekoja Kristum un nebija daļa no „Dieva izraudzītiem cilvēkiem”, nedz arī tiem bija tiesības uz jauno amerikāņu „apsolīto zemi”.

Drīz pēc tam, kad Džefersons bija publicējis savu reliģisko eseju, mēs uzzinājām par kāda bērna piedzimšanu nabadzīgā amerikāņu ģimenē, kas dzīvoja Amerikas

Savienoto Valstu ziemeļaustrumu daļā. Mēs uzmeklējām šo ģimeni un vērojām, kā zēns aug, prātojot, vai ir iespējams, ka viņš ir piedzimis ar *apskaidrotām* smadzenēm, kādas bija Inpendiusam. Novērojot mēs atklājām, ka viņš ir parasts zēns. Tomēr mēs turpinājām uzraudzīt viņa attīstību, cik labi vien varējām.

Mēs atklājām populāru sludinātāju vārdā Eitans Smits, kurš dzīvoja tajā pašā ASV reģionā, kur dzīvoja šis bērns. Tā kā viņš bija sludinātājs un viņam bija diezgan daudz sekotāju, mēs viņu uzrunājām. Mēs sākām viņu ietekmēt ar idejām par to, ka Amerikas indiāņi patiesībā ir daļa no tā, kas, pēc kristiešu domām, ir desmit Israēla zudušās ciltis.

Pieņemtais kristiešu stāsts no Bībeles māca, ka Dievs izvēlējās Ābrahāmu un viņa

ģimeni kā Savu „izredzēto tautu”. Ābrahāma sieva Sāra nevarēja dzemdēt bērnus, tāpēc viņa atdeva Ābrahāmam savu kalponi Hagari, lai Ābrahāms varētu izpildīt Dieva doto solījumu. Hagaras seja bija tumšāka nekā Sārai. Piedzima viņas dēls Ismaēls.

Sāra bija nedaudz greizsirdīga un vēlējās savu dēlu. Tāpēc Dievs svētīja Sāru viņas vecumdienās un uzdāvināja viņai dēlu Īzāku. No Īzāka cēlās gaišākas ādas krāsas ebreji. No Ismaēla cēlās mazliet tumšākas ādas krāsas arābi. Līdz pat šai dienai ebreji un arābi joprojām cīnās par to, kura grupa ir Dieva izraudzītie cilvēki caur Ābrahāmu. Viņi cīnās par stāstu, kas nav pat patiess.

Īzākam bija dēls, kuru sauca Jēkabs. Kā vēsta stāsts, Jēkabs bija vājš vīrs atšķirībā no

sava vecākā brāļa Ēzava, kurš bija spēcīgs mednieks un karotājs. Protams, ebreju Dievs izvēlējās vājāko Jēkabu par vadītāju pār savu stiprāko brāli Ēzavu. Ar apmānīšanu (kas acīmredzot ebreju Dievam ir pieņemami) Jēkabs nozaga pirmdzimtības tiesības no sava vecākā brāļa.

Dievs beigu beigās nomainīja Jēkaba vārdu uz Israēls. Israēlam bija divpadsmit dēlu. Katram viņa dēlam bija savi ciltsraksti. Jēkabam (Israēlam) bija dažas sievas, bet viņa mīļākā sieva bija Rahēle. Rahēle bija skaistāka par savu vecāko māsu Leu. Taču saskaņā ar tradīciju Jēkabam bija jāņem par sievu neglītāko Leu, pirms viņš varētu iegūt jaunāko, skaistāko, ko viņš patiešām vēlējās. Atkal tas ir

saskaņā ar Bībeles stāstiem, no kuriem neviens nav patiess.

Diviem no Israēla dēliem: 1) Jūdam no Leas un 2) Jāzepam no Rahēles bija pulciņš bērnu. Viņu pēcteči vēlāk savā starpā strīdējās par to, kurš ir no vairāk izraudzītas cilts. Tā nu Jūdas bērni izveidoja Jūdas ķēniņvalsti un Jāzepa bērni izveidoja Israēla ķēniņvalsti par godu tam, cik īpaša bija Israēla mīļākā sieva.

Jautājums, par kuru strīdas daudzi vēsturnieki un zinātnieki (viltus ziņneši), ir: „Kas ir noticis ar pārējiem desmit brāļu pēctečiem?” Bībelē tiek sniegta Jūdas un Jāzepa namu vēsture, bet kā ir ar visu „Israēla namu”? Kur *ir* tās desmit zudušās ciltis?

Ja Bībeles stāsts būtu patiess, tad tas būtu varējis izskaidrot, kas notika ar šiem pārējiem

desmit Israēla dēliem. Bet tiem, kas radīja Bībeles stāstu, bija gluži vienalga, vai viņi izskaidroja kāda cita vēsturi, izņemot savējo. Tā kā Bībele bija sarakstīta simtiem gadu pēc tam, kad Ābrahāms, Īzāks un Jēkabs, domājams, pastāvēja, un tāpēc, ka tā bija uzrakstīta Jūdas namam un par to (vai par ebrejiem), tad tam, kas notika ar pārējiem dēliem, nebija lielas nozīmes. Taču šie ebreju viltus ziņneši, ziņojot par savu vēsturi, atstāja kaut ko nepabeigtu. Viņi patiesībā pieminēja Jāzepa namu caur viņa dēliem Efraimu un Manasi.

Tiek teikts, ka Efraima nams kļuva par asīriešiem un sumeriešiem. Bet kurš tad īsti to zina? Ebrejiem tas nerūp, kamēr vien viņi ir zināmi kā galvenais, izraudzītais „Israēla nams”. Bet kur tad īsti nonāca Jāzepa pēcteči?

To ir nedaudz grūtāk izskaidrot jebkuram viltus vēstnesim.

Zinot to, ko mēs zinām par cilvēces vēsturi un arī par reliģijas vēsturi, mēs varējām izmantot trūkumus, ko atstāja ebreju viltus stāstījums. Uz daudziem cilvēku šajā pasaulē Bībelē sniegtais ebreju stāstījums ir nevis aplams, bet gan patiesa notikumu vēsture. Tas nevarēja būt vēl vairāk aplams. Tomēr šo viltus stāstījumu pieņem ļoti daudzi cilvēki kā patiesību, un tas ir pamats trim pasaulē populārākajām reliģijām: jūdaismam, kristietībai un islāmam. Tāpēc mēs zinājām, ka, ja gatavojamies rakstīt paši savus Svētos Rakstu, lai palīdzētu radīt *pareizo* reliģiju, mēs būtu spiesti izmantot *to*, kas, kā mēs zinājām, nav patiesība.

Lai cilvēki vēlētos lasīt mūsu jaunos Svētos Rakstus, mēs formulējām stāstu par to,

kas notika ar Jāzepa cilti, kad Jeruzāleme tika iznīcināta apmēram 600. g. p.m.ē. Kad mēs tikāmies ar Eitanu Smitu, mēs apspriedām iespēju (mēs izdomājām iespēju), ka Dievs atklātu Amerikas indiāņu tautas patieso vēsturi, ka tā būtu no Israēla nama caur Džozefu (Israēla dēlu). Tā vietā Eitans Smits plaģiarizēja mūsu ideju (viņš to nozaga) un uzrakstīja savu grāmatu, ko nosauca *par View of the Hebrews*.

Dažus gadus pirms tam, kad Eitans Smits publicēja savu grāmatu, mēs uzzinājām, ka jaunais zēns, kura dzīvi mēs uzraudzījām, ir piedzīvojis tādu pašu smadzeņu *apskaidrošanu*, kāda bija mums. Viņu sauca Džozefs Smits, jaunākais. (Nav radniecības ar Eitanu Smitu.)

Džozefam Smitam *apskaidrošana* notika 1820. gada pavasarī, kad viņam bija

četrpadsmit gadu. Tolaik mēs viņam nestādījāmies priekšā. Mēs gribējām vērot, kā viņš pieaug, un redzēt, kā viņš izmantos zināšanas, ko saņem, kad smadzenes ir pilnīgāk saistītas ar viņa *patieso Patību*.

Mēs gribējām pagaidīt, līdz Džozefs Smits būs vismaz divdesmit gadus vecs, pirms lūgt, lai viņš mums piebiedrojas. Taču sludinātājs Eitans Smits publicēja savu grāmatu, kas izraisīja diezgan lielu satraukumu kristiešu vidū tajā apvidū. Mums bija jārīkojas ātri. Mums vajadzēja atspēkot Eitana Smita nepatieso, plaģiarizēto (nozagto) informāciju, ko apspriedām ar viņu pirms daudziem gadiem. Tajā pašā gadā, kad tika publicēta grāmata *View of the Hebrews*, mēs bijām spiesti sevi atklāt tolaik 17 gadus vecajam pusaudzim Džozefam

Smitam. Mēs savervējām Džozefu par mūsu patieso vēstnesi.

Mēs aicinājām Džozefu palīdzēt mums radīt pareizo reliģijas veidu, kas, mūsaprāt, atvērtu deviņpadsmitā (19.) gadsimta sākuma amerikāņu kristiešu prātus. Mēs sarakstījām *Mormona Grāmatu* kā „Dieva gribas” (Svēto Rakstu) avotu, lai palīdzētu mums mūsu mēģinājumā. Šī grāmata bija mūsu pēdējais mēģinājums izmantot reliģiju, lai mudinātu cilvēkus domāt. Mēs to sarakstījām tā, lai to būtu grūti apstrīdēt saskaņā ar informāciju, kas ir sniegta Bībelē.

Mūsu jaunajos amerikāņu Svētajos Rakstos mēs no jauna stādījām priekšā Jesajas grāmatu kā Bībeles nozīmīgāko grāmatu. Mēs

pieminējām arī Jāņa atklāsmes grāmatu un tās dziļo nozīmību.

Mormona Grāmatas stāstījumā mēs beidzot iepazīstinājām ar sevi tā, kā, pēc mūsu domām, pasaule spētu pieņemt mūsu esamību. Mēs sniedzām norādes, lai palīdzētu cilvēkiem saprast to, ko mēs darām aizkulisēs. Ar mūsu galvenā varoņa Mormona vārdiem mēs izskaidrojām savu *apskaidrošanu* un mūsu darba kopējo nolūku. Lūk, kā mēs, Patiesie apgaismotie™, iepazīstinājām ar savu esamību. Mēs to darījām ar stāstu, ko mēs uzrakstījām *Mormona Grāmatā*:

Un lūk, debesis tika atvērtas un tie tika aizrauti debesīs, un redzēja, un dzirdēja neizsakāmas lietas.

Un tās tika aizliegtas tiem izrunāt;
nedz arī tiem tika dots spēks, lai tie
varētu izrunāt tās lietas, ko viņi
redzēja un dzirdēja;

un, vai tie bija miesā vai ārpus miesas,
viņi nevarēja pateikt; jo tas likās tiem
kā viņu *apskaidrošana*, ka viņi tika
izmainīti no šī miesas ķermeņa
nemirstīgā stāvoklī, lai viņi varētu
redzēt Dieva lietas.

Bet notika, ka viņi atkal kalpoja uz
zemes virsas; tomēr viņi nekalpoja ar
tām lietām, ko viņi redzēja un

dzirdēja, tās pavēles dēļ, kas tiem tika
dota debesīs.

Un tad nu, vai tie bija mirstīgi vai
nemirstīgi no viņu *apskaidrošanas*
dienas, es nezinu;

bet tik daudz es zinu, saskaņā ar
pierakstu, kas ir dots — viņi gāja pa
zemes virsu un kalpoja visiem
ļaudīm, pievienojot tik daudzus
baznīcai, cik ticēja viņu sludināšanai,
kristīdami tos, un, cik daudzi tika
kristīti, saņēma Svēto Garu.

... Un notika, ka tā viņi gāja starp
visiem Nefija ļaudīm un sludināja

Kristus evaņģēliju visiem ļaudīm uz zemes virsas; un tie tika pievērsti Tam Kungam un tika pievienoti Kristus baznīcai, un tā tās paaudzes ļaudis tika svētīti, saskaņā ar Jēzus vārdu.

Un tagad es, Mormons, uz brīdi beidzu runāt par šīm lietām.

Lūk, es grasījos rakstīt to vārdus, kas nekad nebaudīs nāvi, bet Tas Kungs aizliedza; tādēļ es tos nerakstīšu, jo tie ir noslēpti no pasaules.

Bet lūk, Es viņus esmu redzējis, un viņi man kalpoja.

Un lūk, viņi būs starp citticībniekiem,
un citticībnieki tos nepazīs.

Viņi būs arī starp jūdiem, un jūdi tos
nepazīs.

Un notiks, kad Tas Kungs Savā
gudrībā uzskatīs par vajadzīgu, ka tie
kalpos visām izkaisītajām Israēla
ciltīm un visām tautām, ciltīm,
valodām un tautībām, un vedīs no to
vidus daudzas dvēseles pie Jēzus, lai
viņu vēlēšanās varētu tikt piepildīta,
un arī dēļ tā pārliecināšanas spēka no
Dieva, kas ir viņos.

Un viņi ir kā Dieva eņģeļi, un, ja tie
lūgs Tēvam Jēzus Vārdā, viņi var
parādīties katram cilvēkam, kam tie
uzskatīs par labu.

Tādēļ lielus un brīnumainus darbus tie
veiks pirms tās lielās dienas, kas nāks,
kad visiem ļaudīm noteikti vajadzēs
stāties Kristus soģa krēsla priekšā;

jā, pat starp citticībniekiem lielu un
brīnumainu darbu tie veiks pirms šīs
tiesas dienas.

Un, ja jums būtu visi Raksti, kas
sniedz aprakstu par visiem
brīnumainajiem Kristus darbiem, jūs,

saskaņā ar Kristus vārdiem, zinātu, ka šīs lietas noteikti nāks.

Un, ak vai tam, kas neklausa Jēzus vārdiem, un arī to vārdiem, ko Viņš ir izraudzījis un sūtījis starp tiem; jo tas, kas nepieņem Jēzus vārdus un to vārdus, kurus Viņš ir sūtījis, nepieņem Viņu; un tādēļ Viņš nepieņems tos pēdējā dienā;

Un tiem būtu labāk, ja tie nebūtu dzimuši. Jo vai jūs domājat, ka jūs varat izbēgt no aizvainota Dieva taisnības, kurš ir ticis samīdīts zem cilvēku kājām, lai tādējādi glābšana varētu nākt?

Un tad lūk, kā es runāju par tiem, ko
Tas Kungs ir izraudzījis, jā, par tiem
trim, kas tika aizrauti debesīs, ka es
nezinu, vai viņi tika attīrīti no
mirstības nemirstībā —

bet lūk, kopš es rakstīju, es esmu
vaicājis Tam Kungam, un Viņš ir
pasludinājis Man, ka bija vajadzīgs
izmainīt viņu ķermeņus, vai arī
viņiem vajadzētu baudīt nāvi;

tādēļ, lai tie nebaudītu nāvi, viņu
ķermeņi tika izmainīti, lai viņi neciestu
nedz sāpes, nedz bēdas, izņemot
vienīgi kā par pasaules grēkiem.

Tad nu šīs izmaiņas nebija tādas, kas notiks pēdējā dienā; bet viņi tika izmainīti, tā ka Sātanam nav varas pār tiem, lai viņš nevarētu tos kārdināt; un viņi tika iesvētīti miesā, lai tie būtu svēti un lai zemes spēki tos nevarētu noturēt.

Un šādā stāvoklī tiem ir jāpaliek līdz Kristus tiesas dienai; un tanī dienā ar tiem notiks lielākas izmaiņas, un viņi tiks pieņemti Tēva valstībā, lai vairs to nepamestu, bet dzīvotu ar Dievu mūžīgi debesīs.

Lai gan mūsu ir vairāk nekā trīs, PDS/mormoņiem mēs esam zināmi kā *trīs nefījieši*, balstoties uz to, kā mēs savos jaunajos Rakstos devām norādes uz savu esamību.

Rakstot šos Svētos Rakstus amerikāņu kristiešiem, mums nebija ne jausmas, vai mums izdosies izveidot pareizu reliģiju. Šai reliģijai vajadzētu apmierināt cilvēka ilgas zināt atbildes uz dzīves jautājumiem un vienlaikus izveidot arī organizāciju, kas veicinātu mieru un saskaņu uz Zemes. Drīz pēc tam, kad 1830. gadā mēs ar Džozefu Smitu bijām publicējuši savu Svēto Rakstu grāmatu, mēs atklājām, ka atkal caur reliģiju esam cietuši neveiksmi,

Tomēr savos jaunajos Rakstos mēs nodrošinājām veidu, kā mēs varētu izlabot jebkādu sliktu reliģiju, kas varētu rasties cilvēku

dēļ, kuri nepareizi interpretē vai ignorē mūsu vēsti *Mormona Grāmatā*. Mēs iepazīstinājām ar grāmatas *aizzīmogatās daļas* eksistenci. Šī „aizzīmogatā” stāsta daļa netika izpausta amerikāņu kristiešiem, lai redzētu, ko viņi darīs ar jaunajiem Rakstiem un kādu reliģiju viņi no tiem izveidos. Mēs par to sniedzām dažādas norādes viscaur jaunajiem Rakstiem:

„Un šo es esmu rakstījis, kas ir mazākā daļa no tā, ko Viņš mācīja ļaudīm; un es esmu rakstījis to ar nolūku, lai tās atkal varētu tikt nestas šai tautai no cittybniekiem, saskaņā ar vārdiem, ko Jēzus runāja.

Un, kad viņi saņems šo [*Mormona Grāmatu*], kas viņiem vispirms ir vajadzīgs, lai pārbaudītu viņu ticību, un, ja būs tā, ka viņi ticēs šīm lietām [*Mormona Grāmatai*], tad lielākas lietas tiks pasludinātas tiem.

Un, ja būs tā, ka tie neticēs šīm lietām, tad lielākas lietas netiks tiem izpaustas, viņiem par nosodījumu.”

Rezultāts bija mormoņu reliģija (Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca). Mormoņi ne tikai noraida domu, ka „trīs nefījieši” darbojas aizkulisēs, bet viņi ir pilnīgi ignorējuši mūsu grāmatas vēstījumu un nodomu. Viņi nedomā, ka tiek nosodīti, kaut gan mēs pilnīgi

skaidri darījām zināmu, ka, ja vien viņi nebūs saņēmuši „lielākas lietas”, viņi tiks nosodīti.

PDS/Mormoņu Baznīca mūsdienās ir kļuvusi par vienu no turīgākajām reliģijām. To locekļu skaits, kas atspoguļo to, cik daudz cilvēku pieņem un ievēro noteiktus reliģiskus uzskatus, ir gandrīz tāds pats kā mūsdienu ebreju skaits. Mēs prātojam (domājam par), kā mēs rakstīsim savu *Mormona Grāmatu*. Mēs nolēmām izmantot ebreju uzskatus (tos pašus uzskatus). Mēs zinājām, ka, to darot, droši vien tikpat daudz Zemes iedzīvotāju pieņems šo „cilvēku filozofiju, kas sajaukta ar Svētajiem Rakstiem”. Abas reliģiskās sekas uzskata, ka viņu reliģija ir vienīgā patiesā reliģija. Abas reliģijas uzskata, ka Dievs glābs pasauli caur viņu reliģiju un tās līderiem.

Lai darbotos pretī neīstajiem mormonisma vēstnešiem un korumpētajai reliģijai, kas radusies no mūsu *Mormona Grāmatas*, mēs galu galā uzrakstījām grāmatas *aizzīmogoto daļu* un publicējām to, izmantojot vēl vienu no mūsu savervētajiem „patiesajiem vēstnešiem”.

Daudzi kristieši, kas lasa mūsu *Mormona Grāmatu*, tiek pārvērsti reliģijai, kas ar to dalās, tikai lai būtu vīlušies baznīcā, kas ir izveidojusies. Taču viņu liecības par sajūtām, kas viņiem bija, lasot mūsu grāmatu, nav tik viegli noliedzamas.

Daudzi cilvēki ir pievienojušies mormoņiem mūsu grāmatas *dēļ*. Daudzi cilvēki ir pametuši mormoņu baznīcu, jo tā nepieturas pie mācībām, ko mēs veicinām savā grāmatā. Mormoņi *izmanto* mūsu grāmatu, nevis lai

veicinātu mūsu mācības un nodomus, bet lai veicinātu paši savu korumpēto reliģiju, kuras pamatā ir viņu viltus ziņnešu mācības.

Mūsu rakstniecības vara ir nenoliedzama. Ja to lasīs kāds no Bībeles ticīgajiem, *Mormona Grāmatas* patiesums neapšaubāmi ietekmēs grāmatas pieņemšanu, tāpat kā lasītājs bija pieņēmis Bībeli. Tāpat pierādījums tam, ka mēs uzrakstījām *Mormona Grāmatas aizzīmogoto daļu*, ir to mormoņu liecībās, kuri ir izlasījuši šo „lielāko daļu” un nekavējoties pametuši mormoņu baznīcu.

Mormoņi sludina, ka *Mormona Grāmata* ir Dieva vārds un ka cilvēks var tuvināties Dievam, izlasot šo grāmatu. Mormoņi no savas pieredzes apliecina grāmatas pievēršanas spēku. Izlasot tikai vienu grāmatu, viņu prāti ir

pārliecinājušies par tās patiesumu. Taču, kad tiek lūgti izlasīt autentisko *aizzīmogoto daļu*, kas tika publicēta 2004. gadā, mormoņi ir negribīgi un nedarīs to, ko viņi lūdz darīt visiem pārējiem pasaulē: izlasīt tikai vienu grāmatu — sirsnīgi un ar patiesu nolūku.

Ikviens mormonis bez izņēmuma, kurš ir izlasījis *Aizzīmogoto daļu* ar salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu, ir atstājis šo reliģiju. Līdz šim šī grāmata ir bijusi mūsu visspēcīgākie Raksti. Tā dara to, ko mēs bijām cerējuši. Tā atver lasītāja prātu tam, ko lasītājs nekad iepriekš nav apsvēris. Tas atver lasītāju prātus, lai mēs varētu iepazīstināt ar konkrētām idejām, kas padarītu šo pasauli par labāku vietu.

Kad mēs caur Džozefu Smitu stādījām priekšā *Mormona Grāmatu*, kristīgā pasaule to

noraidīja. Agrīnie mormoņi šo grāmatu noraidīja kā mācību avotu, uz kura pamata viņiem vajadzēja izveidot jaunu amerikāņu reliģiju. Kad viņi to izdarīja, satrauktie nelieši atrada veidu, kā nogalināt Džozefu Smitu. Mūsdienu mormoņi atsakās lasīt mūsu *aizzīmogoto daļu*. Ja izdotos atrast veidu, viņi apklusinātu arī mūsu mūsdienu patieso vēstnesi. Mēs darām visu, kas ir mūsu spēkos, lai viņu aizsargātu.

9. nodaļa

Musulmaņi un mormoņi

Mēs bijām tie, kas uzsāka septītā (7.) gadsimta islāma reliģijas aizsākumus austrumu puslodē un arī deviņpadsmitā (19.) gadsimta mormoņu reliģijas aizsākumus rietumu puslodē. Pierādījumi par mūsu iesaistīšanos šajās divās reliģijās ir daudzas uzkrītošas līdzības starp abām.

Kā jau teikts, 1820. gada pavasarī jauns amerikāņu pusaudzis, vārdā Džozefs Smits, piedzīvoja tādu pašu *apskaidrošanu*, kādu bija piedzīvojis Muhameds un arī mēs. Līdzīgi Muhamedam (kā mēs iepriekš bijām dalījušies viņa paša vārdos), Džozefs tika vajāts par savām zināšanām. Kā gan nabadzīgs, neizglītots

jaunietis varētu zināt to, ko zināja pusaudzis Džozefs Smits? Kā gan nabadzīgs, neizglītots arābs varētu zināt to, ko zināja Muhameds?

Muhameda pirmā vīzija par eņģeli Gabrielu bija Džozefa pirmā vīzija par Dievu, Tēvu, un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu. Kad Džozefs pirmo reizi ziņoja mūsu vadībā par to, kas ar viņu noticis pusaudža gados, viņš pirmo reizi pastāstīja par notikumu, kas bija līdzīgs Muhameda notikumam, — viņš bija redzējis Dieva eņģeli.

Džozefs stāstīja šo stāstu dažādos veidos, līdz daudzi no viņa sākotnējiem sekotājiem viņu pameta un apsūdzēja par to, ka viņš ir kritis pravietis. Pagāja gandrīz desmit gadu, kopš bijām organizējuši jauno amerikāņu reliģiju, un mēs ieteicām Džozefam nodiktēt „šo vēsturi, lai

atgrieztu no maldiem publisko domu un sniegtu visiem tiem, kas meklē patiesību, faktus, kā tie ir notikuši”. Džozefs Smits rakstīja: „Es esmu pamudināts rakstīt šo vēsturi.” Mēs, Patiesie apgaismotieTM „pamudinājām” jeb pārliecinājām viņu.

Mēs arī „mudinājām” Muhamedu prezentēt stāstu, kas iederas gan ebreju, gan kristiešu pārliecībā. Eņģelis Gabriels parādījās Marijai un paziņoja par Jēzus dzimšanu. Ebrejiem Gabriels bija Dieva galvenais vēstnesis un Dieva gribas atklājējs Dieva praviešiem. Tātad tas gan kristiešiem, gan ebrejiem padarīja pilnīgi skaidru, ka eņģelis Gabriels parādīsies Dieva pravietim Muhamedam un pateiks tautai (caur Muhamedu), ko Dievs vēlas, lai viņi darītu.

Džozefs Smits bija amerikāņu Muhameds. Mormonisms bija pirmā, jaunā amerikāņu kristīgā reliģija. Izņemot ortodoksālo protestantismu, viss par mormonisma izcelsmi dīvainā kārtā atgādina islāma izcelsmi gandrīz visos iespējamajos veidos. Mormonisms ir līdzīgs islāmam, jo šo abu reliģiju aizsākumu avots bija tas pats: mēs, Patiesie apgaismotie™.

Džozefs saviem sekotājiem stāstīja, ka pēc Pirmās vīzijas viņam laiku pa laikam parādījās Dieva eņģelis un mācīja viņu. Viņš stāstīja:

„Tādējādi, kā man tika pavēlēts, es gāju turp katra gada beigās, un katru reizi es tur atradu šo pašu vēstnesi un saņēmu norādījumus un ziņas no viņa katrā no mūsu tikšanās reizēm

attiecībā uz to, ko Tas Kungs grasās
darīt, un kā un kādā veidā Viņa
valstība tiks vadīta pēdējās dienās.”

Džozefs Smits ziņoja, ka šīs „intervijas”,
kurās viņš saņēma „norādījumus un ziņas
(inteliģenci)”, sākās 1823. gada septembrī un
ilga apmēram četrus gadus. Tieši tad Dievs bija
gatavs atklāt *pasaulei* Savu „Dieva vārdu”.
Muhameds ziņoja, ka pēc *savas* Pirmās vīzijas
viņš pavadīja aptuveni četrus gadus, saņemot
„norādījumus un inteliģenci” no eņģeļa
Gabriela. Tad viņam ļāva atklāt „Dieva gribu”
pasaulei. Mums vajadzēja četrus gadus,
intensīvi sniedzot „norādījumus un inteliģenci”,
lai sagatavotu savai lomai mūsu abus patiesos
vēstnešus. Mums viņi bija vajadzīgi, lai varētu

iedvest cilvēku prātos koncepcijas, kas varētu izmainīt pasauli.

Muhameda gadījumā, kā to esam izskaidrojuši, mēs nevēlējāties ieviest mūsu mācību ar rakstīto vārdu. Visu, ko mēs gribējām, lai Muhameds māca ļaudīm, viņš darīja mutiski. Tas bija tāpēc, ka gan ebreji, gan kristieši uzskatīja, ka tas ir veids, kā Dievs atklāj Savu gribu Saviem kalpiem, praviešiem. „Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem” (Amosa 3:7).

Šo Vecās Derības rakstvietu pastāvīgi ir izmantojuši gan islāma, gan mormoņu misionāri. Ar to viņi mēģina pierādīt, ka *viņu* pravietis ir vienīgais pravietis, ar kuru runās patiesais un dzīvais Dievs. Mēs izmantojām šo

pārliecību savā labā. Muhameda oriģinālie vārdi, kas nāca no viņa mutes, vēlāk tika nepareizi interpretēti un sagrozīti, ko izdarīja tie, kas apgalvoja, ka ir dzirdējuši tos personīgi.

Mūsu iecerētais vēstījums, kas tika dots caur Muhamedu, bija par brīvo gribu, līdzjūtību, laipnību un toleranci. Tas bija par tādas ekonomiskās politikas izveidi, kas dotu cilvēkiem iespēju īstenot savu brīvo gribu, citiem vārdiem sakot, — „lai starp tiem nebūtu nabagu”. Islāms bija domāts, lai to īstenotu. Mormonisms bija domāts, lai to īstenotu.

„Islāms” nozīmē — padoties Dieva gribai, domājams, caur Dieva vienīgā patiesā pravieša Muhameda mācībām. Ja musulmaņu tauta būtu tikai ļāvusies kļūt līdzjūtīga, laipna un iecietīga un iedibinājusi tādu ekonomikas politiku, kas

dotu cilvēkiem iespēju īstenot savu brīvo gribu, tad mūsu misija ar Muhameda starpniecību būtu bijusi veiksmīga. Bet Muhameda vēstījums neguva panākumus. Mūsdienu islāms ir cilvēces juceklis.

Islāms ir atbildīgs par lielāko daļu nemieru un nestabilitātes, ko rada terorisms visā mūsu modernajā pasaulē. Problēma nav islāms pats par sevi — ja islāms ir Muhameda mācības. Drīzāk tas ir veids, kā „Dieva” mūsdienu islāma līderi interpretē šīs mācības — tā, kā tās pieņem dažādās musulmaņu sekta visā pasaulē.

Ko Allahs (vārds „Dievs” arābu valodā) vēlas, lai Viņa mūsdienu ļaudis darītu? Kā vajadzētu interpretēt un saprast Muhameda mācības? Problēma pastāv dažādajos islāma līderos, kuri apgalvo, ka viņi ir pravieša

Muhameda īstie pēcteči — pravieši, kuriem Allahs atklāj Savu gribu tautai.

Mormoņi (tituls kā musulmaņiem) ir Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi (relīģijas nosaukums, tāpat kā islāms). Viņi tic, ka *viņu* vienīgais *patiesais* Dievs atklāj Savu gribu caur *viņu* pravieti, gaišreģi un atklājēju. Mormoņiem bija tāda pati problēma attiecībā uz pēctecību pēc tam, kad *viņu* „pravietis” nomira, kāda bija musulmaņiem pirms viņiem.

Trīs mēnešus pirms savas nāves Muhameds teica runu vietā, kur viņš bieži atpūtās savos ceļojumos no Mekas uz Medinu. Tas, ko viņš savā runā pateica, ir interpretēts divos ļoti atšķirīgos veidos. Lūk, ko islāma vēsture vēsta,

ka Muhameds ir teicis par savu znotu, kurš bija arī viņa brālēns Alī ibn Abu Talibs:

„Ak, ļaudis ... kam vien es esmu bijis Skolotājs, Alī šeit būt viņa Skolotājam. Ak, Allah, esi atbalstītājs tam, kas viņu atbalsta, un ienaidnieks tam, kurš pret viņu iebilst un novirza patiesību no Alī.”

Ja jūs esat mūsdienu sunnīts, tad jūs ticat, ka pravietis deva vadību ikvienam, kas pieder senajai kuraišu ciltij. Tas ir līdzīgi kā ar ebrejiem, kuri uzskata, ka viņu Ābrahāma ģimene ir svarīgāka par jebkuru citu. Ja jūs esat mūsdienu šiīts, tad jūs uzskatāt, ka Muhameds konkrēti deva vadību visai kopienai ar vienu

nosacījumu. Tā tika dota tikai caur viņa vecvectēva Hašima tiešajiem pēcnācējiem. Hašima ģimenes līnija, kā jau izskaidrojām iepriekš, bija nabadzīgākie kuraišu cilts locekļi.

Lielākā daļa musulmaņu mūsdienās ir sunnīti. Sunnītu tradīcijas liecina, ka kalifs (pravietis, gaišreģis un atklājējs) tika izraudzīts no Muhameda tuvākajiem līdzgaitniekiem. Tas ir līdzīgs tam, kā Pēteris tika izraudzīts no Divpadsmit apustuļu vidus, kas bija šķietami tuvi Jēzus domubiedri. Lielākā daļa mormoņu mūsdienās ir Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi. Mormoņu vairākums uzskata, ka mormoņu kalifs ir izraudzīts no Divpadsmit apustuļiem, kas vada viņu baznīcu.

Šī ideja par tiesībām būt pravietim bija lielu diskusiju un debašu tēma agrīno mormoņu

vidū. Viņi gribēja tādu baznīcu, kas līdzinātos baznīcai, kāda tā, viņuprāt, bija, kad Jēzus to izveidoja. Tomēr Jēzus *neizveidoja* baznīcu.

Stāstos par Jēzu bija konflikti un strīdi par to, kurš ir dižākais apustulis. Saskaņā ar stāstu, kad Jēzus tuvie domubiedri savā starpā strīdējās par to, kurš no viņiem ir lielākais, Jēzus nostādīja viņu vidū kādu bērnu un pateica saviem mācekļiem, ka šis bērns ir lielāks par viņiem visiem. „Ja jūs ... netopat kā [mazi] bērni.”

Nav minēts, ka Jēzus nodibināja organizētu reliģiju. Patiesībā ir kāda daļa no stāsta, kur cilvēks, kurš *nebija* no Jēzus tuviem domubiedriem, sludināja labas idejas. Jēzus mācekļi centās norāt šo vīru par mācīšanu bez atļaujas. Jēzus teica: „Kas nav pret mums, tas ir ar mums.”

Reliģiskie līderi vēlas saglabāt savu varu un kontrolēt cilvēkus, kā vien to var. Kristīgie mormoņi nepievērsa nekādu uzmanību Jēzus mācībām — ne vairāk kā musulmaņi Muhameda mācībām.

Daži no Džozefa Smita agrīnajiem sekotājiem vēlējās, lai Džozefs ieceļ divpadsmit vīrus par viņa apustuļiem, kādi, viņuprāt, bija Jēzus senajā baznīcā. Taču Džozefs Smits atteicās to darīt. Viņš zināja, ka tas novedīs pie tā vēstījuma sabojāšanas, nepareizas interpretācijas un sagrozīšanas, kuru viņam tika lūgts nodot ļaudīm un kuru viņš bija saņēmis no mums (Real Illuminati™).

Tā vietā, lai paļautos uz to, ka Džozefs nodos mūsu vēstījumu ļaudīm tikai ar saviem vārdiem, mēs uzrakstījām jaunus Svētos

Rakstus, kas paustu mūsu vēstījumu cilvēkiem. Mēs zinājām, ka deviņpadsmitais (19.) gadsimts nodrošina līdzekļus, lai varētu saglabāt to, ko mēs uzrakstījām. Mēs zinājām, ka tad, ja mēs uzrakstītu „Dieva vārdu” tā, kā cilvēki sagaidīja, ka tas tiktu dots, tad to nevarētu izmainīt un nepareizi interpretēt kā mūsu vēstījumu, kas bija dots Muhamedam. Šī iemesla dēļ mēs (Patiesie apgaismotie™) uzrakstījām *Mormona Grāmatas* stāstu, un Džozefs Smits to prezentēja tā, lai pārliecinātu ļaudis, ka tā ir no Dieva.

Mēs gribējām, lai stāsts ietvertu „mūžīgā evaņģēlija pilnību”. Un, tā kā mūsdienās šis stāsts ir rakstiskā formā, mēs cerējām, ka to nevar izmainīt.

Tad agrīnie mormoņi vēlējās, lai viņu jaunajā baznīcā būtu divpadsmit apustuļi, kas izvēlētos mormoņu kalifu (pravieti, gaišreģi un atklājēju) no šiem divpadsmit vīriem. Šim cilvēkam būtu autoritāte un tiesības saņemt „Dieva gribu” cilvēkiem. Mēs brīdinājām Džozefu par to mūsu pieredzes ar musulmaņiem dēļ.

Uzreiz pēc Muhameda nāves notika debates (drīzāk gan sprāgs strīds) par to, kurš viņu nomainīs. Jaunā Islāma valsts bija bez līdera. Tika ziņots, ka musulmaņi bija kā aitas lietainā naktī, saspiedušās kopā un baiļu pilnas. Viņu mīļotais pravietis nebija atstājis nekādus norādījumus par to, kas būs viņa varas pārmantotājs.

Dažu stundu laikā pēc viņa nāves daudzi viņa tuvie līdzgaitnieki, kas bija populāri cilvēki musulmaņu kopienā, sanāca kopā, lai apspriestu, kas būtu darāms. Daži jau kopš paša sākuma bija kopā ar Muhamedu un bija pavadījuši viņu no Mekas. Viņi guva virsroku. Viņi izvēlējās Sedikvu (mormoņu Brigamu Jangu) Muhameda vietā.

Debatēs nepiedalījās neviens no Muhameda radiniekiem. Viņi sēroja un gatavoja Muhameda ķermeni apbedīšanai. Kad Muhameda znots Alī, kurš bija precējies ar Muhameda mīļāko meitu Fatimu, izdzirdēja, ka bez viņa piekrišanas ir iecelts jauns pravietis, viņš stājās pretī tiem, kas bija izvēlējušies Sedikvu.

Apzinādamies, ka viņu tolaik bija daudz vairāk, un joprojām sērodams par sievastēva

nāvi, Alī negribīgi piekrita izvēlei. Daudzi domāja, ka Alī ir glēvulis un bija nodevis Muhameda vēlmes, kam viņi ticēja, ka viņu mīļotais pravietis pirms trim mēnešiem bija pasludinājis Alī par savu likumīgo pēcteci.

Džozefs Smits un viņa brālis Hairams tika nogalināti 1844. gada 27. jūnijā. Tikai dažas dienas vēlāk Brigams Jangs paziņoja, ka pārējie mormoņu apustuļi ir izraudzījušies viņu, lai būtu Džozefa Smita amata pārņēmējs. Brigams Jangs bija viens no tiem vīriešiem, kas tika izraudzīts par vienu no sākotnējiem mormoņu Divpadsmit apustuļiem. Viņu izvēlējās nevis Džozefs, bet gan trīs populārākie vīrieši mormoņu vēsturē: Olivers Kauderijs, Martins Heriss un Deivids Vitmers, kas pazīstami arī kā

trīs liecinieki. Viņi ir tie, kas patiesībā izvēlējās pirmos, sākotnējos Divpadsmit apustuļus.

Džozefa Smita sieva Emma Smita un viņa māte Lūsija Maka Smita bija pārskaitušās. Šīs nozīmīgās sievietes mormoņu vēsturē vēl aizvien sēroja par vīra un dēla nāvi, kad viņu mājās ieradās Brigams. Brigams Jangs bija atvedis pavadoni Hiberu Č. Kimbalu, lai paziņotu, ka viņš (Brigams) ieņem Džozefa vietu. Jūs varat iedomāties, kā tas lika šīm sērojošajām sievietēm tajā laikā justies. Viņi izdzina no savām mājām Jangu un Kimbalu, un viņiem nekad vairs nebija nekāda sakara.

Aptuveni trīs mēnešus pirms viņa noslepkavošanas Džozefs Smits, kā ziņo daudzi viņa tuvie līdzgaitnieki, deva svētību savam dēlam Džozefam Smitam, III. Ar šo svētību viņš

piešķīra savam dēlam pravieša, gaišreģa un atklājēja mantiju, ja viņam būtu jāmirst. Neviens autentisks dokuments neregistrē šo mormoņu svētību vairāk nekā kāds autentisks dokuments, kas registrējis, ko Muhameds it kā teicis par to, ka Alī pārņēmis viņa tiesības („pilnvaras”). Šie pieraksti bija mutvārdu liecības, ko sniedza daudzi agrīnie mormoņi un musulmaņi. Neatkarīgi no tā, vai Muhameds bija iecēlis Alī, vai arī Džozefs Smits bija iecēlis dēlu par savu pēcteci, mūsu sākotnējais vēstījums bija pilnīgi sagrozīts un ignorēts domstarpību *dēļ*.

Gan sunnīti, gan šiīti lielāko daļu laika pavada, strīdēdamies (un pat nogalinot cits citu) par to, kurš varētu būt Dieva nākamais vēstnesis. Mūsdienu mormoņi nepavada daudz

laika, strīdoties par to, kurš tika iecelts par Dieva pravieti pēc Džozefa Smita. Ir daudz dažādu mūsdienu mormoņu sektu. Katra sekta pieņem savu atšķirīgu pravieti. Sunnītiem līdzīgie mormoņi (vai, pareizāk sakot, lielākais vairākums) klausās tikai savas baznīcas prezidentu — mormoņu kalifu. Lai ko viņš teiktu, tā *ir* mormoņu „Allāha” griba.

Lūk, gan musulmaņu, gan mormoņu ticības lielā ironija: Svētais Korāns, domājams, satur Dieva mācību pilnību. Tāpat arī Džozefs Smits pastāstīja par to, kā Dieva vēstnesis (mormoņu Gabriels, ko mormoņi sauc par „Moroniju”) viņam piegādājis *Mormona Grāmatu*:

„Viņš mani nosauca vārdā un teica man, ka viņš ir vēstnesis, sūtīts no Dieva pie manis, un ka viņa vārds ir Moronijs; ka Dievam ir darbs priekš manis, un ka mans vārds būs par laba un ļauna atziņu starp visām tautām, ciltīm un valodām, jeb ka visas tautas to minēs gan ar labu, gan ļaunu.

Viņš teica, ka ir noglabāta grāmata, kas uzrakstīta uz zelta plāksnēm un sniedz aprakstu par šī kontinenta agrākajiem iedzīvotājiem, un viņu izcelsmes pirmsākumiem. Viņš arī teica, ka tajā ietverta mūžīgā evaņģēlija pilnība, kā to Glābējs deva senajiem iedzīvotājiem.”

Musulmaņiem nekas nav svarīgāks par Svēto Korānu. Varētu domāt, ka mormoņiem nekas nevarētu būt svarīgāks par grāmatu, kas uzrakstīta „uz zelta plāksnēm” un kurā ir ietverta „mūžīgā evaņģēlija pilnība ... kā to Glābējs deva”.

Gan Svētais Korāns, gan *Mormona Grāmata* satur īpašu vēstījumu. Lasot kontekstā un ar sirsnīgiem centieniem saprast šo vēstījumu, tās iepazīstina ar ideālas sabiedrības ideju. Mēs sniedzām vēstījumus Muhamedam. Mēs patiesībā uzrakstījām grāmatu Džozefam.

Mūsu vēstījums tiek ignorēts. To katru dienu citē musulmaņi, taču tie nedzīvo pēc tā mācībām. Mormoņi ir nolikuši *Mormona Grāmatu* malā, to aizvietojo ar to, ko mormoņu

kalifs („pravietis, gaišreģis un atklājējs”) pasludina par Dieva gribu.

Mēs veicām vislabākos mēģinājumus pašreizējā atklāšanas laikmeta septītajā (7.) un deviņpadsmitajā (19.) gadsimtā, lai ietekmētu cilvēces sirdis un prātus. Mēs vēlējāmies, lai viņi iedzīvinātu savās sabiedrībās un kultūrās cilvēcības pamatprincipus: laipnību, līdzjūtību un — pats svarīgākais — iecietību pret citiem. Šie principi ir izklāstīti dažādos veidos atbilstoši kultūrām, kurās mēs tos ieviesām kā Dieva (vai Allāha) gribu. Šie principi nav mainījušies, bet tie tiek ignorēti.

Islāms, kam būtu jābūt vismiermīlīgākajai reliģijai uz Zemes, ir kļuvis par visvardarbīgāko reliģiju. Mormonisms, kam būtu jāpalīdz cilvēkiem saskatīt ieguvumu no ekonomiskās

vienlīdzības un taisnīguma sistēmas (lai starp tiem nebūtu nabagu), ir kļuvis par vienu no bagātākajām baznīcām visā pasaulē.

Mēs esam nožēlojami izgāzušies caur reliģiju. Mūsu centieni ir radījuši tikai vairāk problēmu nekā labuma.

Ir tikai viena lieta, ko mēs vēl neesam izmēģinājuši, — pateikt Zemes iedzīvotājiem īsteno patiesību.

Šī grāmata iepazīstina ar mūsu vēlmi — pārliecināt Zemes iedzīvotājus par to, kas viņiem jādara, lai dzīvotu mierā. Ja tas neizdosies, tad mūsu *patiesās Patības* nodos tos viņu siržu nocietināšanā un viņu prāta aklumā līdz viņu pašu iznīcībai ... reliģijas dēļ.

10. nodaļa

Laicīgā pieredze

Mēs esam iepazīstinājuši ar īsteno patiesību, ka ikviens cilvēks uz Zemes patiesībā ir saistīts ar to, ko var uztvert kā šīs personas augstāko *Patību jeb augstāko spēku*. Mēs esam skaidrojuši, ka dziļās garīgās sajūtas, kas cilvēkam liek ticēt, ka ārpus mirstīgā indivīda pastāv dievs, ir īstas sajūtas. Mēs esam izskaidrojuši, ka šī sajūta ir saistīta ar jūsu patieso fizisko saikni ar jūsu *patieso Patību* — saikni, kas tika izveidota, kad jūs veicāt savu pirmo mirstīgo ieelpu, un kas tiks atvienota, kad jūs izelposiet pēdējo reizi.

Mēs esam izskaidrojuši, kā reliģiskie līderi izmanto šīs patiesās sajūtas savā labā, dibinot

relīģijas, kas definē Dievu un atņem jebkādu kontroli, ko jūsu *patiesā Patība* varētu paturēt pār jūsu rīcību un domām laicīgajā dzīvē.

Mēs esam izskaidrojuši, kā mūsu grupas dalībnieki (Patiesie apgaismotie™) ir piedzīvojuši fizisku *apskaidrošanu*, kas ļauj mums vairāk piekļūt realitātei, ko pieredz mūsu *patiesā Patība*. Mēs esam paskaidrojuši, ka, iegūstot šo piekļuvi, mūsu vienīgās vēlmes ir bijušas, ir un vienmēr būs — palīdzēt pārējai cilvēcei apvienoties un mainīt lietas uz Zemes, lai katrs cilvēks varētu sākt īstenot savu individuālo beznosacījumu brīvo gribu.

Mēs esam izskaidrojuši, ka šī beznosacījumu brīvā griba ir vienīgais veids, kā mūsu mirstīgā patība var pienācīgi darīt to, kas ir jādara mūsu *patiesajai Patībai*, lai īstenotu to

mērķi, kura sasniegšanai mūsu *patiesā Patība* ir saistīta ar mirstīgo ķermeni uz Zemes.

Bet mēs neesam izskaidrojuši, *kāpēc* mūsu *patiesajai Patībai* ir vajadzīga mirstīgā pieredze. Šajā grāmatā mēs to nedaudz aplūkosim, bet nesniegsim sīkāku informāciju par to. Galu galā, ja pasaule pozitīvi atsauksies uz šo grāmatu, mēs atklāsim visu informāciju par mirstīgās pieredzes nozīmīgumu. Pagaidām mums ir mazliet jāpaskaidro, *kāpēc* šī mirstīgā pieredze ir tik svarīga. Tieši tāpēc mēs darām to, ko mēs darām.

Fortnite tika radīta, lai kalpotu mirstīgo vajadzībām (lai mazinātu garlaicību). Kad radītāji jūta, ka tā vairs nekalpo mērķim, kam tā tika radīta, vismaz tādā mērā, kā viņi to sagaidīja, viņi to iznīcināja. Tieši tāpat kā

Fortnite kalpo mirstīgajiem, Zemes dzīve (mirstīgā pieredze) tika radīta, lai apmierinātu mūsu augsti attīstītās *patiesās Patības* vajadzību. Bez dzīvības uz Zemes dzīve, kas pieredzēta kā augstākam, augsti attīstītam cilvēkam, nebūs laba.

Bet kāpēc mūsu *patiesajai Patībai* ir vajadzīga mirstīgā pieredze? Kādēļ tā ir tik svarīga? Tiklīdz mirstīgie to izprot, viņi var sākt radīt vislabāko mirstīgo pieredzi ikvienam.

Lai to izskaidrotu, vajag nedaudz no zinātnes. Zinātne ir vienkārši veids, kā daži cilvēki uz Zemes uzlūko lietas un cenšas tās paši izprast. Visā vēsturē, kad cilvēkiem ir bijusi iespēja domāt par lietām, viņi ir domājuši par to, *kāpēc* lietas ir tieši tādas, kādas tās ir. Kāpēc cilvēki tik ļoti atšķiras no

visiem citiem dzīvajiem organismiem? Kāpēc cilvēki domā par to, kā viņi izturas pret dzīvi un savu pieredzi?

Zinātne nebija pirmā — filozofija gan. Zinātne ir eksperimenti par to, ko mēs domājam. Filozofija vienkārši sēdēšana un domāšana par lietām. Taču kam ir laiks vienkārši visu dienu sēdēt un domāt vai eksperimentēt atbilstoši savām domām?

Lielākā daļa cilvēku uz Zemes lielāko daļu savām nomoda stundām pavada, vienkārši pūloties palikt dzīviem. Viņiem neatliek laika vai enerģijas, lai domātu par dziļām tēmām, uz kurām viņi nezina atbildes. Tāpēc viņi maksā citiem (naudā, uzslavās vai cieņā), lai to izdomātu. Tie, kam viņi maksā, ir viltus ziņneši, kas krāpj un kontrolē cilvēci.

Tie ir viltus ziņneši, jo nekas no tā, ko viņi ir darījuši, un neviena no atbildēm, ko viņi ir snieguši, nav padarījis pasauli par labāku vietu, kur dzīvot visiem cilvēkiem. Šie viltus ziņneši ir filozofijas, reliģijas un zinātnes mācītāji. Mēs uzskaitām šos trīs galvenos domāšanas veidus, pamatojoties uz to, kā katrs no tiem ir ietekmējis cilvēci. Reliģija ir filozofijas rezultāts.

Mēs esam izskaidrojuši, kā sākās reliģiska doma un ietekme. Mēs esam izskaidrojuši, kā senie filozofi (kuriem bija vairāk laika, lai sēdētu un domātu) radīja reliģiju, lai attaisnotu savu esamību un radītu sev vērtību. Pārējie sabiedrības locekļi faktiski strādāja, lai nodrošinātu sabiedrības vajadzības, kamēr šie nedaudzie sēdēja, domādami, kā palielināt savu personisko vērtību.

Tā kā sabiedrības attīstījās un sadarbība veicināja vieglāku dzīvi, arvien vairāk cilvēku varēja vienkārši sēdēt visu dienu un domāt par lietām. Kad strādnieku šķira (kas nevarēja visu dienu sēdēt un domāt par lietām) bija pietiekami apmierināta (vai, pareizāk sakot, maldināta) ar kādu reliģiju, ienāca citi viltus ziņneši. Citiem, kas varēja atļauties visu dienu sēdēt, domājot par lietām, bija jāizmanto savs laiks, lai radītu sev vērtību citos veidos, nevis caur reliģiju. Viņi sāka eksperimentēt ar savām idejām un kļuva par zinātniekiem.

Padomājiet par mūsdienu zinātnisko izpēti un pētniecību. Kurš to dara par brīvu? Kurš to dara, lai palīdzētu visai cilvēcei — par velti? Kad universitāte saņem grantu vai naudas dāvanu, lai veiktu zinātniskus pētījumus,

viņiem ir *jāmaksā* tiem, kas visu dienu sēž, domājot un eksperimentējot ar pagātnes zinātnieku teorijām. Pieņemsim, ka zinātnieki atklāj kādu pretvēža līdzekli. Vai universitāte vai sponsors, kas piešķir naudu, sniegs šīs pretvēža zāles visai cilvēcei bez maksas?

Mūsdienu pasaulē ir ļoti daudz cilvēku, kas visu dienu sēž skolā, domājot par teorijām, ko citi cilvēki jau ir izdomājuši un pierakstījuši kādā grāmatā. Šiem cerību pilnajiem zinātniekiem, lai kāds būtu viņu grāds, ir jāēd. Izdzīvošanai viņi ir atkarīgi no tiem, kas ražo pārtiku, kuriem *nav* laika sēdēt, visu dienu domājot.

Zinātniekam tiek maksāta nauda, ko nodrošina kāds cits (sponsors), lai šo pārtiku nopirktu. Acīmredzot sponsoram (tam, kas

nodrošina līdzekļus zinātniekam) ir vairāk naudas, nekā nepieciešams, lai iegādātos sev pārtiku. Viņi dod šo papildu naudu zinātniekiem. Bet no kurienes radās šī papildu nauda?

Sponsori (labdari) pelna daudz naudas, pateicoties strādnieku šķirai (lielākā daļa). Šie cilvēki — lielākā daļa mūsdienu pasaulē — nevar visu dienu sēdēt, domājot par idejām. Tā vietā viņi strādā divpadsmit stundas dienā karstā saulē vai šaurās rūpnīcās, nodrošinot, ka sponsors var gūt peļņu. Daļa no šīs peļņas var tikt dota zinātniekiem, taču sponsors vai labdaris *gūst labumu* no ieguldījuma (iegūstot vērtību vai iegūstot naudu no tā).

Tāpēc vēža ārstēšana nekad netiks nodrošināta visai cilvēcei bez maksas. Šis piemērs par to, kā darbojas universitāšu

pētniecības nodaļas, IR īstenā patiesība. Cilvēki dodas uz koledžu, lai iegūtu grādu, jo nevēlas strādāt divpadsmit stundas dienā karstā saulē. Viņi grib visu dienu sēdēt un domāt par lietām, pēc tam eksperimentēt ar to, par ko viņi domāja, lai nopelnītu kaut kādu naudu. Viņi cer, ka nebūs spiesti strādāt fizisku darbu, bet varēs izmantot savas smadzenes, lai nopelnītu naudu.

Padomājiet, piemēram, par arhitektu. Arhitekts domā par to, kā konstruēt ēku. Viņi visu dienu sēdēja skolā, mācoties, ko citi arhitekti jau bija domājuši agrāk. To viņi izlasa savās arhitektūras mācību grāmatās.

Viņi studēja par (viens no daudziem piemēriem) senās Grieķijas arhitektūru un citām kultūrām, kas attīstīja lielas pilsētas ar lielām, ekstravagantām ēkām. Pēc tam, kad viņi ir

pietiekami domājuši, lai apmierinātu tos, kas viņiem liek maksāt par savu izglītību (koledžas un augstskolas), viņi saņem papīra lapiņu, kas pierāda, ka viņi sēdēja un daudz domāja.

Viņi parāda šo papīra lapu kādam, kam nepieciešams uzcelt ēku. Šis papīrs pierāda, ka viņi droši vien zina, kā būvēt ēkas. Viņu vērtība sabiedrībā izriet no vērtības, kas tiek piešķirta lielām ēkām vai plašām mājām tiem, kuriem ir daudz naudas, lai tās būvētu. Šī nauda tiek nopelnīta no simtiem citu cilvēku darba, kuriem nav laika visu dienu sēdēt, domājot par lietām.

Starp arhitektiem sākas konkurence, un viņi cīnās par vērtību. Viņi dara visu iespējamo, lai pārliecinātu cilvēku, kuram ir papildu nauda, lai uzbūvētu jaunu ēku, ka tieši *viņi* ir tie, kas darīs to labāko ēkas projektēšanā.

Iespējams, kāds no arhitektiem argumentēs, ka universitāte, kurā viņš mācījās, ir labāka par to, kurā mācījās kāds cits arhitekts. (Hārvardu uzskata par daudz labāku skolu nekā valsts koledžu.) Tātad uzvar tas arhitekts, kurš var pārliecināt cilvēku, kuram ir nauda būvēt jaunu ēku, ka viņa domas ir vislabākās.

Vai atceraties tos simtus cilvēku, kas visu dienu strādā laukos un kam nav laika visu dienu sēdēt, domājot par lietām? Viņiem nav jāsacenšas par darbavietām. Viņiem nevajag nevienu pārliecināt, ka tas, ko viņi domā savā galvā, ir labāks par to, par ko domā kāds cits strādnieks. Viņu priekšnieks nevēlas, lai viņi domātu. Viņš vai viņa (labdaris) tikai vēlas, lai viņi strādā. Šajā darbā viņi dara vienu un to pašu

katru dienu, divpadsmit stundas dienā, nereti 365 dienas gadā.

Atgriezīsimies pie sponsora, kurš grib gūt labu peļņu, lai varētu piešķirt daudz naudas kādas universitātes pētniecības nodaļai, lai atrastu pretvēža līdzekli. Šis sponsors nepievērš lielu uzmanību tam, ka svelmainā saule, atpūtas trūkums un sliktie apstākļi, kādos strādā strādnieki (tie, no kuriem viņi gūst peļņu), patiesībā *izraisa* vēzi, kam viņi finansē pētījumus, lai to izārstētu. (Un atcerieties, ka sponsors cer arī gūt peļņu, dodot daudz naudas universitātes zinātniekiem.)

Kad darba ņēmēji saslimst ar vēzi, viņiem ir jāizlieto nauda, ko darba devējs viņiem samaksājis par darbu, ārstiem, lai tiktu izārstēti no vēža. Vēzi bija izraisījis darbinieks, kas

strādā. Šis ir vēl viens veids, kā nedaudzie (bosi) pelna vēl vairāk naudas. Savā ziņā strādnieki faktiski strādāja par velti, jo nauda, ko darba devējs (labdaris) viņiem samaksāja, tika atdota turīgajiem cilvēkiem, padarot viņus vēl bagātākus.

Deviņdesmit deviņi procenti (99%) šīs pasaules iedzīvotāju ir strādnieki. Tikai viens procents (1%), ja pat tik daudz, ir labdari (sponsori). Taču vismaz puse no visiem pasaules iedzīvotājiem dara visu, kas ir viņu spēkos, lai *kļūtu par* kādu no viena procenta (1%) — par kādu no „nedaudzajiem”. Tie ir no vidusšķiras — tie, kas grib sēdēt un domāt, pēc tam iet uz sporta zāli un veikt tādus pašus fiziskos vingrinājumus, kādus strādnieki jau veic, strādājot laukos.

Labdari ir tie, kas visu dienu sēž, tikai domājot. Tie ir no vidusšķiras — tie, kas grib sēdēt un domāt, pēc tam iet uz sporta zāli un veikt tādus pašus fiziskos vingrinājumus, kādus strādnieki jau veic, strādājot laukos. Bez vidusšķiras nebūtu iespējams, ka viens procents (1%), nedaudzo labdaru varētu pārliecināt 99% darba ņēmēju, ka pastāv kāda cerība, *ja vien* viņi strādā pietiekami smagi.

Tas ir saistībā ar to, ko mēs izskaidrojām iepriekšējā nodaļā:

Svārstoties uz labklājības sliekšņa un ticot, ka viņi varētu kļūt tādi paši kā bagātie, vidusšķira pastāvēja starp bagātajiem un nabadzīgajiem:
apskauzdami [bagātos un]

baidīdamies atgriezties pie
[nabadzības — tādējādi] akceptējot
[atbalstot] bagāto rīcību un vienlaikus
nomierinot nabadzīgo saucienus.

Kad vien daži cilvēki ir radījuši sev vērtību
sabiedrībā, nebūdami spiesti strādāt, viņu
dzīvesveids kļūst vieglāks. Tā kā viņiem nav
jāstrādā, tas pārējiem kopienas locekļiem ir
pierādījums, ka IR iespējams dzīvot šādu dzīvi
greznībā. Bet tas, kas vairāk par visu pārējo
motivē nabagos, kas ir kaut kas unikāls tikai
cilvēkiem, — tā ir CERĪBA.

„Cerība” ir mūsu cilvēcības iekšējā
(pamata) mēraukla, vai labāk — tas, ko mēs
jūtam, ka var būt iespējams, neskatoties uz
neiespējamībām, kas šķietami ir mūsu

pašreizējās pieredzes daļa. Citiem vārdiem sakot, cerība ir sajūta katra cilvēka iekšienē, kas liek mums *ticēt*, ka mūsu individuālā dzīve var būt labāka par to, kāda tā ir pašlaik. Kad mēs redzam, ka citi dzīvo labāku dzīvi nekā mēs paši, tas ar faktisku pierādījumu pārlicina mūs, ka laba dzīve ir patiešām iespējama.

Bet kas mūsos rada šo sajūtu? Kas rada šo „iekšējo mērauklu”? Kas liek mums domāt, ka mēs esam tikpat labi kā visi pārējie, un, ja kādam cilvēkam ir laba dzīve, tad arī mēs tādu esam pelnījuši?

Atbilde ir vienkārša: īstenā patiesība par mūsu saikni ar mūsu *patieso Patību*. Tieši šī saikne dod mums cerību. Tieši šī saikne rada iekšēju cerību, ar kuru mēs vērtējam to, kas ir „laba dzīve” un kas nav.

Mēs kā *patiesās Patības* visi dzīvojam labu dzīvi uz savām augsti attīstītajām planētām. Tā ir tikai mūsu realitāte. Mūsu mirstīgā patība ir saistīta ar mūsu *patieso Patību* mūsu *patiesās Patības* labad. Tāpēc, lai arī kā dzīvo mūsu *patiesā Patība*, tad dziļi sevī (iekšēji) mēs *jūtīsim*, ka mums kā mirstīgajiem arī ir jādzīvo „labā dzīve”.

Mēs nevainojam nedaudzos. Kā gan mēs varam nosodīt vai vainot nedaudzos, kas dara to, ko viņu *patiesā Patība* vēlas, lai viņi darītu, — dzīvotu labu dzīvi? Iepriekš mēs minējām, ka mums vajag nedaudz zinātnes, kas palīdzētu to izskaidrot. Iepriekšējā nodaļā mēs izskaidrojām par augsti attīstīto smadzeņu enerģiju un mirstīgo smadzeņu enerģiju. Lūk, ko mēs izskaidrojām:

Padomājiet par enerģiju, ko rada smadzenes, it kā jūs domātu par gaisa spiedienu. Augsti attīstītajām smadzenēm ir augstāks spiediena līmenis (enerģija). Mirstīgajām smadzenēm ir zemāks spiediena (enerģijas) līmenis. Ja jūsu augsti attīstītās smadzenes savienojas ar jūsu mirstīgajām smadzenēm, gaiss (vai enerģija) no zemāka spiediena kameras (mirstīgajām smadzenēm) nevar iekļūt tur, kur pastāv augstāks spiediens (jūsu augsti attīstītajās smadzenēs).

Lai zemākais gaisa spiediens iekļūtu kamerā, kurā ir augstāks gaisa

spiediens, gaisa spiediens augstākā kamerā (augsti attīstītajās smadzenēs) ir jāsamazina. Tas notiek tikai tad, kad noteikumi ir nedaudz izmainīti dažiem, bet ne parastajam mirstīgajam cilvēkam.

Mirstīgās smadzenes (kamera) ir spējīgas tikai uz noteiktu enerģijas līmeni (līdzīgi gaisa spiedienam). Augsti attīstītajās smadzenēs (kamerā), kas ir savienotas ar mirstīgo kameru, ir jānolaiž spiediens, lai gaiss pārietu kamerā ar augstāku spiedienu. Tas attiecas tikai uz tiem mūsu spēles dalībniekiem,

kuri izprot īsteno patiesību par cilvēka esamību.

Mirstīgās cilvēka dabas likumi uz Zemes neļauj izveidot mirstīgo smadzeņu kameru, kas var izturēt augstāku spiedienu. Zemes dzīve tika izveidota tā, lai augstāks spiediens no augsti attīstītajām smadzenēm varētu ekstrahēties (ieplūst) zemāka spiediena mirstīgajās smadzenēs, bet ne otrādi. (Piemēram, gaisa spiediens piepūstā balonā parasti izplūst no balona *laukā* apkārtējā vidē, bet ne otrādi.)

Tātad — kā notiek šis izplūšanas process? Kad jūs fiziski piepūlaties, jūsu mirstīgās smadzenes rada lielāku spiedienu (lielāku enerģiju), liekot jums rīkoties vidē. (Vai arī to var izraisīt kaut kas cits, ko jūs darāt uz Zemes, kas rada lielāku spiedienu.) Taču, kad jūs varat sēdēt visu dienu un fiziski nepiepūlaties, spiediens jūsu mirstīgajās smadzenēs samazinās.

Lai jūsu mirstīgās Patības smadzenes saņemtu vairāk informācijas no augstāka spiediena līmeņa jūsu *patiesās Patības* smadzenēs, jums ir jāsamazina mirstīgo smadzeņu spiediens. Jo mazāk fiziskās piepūles rada jūsu mirstīgās smadzenes — jo mazāk fiziskā darba jūs darāt, — jo vairāk *patiesās Patības* enerģija var ieplūst jūsu

mirstīgajās smadzenēs. Jo vairāk enerģijas jūsu *patiesā Patība* var iepludināt jūsu mirstīgajās smadzenēs, jo vairāk mirstīgā patība var sasniegt to mērķi, ko vēlas jūsu *patiesā Patība*. Tas atbalsta mirstīgās pieredzes mērķi un nozīmīgumu.

11. nodaļa

Ietekme uz renesansi

Kad senie grieķi nodibināja tādu ekonomiku, kurā daudziem cilvēkiem vairs nebija smagi jāstrādā, vairāk grieķu spēja samazināt dzīves „spiedienus”. Tas ļāva viņiem skaidrāk domāt un saņemt iepludināto informāciju no savas īstenās *patiesās Patības*. Viņu *patiesajai Patībai* vajadzēja, lai viņi dzīvotu labu dzīvi — lai viņi varētu īstenot beznosacījumu brīvo gribu.

Daudzi senie grieķi bija *piedzimuši* pasaulē, kas viņus piespieda strādāt visu dienu. Tas neļāva viņiem visu dienu tikai sēdēt un samazināt spiedienu smadzenēs pietiekami daudz, lai īstenotu savu individuālo brīvo gribu.

Mūsu *patiesā Patība* ir spiesta ņemt tādu mirstīgo ķermeni, kāds ir pieejams. Ja vienīgie ķermeņi, kas ir pieejami, ir tādi, kuriem visu dienu ir jāstrādā, tad tiem, kas izvēlas dzīvot uz Zemes, ir jāpiedzimst tajos ķermeņos. Tas, ka cilvēks ir spiests strādāt visu dienu, neļauj mirstīgajai patībai pilnībā apmierināt *patiesās Patības* vajadzības. Bet tad mēs varam atkal atgriezties, ja mēs gribam (gluži kā Fortnite), *atdzimstot* jaunā ķermenī. Mēs varam vēlreiz mēģināt dzīvot atbilstoši mūsu *patiesās Patības* vajadzībām. (Termins „renesanse” būtībā nozīmē — atdzimšana.)

Grieķu renesanse sākās Atēnās, Grieķijā, ap septīto (7.) gadsimtu p.m.ē. Pirms grieķiem ēģiptieši, sumerieši un citas sabiedrības bija piedzīvojušas sava veida renesansi, bet tās

nebija tik veiksmīgas kā grieķi. Musulmaņu renesanse sākās senās Mezopotāmijas Bagdādē m.ē. septītajā (7.) gadsimtā. Eiropas renesanse sākās Florences teritorijā, Itālijā m.ē. četrpadsmitajā (14.) gadsimtā. (Vismaz tā vēsturnieki to fiksēja.) Bija vēl daudzas citas kultūras, kas arī piedzīvoja sava veida renesansi, piemēram, austrumnieku renesansi, bet tās ietekmēja tirdzniecības sakari, kas tām bija ar citām attīstītām kultūrām.

Šie *atdzimšanas* laika (*renesances*) periodi sākās tad, kad bija daži, kas varēja sēdēt visu dienu, domājot, gleznojot, eksperimentējot, komponējot mūziku un darot visu citu, kas viņiem sniedza labu dzīvi. Bet tie bija tikai daži.

Vairākumam nebija citas izvēles, kā vien radīt spiedienu savās smadzenēs, kas neļāva

enerģijai no viņu *patiesās Patības* izplūst cauri. Vairākums bija atkarīgs no nedaudzajiem, kas viņus nodrošināja ar tām lietām, kas radīja labas sajūtas viņu smadzenēs. Kad kāds cits cilvēks īsteno beznosacījumu brīvo gribu, tas tiem, kuri to neīsteno, kuri to nevar īstenot, sniedz cerību, ka viņi galu galā *varēs* darīt to pašu.

Labo sajūtu dēļ, ko lielākā daļa iekšēji *nejūt*, viņi maksā daudz naudas tiem, kas liek viņiem justies labi. Tāpēc vairākumam patīk klausīties mūziku. Viņiem patīk aplūkot skaistas gleznas. Viņiem patīk izklaidēties. Vairums ir spiesti strādāt visu dienu. Tādējādi viņi paši nespēj radīt šīs labās sajūtas. Tāpēc viņi maksā, lai cik tas arī nebūtu, tiem, kas *spēj* sniegt viņiem šīs sajūtas ... ar cerību.

Šī vairākuma iekšējā cerība radīja vidusšķiru katru reizi, kad renesanse bija veiksmīga. Bija sengrieķu vidusšķira, kas beigu beigās noveda pie neticami spēcīgās romiešu vidusšķiras. Bija sena musulmaņu vidusšķira. Bija viduslaiku vidusšķira (Eiropas viduslaikos). Taču neviena no šīm ekonomiskajām šķirām nebūtu pastāvējusi, ja nebūtu ekonomisko principu, kas tās radīja. Šie ekonomiskie principi ir tas, kas atbalsta un uztur KAPITĀLISMU.

Kapitālisms pastāv, pateicoties *atdzimšanai, renesansei* — kultūras spējai nodrošināt individuālu brīvo gribu dažiem tās pilsoņiem un vienlaikus radīt cerību pārējiem. Tāda pati ekonomiskā struktūra pastāvēja Grieķijā, Romā, Bagdādē un viduslaiku Eiropas

pilsētās. Kapitālisms nodrošina nedaudzajiem iespēju dzīvot pēc savas brīvās gribas, kas atbilst viņu *patiesās Patības* vajadzībām. Tomēr tas attiecas tikai uz dažiem.

Ikreiz, kad šajās renesanses kultūrās aizsākās kapitālisms, parādījāmies arī mēs (Patiesie apgaismotie™). Mēs ceļojām visur un ikreiz, kad atklājām, ka kultūra ir sākusi nodrošināt cilvēkiem spēju īstenot beznosacījumu brīvo gribu. Starp šīm kultūrām mēs meklējām nedaudzos, kas varētu mums palīdzēt ieviest tādu ekonomisko sistēmu, kuras pamatā ir domāšanas *atdzimšana* (*renesanse*), kas ir kapitālisma pamatā.

Tas nav kapitālisms, kas ir slikts. Pareizi pielietojot, kapitālisms var dot visiem cilvēkiem uz Zemes beznosacījumu brīvo gribu. Taču,

pirms tas var notikt, cilvēku piespiedu darbs ir jāaizstāj ar tehnoloģijām.

Par tehnoloģijām mēs zinām vairāk nekā visi zinātnes prāti šajā pasaulē kopā. Ja nedaudzie mūs uzklausītu, lai izmantotu zināšanas, kas mums ir, pareizā nolūkā, mēs labprāt dalītos ar to, ko zinām ar pasauli, — bez maksas. Viens piemērs: ja viņi nodrošinātu vēža ārstēšanu bez maksas visiem cilvēkiem, mēs ar viņiem dalītos šajās zināšanās.

Taču, meklējot nedaudzos starp nedaudzajiem, mēs neesam spējuši nevienu atrast. Gandrīz visos gadījumos tie, kurus mēs esam atraduši varas pozīcijā un kuri varētu ietekmēt vairākumu, mums nepalīdzētu. Kurš politiķis šodien, kurš zinātnieks šodien, kurš aktieris, kurš dziedātājs, kurš mākslinieks

mums palīdzēs bez samaksas? Viņu nauda un vērtība rodas no vairākuma turēšanās tumsā un neļaujot vairākumam konkurēt ar tiem.

Cik daudz piespiedu darbu veicēju ir tādi, kuri prot dziedāt vai gleznot, un kuri, ja viņiem tiktu dota iespēja, varētu sacensties ar nedaudzajiem? Un, ja tauta pareizā veidā vadītu savu valdību, kur tauta saglabātu savu varu, kā tā tiek pārvaldīta, kāda vērtība politiķiem būtu?

Cik daudz universitāšu, farmācijas uzņēmumu un to attiecīgo pētniecības un attīstības nodaļu varētu sniegt savus atklājumus bez maksas? Pat ja viņiem tiktu *dotas* zināšanas par to, kā izārstēt slimību vai radīt enerģiju tādā veidā, ka visa cilvēce varētu iegūt tik daudz elektrības, cik katram cilvēkam būtu

nepieciešams, tās netiktu nodrošinātas par brīvu citiem.

Mēs pieminējām, kā mēs tuvojāmies Tomasam Džefersonam, lai palīdzētu mums ieviest jaunu reliģiju jaundibinātajās Amerikas Savienotajās Valstīs. Viņš atteicās palīdzēt mums politiskās varas un popularitātes dēļ, pie kuras viņš bija pieradis, kas viņam sniedza labu dzīvi.

Mūsu meklējumos mēs atradām daudz domātāju, kurus mēs iedvesmojām ar savām zināšanām. Mēs nesēžam visu dienu, tikai domājot. Mums nav jādomā; mēs jau zinām. Mēs pavadām visu dienu, katru dienu, meklējot tos nedaudzos, kas varētu palīdzēt mums nodot mūsu zināšanas pasaulei par brīvu. Mums vēl ir jāatrod cilvēks, kuram ir autoritāte un ietekme

uz cilvēku vairākumu, kas ir nepieciešama, lai pārliecinātu vairākumu mainīt to, kā noris dzīve uz Zemes.

Mūsu meklējumi pagātnē, starp daudzajām renesanses kultūrām, ir noveduši mūs pie daudziem cilvēkiem, kurus pasaule vērtē kā izcilus domātājus, kā izcilus komponistus, izcilus politiķus un lieliskus izkraidētājus. Mūsu mijiedarbība ar viņiem palīdzēja viņiem domāt citādi un radīt filozofijas, par kurām viņi nekad nebūtu domājuši bez mūsu palīdzības.

Kā mēs to izdarījām, neatklājot, kas mēs esam un ko mēs cenšamies paveikt? Mēs kļuvām par viņu kalpiem.

Viens piemērs: mēs kļuvām par kalpiem kādam cilvēkam vārdā Kaneuss, kurš dzīvoja Tunisijā m.ē. ceturtajā (4.) gadsimtā. Kaneuss

bija galvenais rakstnieks un redaktors, kuru bija pilnvarojusi politikas un reliģijas slepenā savienība, kas radīja stāstus par Jēzu. Kaneusam vajadzēja zināt, ko viņa mērķauditorija vēlējās dzirdēt. Viņa mērķauditorija bija nabadzīgie cilvēki. Kā viņa kalpotāji vai viņa kalpotāju draugi mēs (Patiesie apgaismotie™) varējām iepazīstināt ar Kalna sprediķi.

Mūsu jaunajos amerikāņu Svētajos Rakstos mēs iepazīstinām ar stāstu par to, kā mēs kļūstam par kādas ietekmīgas personas uzticamiem kalpiem, lai ietekmētu pārmaiņas. Mēs izgudrojām varoni, kas pārstāvētu mūs un to, ko mēs darām un kā mēs to darām. Mēs viņu nosaucām par Amonu.

Amons gribēja palīdzēt ļaužu kultūrai, kas dzīvoja zemē, kuru mēs nosaucām par „Ismaēla

zemi”. Ļaudis bija ķēniņa, vārdā Lamonijs, varā un kontrolē. Amons bija baltādainš. Ismaēla zemē dzīvojošie cilvēki bija tumšādaini. Tumšādainie cilvēki ienāda baltādainos cilvēkus. Amons gribēja palīdzēt tumšādainajiem cilvēkiem (kurus mēs nosaucām par „lamaniešiem”), lai viņi neienīstu viņa baltādaino cilvēku kultūru (tos mēs nosaucām par „nefijiešiem”).

Amons iegāja lamaniešu zemē un ļāva sevi apcietināt. Parasti, kā mēs rakstījām savā stāstā, kad tumšādainie lamanieši sastapās ar kādu gaišādainu nefijieti, kas klejoja pa viņu zemi, viņi to arestēja, saistīja un aizveda pie sava ķēniņa.

Ķēniņš varēja to cilvēku nogalināt,
paturēt nebrīvē, iemest cietumā vai
izdzīt no savas zemes pēc savas
gribas un patikas.

Ķēniņa Lamonija kalpi atveda pie viņa
Amonu. Amons pārliecināja ķēniņu, ka viņš
vēlējās „dzīvot kādu laiku starp šiem ļaudīm;
jā, un varbūt līdz pat tai dienai, kad es miršu.”
Ķēniņš Lamonijs bija gandarīts, taču nebija
pārliecināts par Amona patiesajiem nodomiem.
Lai pārbaudītu Amonu, ķēniņš Lamonijs viņam
piedāvāja vienu no savām skaistākajām
meitām. Amons attiecās un teica: „Nē, bet es
būšu tavs kalps.”

Mēs šo stāstu izklāstījām tā, kā mēs to
darījām, lai izskaidrotu, ka patiesā vēstneša vai

kāda no mums (Patiesie apgaismotie™) motīviem nav nekāda sakara ar seksu, naudu vai jebko citu, ko vairums vīriešu vēlas no dzīves. Tas, kā mēs kļuvām par cilvēku kalpiem, atstāja iespaidu uz katru cilvēku, ko mēs mēģinājām ietekmēt, kuri parasti bija autoritātes un varas vīri.

Mūsu stāstā par kalpošanu Amonam ķēniņš bija atbildīgs par visas tautas kultūras mainīšanu. Kad Amons bija ieguvis tautas uzticību, viņš spēja ieviest priekšstatus, kas palīdzēja tumšādainajiem lamaniešu ļaudīm saskatīt baltādainos nefijiešus kā sev vienlīdzīgus. Beigu beigās mēs pārdēvējām „ķēniņa Lamonija ļaudis” par „Amona ļaudīm”. Viņi bija tumšādaini. Viņi tomēr nevēlējās saukt sevi par „lamaniešiem”, kā arī

nevēlējās saukt baltādainos cilvēkus par „nefijiešiem”: „Un notika, ka viņi nosauca sevi par anti-nefij-lehijiešiem”.

Šie cilvēki mūsu stāstā apraka savus ieročus un apsolīja Dievam, ka nekad neizmantos ieroci, lai kaitētu kādam citam cilvēkam. Mēs stādījām priekšā šos cilvēkus kā vistaisnīgākos cilvēkus, kādus pasaule jebkad pazinusi. Viņi kļuva par strādīgiem cilvēkiem, un viņu vidū nebija nabagu.

Kā jau mēs vēstījām savu jauno amerikāņu Svēto Rakstu stāstā, mēs vienmēr esam cerējuši, ka mēs varētu palīdzēt ietekmēt cilvēci, lai mainītu tās virzību. Tā bija mūsu vēlme — palīdzēt cilvēcei kļūt par vienotiem ļaudīm, kas nekad cits citam nenodarītu pāri. Tā bija un ir mūsu cerība, ka Zemes iedzīvotāji, lai kāda būtu

cilvēku rase vai krāsa, sevi dēvētu par „anti—amerikāņiem—eiropiešiem—aziātiem”,

Mums ir bijusi ietekme dažādu kultūru atdzimšanā visā vēsturē, bet mums nekad nav izdevies palīdzēt ietekmēt īstās kultūras radīšanu. Amerikas Savienoto Valstu izveide bija mūsu pēdējā cerība.

Iedomājieties, ka visi uz Zemes esošie cilvēki beidzot attīstās un dzīvo ideālā cilvēku pasaulē. Lai gan tas ir neiespējami ar pašreizējām valdību un socioekonomisko sistēmu formām (veidiem, kā cilvēki savstarpēji mijiedarbojas), kurām mēs ļaujam kontrolēt mūsu dzīvi, mēs šo mērķi *varam* sasniegt kā vienota cilvēku rase. Nav neiespējami iztēloties ideālu pasauli. Patiesībā tas ir tas, uz ko mēs ceram. „Cerība,” vēlreiz sakot, „ir mūsu

cilvēcības iekšējā mēraukla vai labāk — tas, ko mēs jūtam, ka var būt iespējams, neskatoties uz neiespējamībām, kas šķietami ir mūsu pašreizējās pieredzes daļa.”

Iepriekšējā nodaļā, kuras nosaukums ir „Reliģijas ļaunums”, mēs rakstījām:

No salīdzinoši maz pazīstamiem zinātniskajiem „Rakstiem”, ko sarakstījuši Roberts Huks un Makss Planks, līdz pat Einšteina un Openheimera populārākiem „pareģojumiem”, tika radīta pirmā atombumba. Tā ir iznīcinājusi daudzas dzīvības un apdraudējusi lielāko daļu cilvēku rases.

Papildus kodoldraudiem lielu kaitējumu ir nodarījusi reliģija, ko radījuši raksti un darbības, kas *piedēvētas* islāma ticības pravietim Muhamedam un kristietības pāvestam Urbānam II. Musulmaņu iekarotāji un kristiešu krustakari ir sākuši „svētos karus” (džihādus), kas radījuši gan iekšējo, gan ārējo naidu starp cilvēkiem, kas saglabājies līdz pat mūsdienām.

Par šīm filozofijām un to radītajām traģēdijām atbildīga ir cilvēciskā daba. Jau no pirmās reizes, kad mirstīgie sāka prātot par savu esamību un piesaukt ārēju,

neredzamu, nezināmu spēku, lai atbildētu uz jautājumiem par viņu realitāti, viņu iedzimtā cilvēciskā daba ir viņus maldinājusi un krāpusi. Paliekošie jautājumi par to, kas mēs esam, kāpēc mēs pastāvam, no kurienes nākam un kurp ejam, kad nomirstam, pārspēj visas pārējās cilvēka prāta emocionālās aktivitātes.

Cilvēki vienmēr ir cīnījušies par dzīves vajadzībām, savstarpēji konkurējot par zemes ierobežotajiem resursiem. Taču to nevar salīdzināt ar neapmierinātību, ko viņi izjūt savā prātā, meklējot atbildes. *Iekšējā* cīņa mūsu emocionālo laimi ietekmē

visvairāk. Ja cilvēks nezina atbildes un nespēj tās iekšēji atrast, tas liek domāt, ka cilvēks ir intelektuāli nepilnīgs vai netieši norāda, ka viņš ir kādā ziņā neizglītots vai nezinošs.

Tomēr jautājumi joprojām paliek un prāts ir aizvien nodarbināts ar atbilžu meklējumiem. Vai ir vēl kāds, kas varētu zināt atbildes? Vai pastāv kāds vēstnesis, kas nosūtīts no visu zināšanu avota, lai sniegtu atbildes? „Ja es nezinu, tad kas tad zina?”

Cilvēki cīnās ar domu, ka tie varētu būt stulbi. Viņi kļūst nelaimīgi, kad paši nevar atrast atbildes. Prātā sāk

notikt cīņa. Šī naidība, šis naidīgums notiek tāpēc, ka ikkatrs indivīds ir saistīts ar savu patieso Patību. Starp apzināto prātu (mirstīgo Patību) un zemapziņas prātu (patieso Patību) notiek nemitīga cīņa. Katrs cilvēks jūt, ka viņš ir tikpat labs kā visi citi. Ja viņi jūt, ka nesaprot kaut ko, ko kāds cits cilvēks apgalvo, ka saprot, tad vienlīdzības cilvēciskā daba spiež viņus meklēt labāku zināšanu un sapratnes avotu, vai arī liek viņiem pieņemt kāda cita cilvēka apgalvojumus. Tā veidojas reliģijas.

Cilvēki zina, ka tie ir atšķirīgi no jebkura dzīvnieka Zemes virsū.

Neapzināti viņi atzīst šo atšķirību, bet nesaprot, *kāpēc* un *kā* viņi kļuva tik atšķirīgi. Šī iekšējā cīņa, šī opozīcija cilvēka prātā („kognitīvā disonance”) spiež viņus domāt par to.

Meklējot atbildes, patiesi un godīgi cilvēki (tie, kas atzīst savu zināšanu trūkumu) kļūst uzņēmīgi pret cilvēku filozofijām, kas sajauktas ar Svētajiem Rakstiem. (Tas nozīmē, ka viņi kļūst neaizsargāti vai atvērti citu cilvēku uzskatiem un idejām, kā tiek mācīts reliģijā, zinātnē un filozofijā.) Tas ir tāpēc, ka cilvēki piešķir svarīgu vērtību tam, lai zinātu un gūtu atbildes uz dabiskajiem jautājumiem

par savu esamību. Tāpēc, kad cilvēks pats nespēj izdomāt atbildes, tad negodīgi cilvēki (pārsvarā vīrieši, dažas sievietes) apgalvo, ka tiem ir atbildes, pēc kurām šis cilvēks tiecas.

Zinot par cilvēku iekšējo vērtību un nemitīgajām ilgām pēc atbildēm, šie viltus ziņneši nosaka cenu informācijai, kura, kā viņi izliekas, viņiem esot. Tam, kurš sniedz atbildi, tiek ļauts tirgoties ar zināšanu vērtību. Un tāpat kā visā pārējā pasaulē, kur „jebko var nopirkt par naudu”, meklētājs par atbildēm maksās gandrīz jebkuru cenu.

Viņiem tikai ir jātiek pārliecinātiem,
ka atbildes ir vērtīgas.

Atbildes uz dzīves jautājumiem ir
kļuvušas par preci, ko var iegādāties,
pārdot, tirgot un laist apgrozībā
citiem mērķiem. Nekrietnie (tie, kas ir
negodīgi un korumpēti) ir kļuvuši par
zināšanu tirgotājiem (pārdevējiem).
Dabiskā ienaida (cīņas par
pašvērtību) dēļ, kas noris cilvēka
prātā, šie tirgoņi dara visu, ko vien
spēj, lai aizsargātu savu zināšanu
esamības aizbildinājumu (viltojumu).
Viens no veidiem, kā viņi aizsargā
sevi un grupu, ko viņi ir maldinājuši,
pieņemot viņu tiesības uz

zināšanām, — grupu, kas viņiem
piešķir lielu vērtību, — ir ņemt zemes
dārgumus (naudu), ko viņi saņem no
maldinātās grupas, un finansēt
armijas, lai valdītu ar asinīm un
šausmām; tas ir vēl viens veids, kā
izskaidrot to, kā cilvēki aizsargā savu
ģimeni, kopienu un tautu.

Neviens no viņu filozofiju radītajiem
dieviem, kas sajaukti ar Svētajiem
Rakstiem, nav īsts. Bet viņu vara pār
cilvēka prātu noteikti tāda ir! No tā
brīža, kad sirsnīgais patiesības
noskaidrotājs padevībā nometas
ceļos un lūdz padomu: „Ak, Dievs,
uzklausi vārdus no manas mutes!

Ak, Dievs, uzklausi vārdus no manas mutes! Ak, Dievs, uzklausi vārdus no manas mutes!” tas kļūst neaizsargāts, lai viņam atbildi sniegtu vienīgais „šīs pasaules Dievs” — paša cilvēka prāts.

Taču, kad atbildes nenāk no sevis, sirsnīgais meklētājs raugās citur. Lai cik sirsnīgs un pazemīgs cilvēks būtu (apzinoties savu nespēju atrast atbildes), viņš ir spiests meklēt kādu cilvēku ārpus savas apziņas, lai sniegtu viņam atbildes: „Es raugos pēc vēstnešiem.”

Vēstures gaitā mēs vienmēr esam bijuši īstenās patiesības vēstneši, ko meklējis vairākums cilvēku. Mēs esam iedvesmojuši renesansi jebkādā veidā, kā vien varējām. Mēs nevainojam nedaudzos par to, ka mums neizdevās izmainīt šo pasauli par to, kāda tā bija paredzēta. Ir tikai viens, uz ko mēs varam pienācīgi novelt vainu. Mēs vainojam „zvēru, kas bija un nav, un tomēr ir,” uz kura muguras cilvēce jā.

12. nodaļa

Apokalipse

Mēs esam devuši pasaulei pierādījumu, ka *mēs esam tie, ko mēs sakām, kas mēs esam* (Patiesie apgaismotie™). Mēs esam snieguši pierādījumus tam, ko esam paveikuši. Mēs esam snieguši neapstrīdamus pierādījumus, ka mēs zinām, ko mēs darām. Šis pamatīgais pierādījums pierāda, ka mēs esam darījuši, darām un darīsim visu, kas ir mūsu spēkos, lai pretotos mānīcībai (neloģiskai pārliecībai), reliģijas ietekmei uz sabiedrību, valdības varas ļaunprātīgai izmantošanai un obskurantismam (apzināta rīcībai, lai novērstu kādas situācijas vai notikuma apstākļu apzināšanos vairākumam cilvēku). Mēs darīsim visu, kas ir mūsu spēkos,

lai izbeigtu netaisnības radītāju (to, kas izplata melus, lai sekmētu netaisnību) mahinācijas (slepenos plānus), lai tos kontrolētu, neietekmējot viņu brīvo gribu.

Iepriekšējā nodaļā mēs rakstījām, ka mūsu grupas vispārējais mērķis ir Individuālās brīvās gribas aizsardzība un atbalsts. Mēs paskaidrojām, ka vēstures gaitā politiskās, filozofiskās (kas ietver reliģiju un zinātni) un biznesa varas slepenā savienība ir ievērojami mazinājusi cilvēka spēju tiekties pēc laimes saskaņā ar cilvēka paša vēlmēm; ka, lai kur un kad šī slepenā savienība būtu pastāvējusi, tāpat arī mēs kaut kādā veidā esam pastāvējuši.

Mēs esam devuši pasaulei pierādījumu, ka mūsu centieni ir bijuši konsekventi un ka mēs neesam mainījuši savus mērķus, un ka

mēs šodien esam tā pati grupa, kas bijām senos laikos.

Piektajā (5.) gadsimtā mēs pielikām daudz pūļu, lai nodrošinātu, ka pasaulei ir šie neapstrīdāmie pierādījumi par mūsu esamību un mūsu darbu. Mums izdevās panākt, lai tā laika politisko un reliģisko varu slepenā savienība iekļautu mūsu *atklāšanu*, kas sniedza detalizētu informāciju par mūsu darbu — kaut arī simboliskā veidā.

Šo *atklāšanu* mēs rakstījām īpašā veidā, kas bieži vien tiek attiecināts uz ideju par slepenas grupas esamību, ko sauc par „Illuminati”. Ir teikts, ka mēs lietojam slepenas zīmes, simbolus un kodus. Tie, kas to saka, mūs nepazīst un nav daļa no patiesajiem apgaismotajiem™. Tie, kas ir izmantojuši

dažāda veida slepenus vārdus, simbolus, rokasspiedienus, apģērbus utt., ir viltus apgaismotie („Illuminati”).

Pašreizējā pasaules vēsturē mēs tikai divas reizes esam izmantojuši simboliskas izteiksmes, lai izklāstītu īsteno patiesību. Pirmā reize bija m.ē. piektajā (5.) gadsimtā.

Mēs uzrakstījām savu *atklāšanu*, un mums izdevās to iekļaut katoļu baznīcas reliģiskās autoritātes gala kanonā — Bībeles Jaunajā Derībā. Mūsu *atklāšana* kļuva par noslēguma grāmatu: Atklāsmes grāmatu.

Uzrakstīta grieķu valodā, grāmatas oriģinālais nosaukums bija „*Apokalipse*” (grieķu vārds *atklāšanai*). *Apokalipsei* nav nekāda sakara ar pasaules galu, kā apgalvo viltus ziņneši un viltus „Illuminati”. Tā ir

informācijas *izpaušana* (apraksts) par to, kas ir izraisījis cilvēces problēmas, un risinājumiem, kas saglabās cilvēci.

Lai panāktu to, lai katoļu baznīca iekļauj mūsu atklāšanu savos kanonizētajos (svētajos) Rakstos, mēs bijām spiesti izmantot ebreju un kristiešu idejas un uzskatus (kas tolaik bija divas galvenās reliģijas) kā mūsu simbolisma pamatu. Mēs izmantojām simboliskas izteiksmes, kurām tikai mēs zinājām pareizo izskaidrojumu. TIKAI MĒS!

Reliģiskā simbolisma izmantošana mums palīdzēja panākt to, lai mūsu *atklāšana* tiktu stingri iekļauta reliģiskajā praksē un ticībā. Mūsu *atklāšana* kļuva par daļu no „Dieva vārda”.

Balstīšanās uz simbolismu, ko tikai mēs sapratām, pasargāja mūsu *atklāšanu* no

izmaiņām, ko reliģiskie līderi vēlāk veica Jaunajā Derībā, kad vien tas sniedza labumu Baznīcai vai tās vadītājiem. Tā kā neviens Baznīcas vadītājs vai pētnieks nesaprata, ko nozīmē mūsu slepenais simbolisms, viņi to nevarēja mainīt. Taču viņiem to *nevajadzēja* mainīt. Ja viņi to nevarēja saprast, tad noteikti neviens no viņu sekotājiem to nevarēja; tāpēc viņi atstāja mūsu *atklāšanu* neskartu.

1400 gadus neviens cilvēks uz Zemes nespēja pienācīgi izklāstīt mūsu atklāšanas simbolismu, Atklāsmes grāmatu. Daudzi mēģināja. Pastāv neskaitāmi izskaidrojumi, ko sarakstījuši viltus ziņneši, kļūdaini cenšoties izskaidrot, ko nozīmē Atklāsmes simbolisms.

Ideāls piemērs tam ir tas, ka liela daļa pasaules uzskata, ka „Apokalipse” nozīmē

pasaules galu. Atklāsmes grāmatas tekstā vārds „*apokalipse*” nekur neparādās. Šis vārds nekur netika lietots, izņemot grāmatas sākotnējo nosaukumu (kas nozīmēja „izpaušana”).

Vēl viens vispārīgs maldīgs priekšstats ir tāds, ka skaitlis „seši simti sešdesmit seši” (666) attiecas uz velnu — ka velns ir pieminētā cilvēka „skaitlis”. Velnam ar to nav nekāda sakara. Šie maldi ir snieguši vērtību daudziem viltus ziņnešiem. Mēs rakstījām simbolismā:

„Šeit slēpjas gudrība. Kam ir saprašana, lai izdibina zvēra skaitli, jo tas ir cilvēka skaitlis; un viņa skaitlis ir seši simti sešdesmit seši.”

Mēs zinājām, ka viltus ziņnešiem „nav saprašanas”. Mēs zinājām, ka neviens no viņiem nespēs atrisināt jautājumu par to, ka „zvēra skaitlis” ir „cilvēka skaitlis”. Tikai mēs varējām paskaidrot, ko mēs ar to domājām. Bija vajadzīgs patiesais vēstnesis, lai beidzot atklātu visu simbolismu, kas atrodams mūsu *izpaušanā* mūsu *Apokalipsē*, *Atklāsmes* grāmatā.

Skaitlis „seši simti sešdesmit seši” ir dots kontekstā ar nedaudzajām rindiņām pirms tā:

„Lai neviens nevarētu ne pirkt, ne pārdot, kam nav šīs zīmes — zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa.”

„Kam ir saprašana”, tas zinātu, ka, lai kāds būtu „skaitlis”, cilvēkam ir jābūt tam, lai varētu „pirkt vai pārdot”.

Mēs visu savu simbolismu ņemām no kristiešu Vecās Derības. Lai simbolizētu cilvēka „skaitli”, kam ir jābūt, lai cilvēks „pirktu vai pārdotu”, saistībā ar „zvēru”, mēs aizņēmāmies no rakstvietas, kas ir mūsdienu karaļa Jēkaba Bībelē kā 1. Ķēniņu 10:14: „Bet zelta svars, kāds ķēniņam Salamanam ienāca gadā, bija seši simti sešdesmit seši talenti zelta.”

„Cilvēks” ir Salamans. „Viņa skaitlis” ir zelts. Jūs nevarat pirkt vai pārdot bez zelta, kas mūsdienās ir naudas ekvivalents.

„Zvērs” ir kapitālisms — nekas mazāk un nekas vairāk.

Kapitālisms ir ekonomiska sistēma, ko var skaidrot kā cilvēku mijiedarbības sistēmu. Tas ir veids, kā mēs savstarpēji mijiedarbojamies ar lietām uz Zemes. Kapitālismu var raksturot kā sociālpolitiski-ekonomisku sistēmu, „kas bija un nav, un tomēr ir”. Citiem vārdiem sakot, kapitālisms ir *abstrakta* sociāla, politiska un ekonomiska sistēma. Tas nozīmē, ka tas pastāv mūsu domās kā ideja, bet tai nav nekādas fiziskas vai konkrētas eksistences.

Var teikt, ka kapitālismu *iezīmē* (padara redzamu) domas, kas rodas mūsu pierē. Rīcība, ko šīs domas izraisa, atstāj *zīmi* uz sabiedrību. Tā kā mēs izmantojam savas rokas, lai veiktu šo rīcību, var teikt, ka kapitālisma *zīme*, „zvēra zīme” ir gan mūsu pierēs, gan rokās.

Mums nevajag sniegt vēl vairāk skaidrojumu par simbolismu, ko izmantojām mūsu *atklāšanas* radīšanā. Mēs jau esam publicējuši grāmatu, kas saistīta ar mūsu darbu. Grāmatu pareizi sauc „666, *the Mark of America—Seat of the Beast*” (666, Amerikas zīme — zvēra tronis) (publicēta 2006. gadā). Šajā pasaulē nav nevienas citas grāmatas — neviena cita grāmata pirms tās, nedz arī kāda cita grāmata pēc tās —, kas pareizi atšķetinātu mūsu senās *atklāšanas* simbolismu par tām lietām, kas izraisīja cilvēces problēmas, un par risinājumiem, kas glābs cilvēci.

Kamēr reliģija tur mūs sašķeltībā un nespēj mūs apvienot un atrisināt mūsu problēmas, nekas nav radījis vairāk sociālo, politisko un ekonomisko problēmu kā kapitālisms. Taču, ja

šis „zvērs” tiek savaldīts un pienācīgi iegrožots, kapitālisms var atrisināt visas cilvēces problēmas. Mēs varam izskaidrot, kā to var izdarīt, ja pasaule mūs uzklausa. Pierādījums tam, ka mūsos ir vērts ieklausīties, ir pamatīgais pierādījums, ka neviens uz Zemes nav spējis izskaidrot mūsu *atklāšanas* simbolismu, līdz mēs paši to izdarījām.

Šajā grāmatā „*The True History of Religion*” (*Reliģijas īstenā vēsture*) mēs pieminējam, ka mēs esam pievīluši cilvēci mūsu centienos palīdzēt Zemes iedzīvotājiem atrast pareizo ceļu uz mieru, harmoniju un vienlīdzību. Taču tā nav īstenā patiesība. JŪS paši esat sevi pievīluši.

Tie esat JŪS, kuru lepnums un egoisms ir jūs nostādījis virs citiem cilvēkiem un nepieļauj

pareizās pārmaiņas. Savas personiskās zināšanas un pārliecību, savus viedokļus jūs nostādāt augstāk par citiem. JUMS ir taisnība, un viņi kļūdās. Bet, viņuprāt, viņiem ir taisnība, un jūs kļūdāties, — tāpēc jūs abi domājat, ka jums ir taisnība, kas padara jūs abus nepareizus. No otras puses, īstenā patiesība ir neapstrīdama visiem, vismaz racionālajam prātam, ko atbalsta veselais saprāts.

Jūs nostādāt savu ģimeni augstāk par visām citām ģimenēm uz Zemes. Jūs nostādāt savu nāciju augstāk par visām citām nācijām. Un vispostošākais ir tas, ka jūs nostādāt savu reliģiju pār visām citām reliģijām.

Mēs esam cietuši neveiksmi savos centienos palīdzēt jums citādi domāt par reliģiju. Tas nav tāpēc, ka mūsu centieni nebija

drosmīgi un pareizi. Tas ir tāpēc, ka jūsu lepnums un egoisms neļautu jums pieņemt, ka jūsu uzskati un pārliecība ir nepareizi; ka jūsu ģimene nav svarīgāka par jebkuru citu ģimeni uz Zemes; ka jūsu nācija nav svarīgāka par jebkuru citu nāciju uz Zemes.

Mūsu jaunajos amerikāņu Svētajos Rakstos mēs nosodījām nevienlīdzību starp jums un citiem, jo īpaši ekonomisko nevienlīdzību. Mēs jums atļāvām izmantot bagātību caur kapitālismu, bet tikai ar vienu vienīgu mērķi. Proti, „ar nolūku darīt labu — apgērbt kailo un pabarot izsalkušo, un atbrīvot sagūstīto, un sniegt atbalstu slimajam un nomocītajam”.

Tā vietā jūs kļūvāt par bagātāko reliģiju, rēķinot uz vienu cilvēku, visā pasaulē. Jūsu politiskās, reliģiskās un biznesa varas

slepenās savienības neko citu nedara, kā tikai izvirza sevi, savu ģimeni un savu nāciju augstāk par visiem citiem cilvēkiem, augstāk par visām citām ģimenēm, augstāk par visām citām nācijām.

Jaunie Svētie Raksti, ko mēs jums sniedzām, pat jums pateica, cik svarīgai jūsu reliģijai ir jābūt Atklāsmes grāmatai. Mēs sniedzām stāstu, kurā vienam no galvenajiem varoņiem tika parādītas „daudzas lietas ... arī ... par pasaules galu”. Viņam nebija atļauts pierakstīt visu, ko viņš redzēja. Dieva eņģelis viņam pateica (saskaņā ar stāstu), ka Atklāsmes grāmata atklās visu — līdz pat pasaules galam. (Kā iepriekš tika minēts, lasot pareizi un kontekstā, Atklāsmes grāmata

nepareģo par pasaules galu. Tā stāsta par Zemes „atjaunošanu”).)

Mēs iepazīstinājām ar „Tēva darba” nozīmi, kas iesākās, kad Atklāsmes grāmata beidzot tika atklāta visai pasaulei. Taču jūs esat pilnībā ignorējuši Atklāsmes grāmatu. Jūs esat pilnīgi ignorējuši jauno amerikāņu Svēto Rakstu nolūku, ko mēs jums sniedzām.

Jūs ignorējat šīs lietas, jo nekas jums nav svarīgāks par jūsu kļūdainajiem uzskatiem, jūsu ģimeni, jūsu nāciju un jūsu samaitāto reliģiju.

Mēs runājam uz JUMS, kam mēs devām jaunos Svētos Rakstus, jo tieši Amerikas Savienotajās Valstīs, mēs ticējām, ka pastāv cerība iedvesmot cilvēci izmantot tās varu un ietekmi pasaulē „ar nolūku darīt labu”. Bet jūs neesat darījuši neko, kas ir labs.

Jūs būvējat baznīcas un lielus tempļus, kas paceļas augstu virs zemes un kuros jūs ieejat ar šo lepnumu, kas jums ir par jūsu reliģiju, jūsu ģimeni, jūsu valsti un jūsu dievu.

Mēs rakstījām par JUMS, nevis par senajiem cilvēkiem, bet par JUMS pēdējās dienās, JŪSU PAŠU SVĒTAJOS RAKSTOS:

„Lūk, es runāju uz jums, it kā jūs būtu klāt, bet tomēr jūs neesat. Bet lūk, Jēzus Kristus man ir parādījis jūs un es zinu jūsu darbus.

Un es zinu, ka jūs staigājat savu siržu lepnībā; un tur nav neviena, izņemot tikai dažus, kas nebūtu augstprātīgi savu siržu lepnībā, nēsājot ļoti

smalkas drānas, līdz pat skaudībai un naidam, un ļaunprātībai, un vajāšanām, un visāda veida nekrietnībām; un jūsu baznīcas, jā, patiesi katra, ir kļuvušas samaitātas dēļ jūsu siržu lepnības.

Jo lūk, jūs mīlat naudu un savu mantu, un savas smalkās drānas, un savu baznīcu izgreznojumus vairāk nekā jūs mīlat nabagos un trūkcietējus, slimos un nomocītos.

Ak jūs samaitātie, jūs liekuļi, jūs skolotāji, kas pārdodat sevi par to, kas sarūsēs, kāpēc jūs samaitājāt Dieva svēto baznīcu? Kāpēc jūs

kaunaties uzņemties Kristus Vārdu?
Kāpēc jūs nedomājat par to, ka
vērtīgāka ir bezgalīga laime nekā
bēdas, kas nekad nebeidzas —
pasaules goda dēļ?

Kāpēc jūs izrotājat sevi ar to, kam nav
dzīvības, un tomēr ļaujat
izsalkušajam un trūkcietējam, un
kailajam, un slimajam, un
nomocītajam paiet jums garām, un
neievērojat tos?

Jā, kāpēc jūs veidojat slepenas
negantības [jūsu slepenās savienības],
lai gūtu peļņu, un liekat, lai atraitnes
sērotu Tā Kunga priekšā un arī bāreņi

sērotu Tā Kunga priekšā, un arī viņu
tēvu asinis un viņu vīru asinis brēktu
uz To Kungu no zemes pēc atriebības
pār jūsu galvām?

Lūk, atriebības zobens karājas pār
jums; un laiks drīzi nāks, kad Viņš
atriebs svēto asinis uz jums, jo Viņš
necietīs ilgāk viņu brēkšanu.”

Mēs ietekmējām zinātnisko domu un
matemātiskos aprēķinus, kas ļāva zinātniekiem
radīt kodolieročus. Mērķis nebija iznīcināt
cilvēci, bet gan atturēt viltus ziņnešus. Mēs
vēlējāmies palīdzēt Amerikas Savienotajām
Valstīm izveidot valdību „ar nolūku darīt labu”.
Tāds bija mūsu nolūks.

Ieviešot jaunus Svētos Rakstus, mūsu nolūks bija darīt labu. Jaunie Svētie Raksti nebija par Eiropas amerikāņiem. Viņi ļoti plauka „apsolītajā zemē”, ko nozaga no Amerikas iezemiešu tautām (ieskaitot visu Ziemeļameriku un Dienvidameriku). Jaunie Svētie Raksti bija par „Jauno Jeruzālemi”, jaunu cerību vietu, ekonomiskās vienlīdzības vietu amerikāņu iezemiešiem.

Bet jūs nolaupījāt šos jaunos Rakstus, pilnīgi ignorējāt to vēstījumu un izmantojāt to, lai nostādītu sevi, savu reliģiju, savu ģimeni un savu nāciju virs visiem citiem uz Zemes. Jūs pat uzbūvējāt vairāku miljardu (nevis miljonu, bet miljardu) dolāru vērtu iepirkšanās centru jūsu reliģiskās mītnes tuvumā. Jūs esat to

cilvēku iemiesojums, uz kuru rokām un pierēm ir zvēra zīme.

Mēs neteicām veltīgi, ka „atriebības zobens karājas pār jums; un laiks drīzi nāks, kad Viņš atriebs svēto asinis uz jums, jo Viņš necietīs ilgāk viņu brēkšanu.”

„Atriebība” nozīmē — nodarīt kaitējumu pret ievainojumu vai pāridarījumu citam. Ko esat nodarījuši Rietumu puslodes amerikāņu iezemiešu tautām? Vai viņi necieš un neraud, un nelūdzas pie savas nācijas robežas, lai varētu ieiet savu senču zemē, kuru jūs no viņiem nozagāt? Un kā ir ar jūsu ekonomikas politiku? Ko tā ir nodarījusi šiem ļaudīm?

Vai jūs zināt, kas ir „Dieva dusmas”? Jūs to nezināt! Jūs zināt tikai to, ko stāsta jūsu viltus vēstneši. Pastāstīsim, ko mēs ar to domājam.

Tas bija saistīts ar „Dieva spēku”, kā mēs to prezentējām savā stāstā, kas deva jūsu nācijai kodolieroču varu. Dievs deva jums šo varu, lai veidotu taisnīgu nāciju, lai ietekmētu taisnīgu pasauli, taču jūs esat ļaunprātīgi izmantojuši šo varu. Tā ir vara, ko var izmantot ikviens, kuram ir zināšanas, kas nepieciešamas, lai izveidotu pareizo kombināciju pareizajos elementu veidos.

Cilvēki visā pasaulē raud un cieš tā zvēra dēļ, ar kuru jūs nešķirojot (bezmērķīgi) jājat visā pasaulē, atbalstot savu lepnību un patmīlību.

Mēs jums esam izskaidrojuši, kā iegrozot šo diženo zvēru (kapitālismu) un izmantot to visu cilvēku labā uz Zemes. Mēs esam jums devuši šo informāciju, pateicoties jaunai valdības idejai, ar kuru mēs esam iepazīstinājuši

kā ar **The Humanity Party®** (Cilvēces partiju) — vienīgo politisko partiju pasaulē ar „nolūku darīt labu — apgērbt kailo un pabarot izsalkušo, un atbrīvot sagūstīto, un sniegt atbalstu slimajam un nomocītajam”. Bet jūs esat mūs ignorējuši.

Nabago saucienus visā pasaulē vairs nevar ignorēt *īstais Dievs* — mūsu *patiesās Patības*. Cerība izdziest. Mīlestība ir sasirgusi. Brīva griba vairs nepastāv. Vairākumam nekas, ko viņu mirstīgās smadzenes dara, neviena pieredze, ko viņu smadzenes rada uz šīs Zemes, nav noderīgi viņu *patiesajai Patībai* — vienīgajam patiesajam dievam, kas sēž uz troņa katra cilvēka smadzenēs.

Viņu saucieni vairs netiks ignorēti.

Mēs esam darījuši visu, kas ir mūsu spēkos, lai atturētu kodolzināšanas un tehnoloģijas no to teroristisko grupējumu rokām, kas ir radušās no nabadzības un nevienlīdzības visā pasaulē. Mēs esam izskaidrojuši, ka mēs, Patiesie apgaismotie™, un mūsu patiesie vēstneši, esam *īstā dieva* kalpi. Mēs tikai tiecamies pēc miera, harmonijas un vienlīdzības. Taču

atriebības zobens karājas pār jums; un laiks drīzi nāks, kad Viņš atriebs svēto asinis uz jums, jo Viņš necietīs ilgāk viņu brēkšanu.

Ja mums neizdosies iedvesmot pārmaiņas un panākt, lai šīs pasaules iedzīvotāji iznāktu no

savas lielās un plašās lepnības ēkas, kas kādu ģimeni, kādu nāciju un kādu reliģiju nostāda virs kādas citas, tad mūsu norādījumi no *patiesā dieva* ir skaidri: **Nedariet vairs.**

Tas ir tikai laika jautājums, līdz tiem pašiem teroristu grupējumiem, kuriem ir zināšanas, lai radītu improvizētu spridzināšanas ierīci — Improvised Explosive Device (IED), būs tādas pašas zināšanas un spējas kodolenerģētikas jomā. Būdami nekontrolēti savā kaislībā atriebties par nabadzību un nevienlīdzību, ar ko viņiem draud lielais kapitālisma zvērs, viņi cīnīsies ar šo zvēru — drīz ar *kodol–IED*.

Mēs zinām, kā savaldīt zvēru. Mēs zinām, kā to kontrolēt. Mēs zinām, kā tam neļaut kaitēt citiem. Mēs zinām, kā radīt mieru, harmoniju un

vienlīdzību šajā pasaulē. Mēs zinām, kā to izdarīt, netraucējot brīvo gribu.

Ja jūsu *patiesā Patība* (jūsu dievs) vēlas, lai jūs esat turīgi, mēs zinām, kā jums palīdzēt jāt ar zvēru ar pareiziem segliem, iemauktiem un piešiem. Mēs jums palīdzēsīm to darīt, bet „ar nolūku darīt labu — apģērbt kailo un pabarot izsalkušo, un atbrīvot sagūstīto, un sniegt atbalstu slimajam un nomocītajam.”

Mūsu nolūks ir darīt labu. Bet mēs varam darīt tikai to, ko mēs varam. Mūsu darbs ir lielisks darbs. Tas ir brīnumains darbs un brīnums šīs Zemes iedzīvotājiem. Tas viņus vai nu pārliecinās par mieru un dzīvību, vai arī nodos viņus cietsirdībai un prāta aklumam. Tādā veidā viņi tiks novesti gūstā un arī

iznīcībā, gan laicīgi, gan garīgi, — laicīgi caur teroristu postu, kuri ir kā „lauvēni”.

Mēs rakstījām par šiem teroristiem mūsu jaunajos amerikāņu Svētajos Rakstos:

Un Mana tauta, kas ir Jēkaba atlikums, būs starp cīcībniekiem, jā, viņu vidū kā lauva starp meža zvēriem, kā jauns lauvēns avju barā, kas, ja tas iet tam cauri, nomin kājām un saplosa gabalos, un neviens nevar paglābties. Viņu roka būs augsti pacelta pret viņu pretiniekiem, un visi viņu ienaidnieki taps izdeldēti.

Nedaudzo pretinieki ir vairākums. Cilvēku ienaidnieks ir neapvaldītais un ārpus kontroles

izkļuvušais lielais zvērs, kas nes uz savas muguras nedaudzos, sabradājot zem sava masīvā ķermeņa svāra ļaužu masas. Ja šis zvērs netiks iegrožots un kontrolēts, tad mūsu Fortnite, mūsu Zeme, tiks iznīcināta.

Palīdziet mums palīdzēt cilvēcei. Ļaujiet mums palīdzēt cilvēcei. Mēs nāksim atklātībā, ja gribēsim. Mēs parādīsim pasaulei to, kas ir jādara, ko var izdarīt.

Pirmkārt, pasaulei ir jāpieņem ...

relīģijas īstenā vēsture.

